Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپیلۍ زوړ

شاعر: احمد سلیم ړنګ

کال: ۱۳۹۶ هـ. ل د لیندۍ میاشت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپیلۍ زوږ

شعري ټولګه

شاعر: **احمد سلیم ړنګ**

چاپکال: **۱۳۹۶ل/ ۲۰۱۷ز**

چاپشمېر: **۵۰۰ ټوکه**

چاپ وار: **لومړی**

ډیزاین: **عبدالرحمن حنیف**

چاپځی: **اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸**

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه!

آیینه د قرآن دال د تا د حسن
سورتونه یې جلال د تا د حسن
چې، هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءَ الْحُسْنَی، واړه
تول آسمان دی زنې خال د تا د حسن
فرښتې یې له ازله ځینې شمېري
بې انجامه دی کمال د تا د حسن
اووه آسمانه څو تر پښو لاندې کې نه ږدي
ښکاري نه ورته جمال د تا د حسن
فرش و عرش واړه ورکېږي په کې هلته
چې منصور وینې وصال د تا د حسن
ته "الف" نه یې تر "یا" د ښایستونو
لمر لمبه شو له شمال د تا د حسن

هر حسینه یو سپی ساتي په درشل کې
رنگ دې سپی کړه چې کړي قال د تا د حسن

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې پیغمبر حضرت محمد مصطفی (ص) ته

نور نظر، لخت جگر، ماه تام
شاخ نبات، گل نرگس، زر خام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

سرو رعنا، عنبرین مو پېچکې
خلد هفتم، صدفي غاښ، شونډې جام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

کوثري مى، دم عیسا نفست
شمع محفل شور عاشق سرِّ لام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

مدح خالق، شاه یثرب مدني
نور کعبه د قبلتینو امام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

قاب قوسین زیب دلدل رخ گل
د ړنگ د مینې گلستان شمع شام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِی، منل دي
شونډې په شونډو د شپېلۍ کول دي
زوږ او سوان، کوکار مین ته ښایه
بنده به څه وي، خدای شپېلۍ وهل دي
د کایناتو په خاموش اتڼ کې
شپه تر سهاره په "یا هو" ګډل دي
د سي پارې د څاڅکو څاڅکو له مئ
هوش له دې زمکې او آسمانه وړل دي
چې درد د مینې د هجران ښکاره شي
پرهر پرهر سینه او زړه شلول دي
هغه منصور چې دوی کافر ګڼلو
کافر مؤمن په هغه لاره تلل دي
د "زه" او "ته" له فلسفې نه بهر
خدای او بنده کې د وحدت راتلل دي
مینه ده، حُبْ دی، عشق کې عشق دی دغه
ګلورین مخ ته د ساقي سوزل دي
چې نیست شي، هست د تا مانا ومومي
بې معنا یئ کې د مانا موندل دي
مین چې نه شي څوک به څنګه پوه شي
چې د مړو سترګو کار د زړه خوړل دي

ړنګه ساقي شه، جام شه، مئ شه خپله
چې په کثرت کې د وحدت ښودل دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مينه شئ! بنده به شئ، مولا به شئ

عرش به شئ، د خدای به شئ، پيدا به شئ

لويه که تياره وي د آسمان په شان

لمر په شئ، سحر به شئ، رڼا به شئ

بندې که وي لارې منزلونو ته

وريځ به شئ، وزر به شئ، هوا به شئ

ناسته که د خدای سره ناشونې ده

کور به شئ، کوربه به شئ، موسیٰ به شئ

ګنهه به کړې عشق ازل ابد سره

ساه به شئ، عيسا به شئ، بقا به شئ

مينه عشق، کيميا او کيمياګره ده

زهر به شئ، درد به شئ، دوا به شئ

مينه شئ چې مينه سره لالونه دي

پاتې تل، مجنون به شئ، ليلا به شئ

مينه د ړنګ خدای او آيتونه دي

جز به شئ، سوره به شئ، ثنا به شئ

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر یوازې شوی یم، اورې او که نه پرخې
پرېښی یم سلګو مې هم، اورې او که نه پرخې

تا ویل د تا یمه، تا سره تر خدای ځمه
غواړمه له خدای نه تا، تا سره به پایمه
څه شو هغه ستا قسم، اورې او که نه پرخې

توره شپه تیرې لارې، زما ګرېوان د غم چارې
اوښکو مې آواز کوو، تا پسې لیدې لارې
ولې هومره ډېر ستم، اورې او که نه پرخې

دښتو په ما وخندل، لارو په ما وخندل
ما لکه یتیم کتل، خلکو په ما وخندل
ستا له لاسه هومره غم، اورې او که نه پرخې

هر چا سره نه شته دی، هومره مینه هومره زړه
ګوره بېر ته را شه ته، خیر دی بېرته راشه ته
نه لرم د هجر زغم، اورې او که نه پرخې

ستا "سلیم" رنګ شوی دی، خوار او ملنګ شوی دی
پروت د مرګ په غېږه کې، ژوند نه ډېر تنګ شوی دی
تا وې چې په مرګ درځم، اورې او که نه پرخې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شراب شه عشق پیاله کې و نخښېږه
منصور شه دار حلقه کې و نخښېږه
چې اسماعیل په ځان و نه نازېږي
ساه ورکوو شېبه کې و نخښېږه
ذرې ذرې شه په لمن کې د باد
د نېست عدم ځاله کې و نخښېږه
لکه تیاره چې رڼا غېږ کې نیسي
د ابراهیم لمبه کې و نخښېږه
چې دې مجنون حسرت د مینې وکړي
داغ شه د غم سینه کې و نخښېږه
د کایناتو سیارو په رسم
د خاموشی نغمه کې و نخښېږه
هر څه نخښېږي د ساقي مخې ته
د هستی دې خواله کې و نخښېږه
"زه" او "زما" په عشق کې نه ځایېږي
د معشوقې جامه کې و نخښېږه

ږنګه "رومي" رباب، نغمه د "شمس" کې
د لیونو هاله کې و نخښېږه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیمیاګره! خاورې زړونه
عرش ته رسي تش په مينه
زړه چې مينې ته پيدا دی
نو دعقل حاجت څه و؟
عبادت په مينه مينه
هر صحبت په مينه مينه
زه چې اصل د تا روح يم
نو د شکل حاجت څه و؟
خدای هم مينه بنده مينه
زړه غنم او ژرنده مينه
دوزخ ته او جنت ته وې
بيا د فصل حاجت څه و؟
شیطان تا، آدم پيدا کړو
څوک د نيغ څوک خم پيدا کړو
چې په خپل زړه کوې هر څه
بيا د نقل حاجت څه و؟
داسې نه کېږي ای خدايه!
رنګ ته مينې ګناه وايه

چې هوښيار په تا پوهېږي
زړه بې عقله حاجت څه و؟

فصل = قرآن
نقل = د قرآن آيات

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

که واړه زړه عقل کوته وي، سرې چېرته لاړ شي
یو خوا مسجد بل میخانه وي، سرې چېرته لاړ شي
د شوخ ساقي د اننگو په لاس کې جام د میو
او توبه واړه افسانه وي، سرې چېرته لاړ شي
شیخ د لمبو کیسې کوي ساقي د مینې راته
زړه هم د مینې پروانه وي، سرې چېرته لاړ شي
ته یې جنت ته یې په تمې، ما ته دلته رسي
اول آخر که پیمانه وي، سرې چېرته لاړ شي
د ورکوو چاره د غم، شبنم د جام پېژني
او غم لړلې زمانه وي، سرې چېرته لاړ شي

ساقي مسکی پیاله مسکی بل خوا ته تروش محتسب
رنگه مسکا چې بهانه وي، سرې چېرته لاړ شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د آدم خاوره چې خټه په اوبـــو شوه
د غیرت نامه له هغې ورځ پښتو (۱) شوه
انبیاء له پښتونواله وتی نه شول
پښتونواله کلمه د مېړنو شوه
ما قرآن کې بې پښتو څه لوستي نه دي
خدایه ستا ژبه هم دا د لیونو شوه؟
په جنت کې به اعلان شي چې پښتو کړه
پښتو وایه د دین لیکه په پښتو (۲) شوه
عزرائیله د پښتو جامه کې راشه
ساه مې وړاندې ځار له تولو مېلمنو شوه

د پښتو دښمنه واوره! ورکه نه شي
که هر څو رنګه د کرکو په لمبو شوه

۱ :نوم، پښتونواله

۲ :پښتو ژبه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورې سلګۍ مې اورېدلې، چې څه چل وو په چا
پټه پلو کې ودرېدلې، چې څه چل وو په چا
د خدای له کوره کومه حوره خپه شوې ګوندې
لکه د ولې رېږدېدلې، چې څه چل وو په چا
بنګړي خپه ول، د پازېب ساه یې مرۍ کې نښتې
په غاښ یې ګوتې هم چیچلې، چې څه چل وو په چا
له سترغلو یې اوښکې غلې پرېوتې په ګرېوان
په سپین مړوند یې پاکولې، چې څه چل وو په چا
لرې کوم چیرې کوم شپونکی و، د شپېلۍ نغمه وه
د تپ له زړه نه راوتلې، چې څه چل وو په چا
ګوندې له شګو جوړ محل د کوم چا سېل وړی و
له زړه یې وینې څڅېدلې، چې څه چل وو په چا

رنګ پوهېدو چې د فرهاد ترخځ بیا چا خوړلې
شیرینه پرک په زړه چاودلې، چې څه چل وو په چا
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم شهباز مې بيا د زړه تار ته ترنګ ورکړ
بيا مې چا سپېره غزل ته مست رنګ ورکړ
ای صاحبه د پيالو د تريخو ميو
اسوېلو ته چا د وصل آهنګ ورکړ
چا ؟ چا؟ بيا ماتې ښيښې د زړه کړې ټولې
چا ملنګ ته د سرو شونډو قلنګ ورکړ
چا مې بيا خاورې په ميو کړې راټولې
چا په لېچو خپل بنګړو ته بيا شرنګ ورکړ
حقيقت چې په مجاز کې راښکاره شو
ابراهيم ته چا صورت د پتنګ ورکړ

خلک نه پرېږدي د خپل د غولي سپی هم
تا په يو غنم اغيار ته خپل ړنګ ورکړ
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمظرفو آیینو کې داسې ښکاري
اصل هېر کړي، ژبه هېره، پښتونواله
د حباب په څېر د وخت څپو کې ورک شي
لکه سیوری، لکه خوب د غنمې ځاله
انسانیت له هر څه ستر دی، خو شرط دا هم
لکه خس بې آره ژوند کا پردي پاله
نه لیکل شي نه خبر په خپله ژبه
د ښاغلي دله دا وي دوه کماله
تعصب که خپلې ژبې ته خدمت وي
عربي کړه ولې خدای په قرآن سیاله؟
هر ټبر په خپل کلتور باندې درنېږي
خر په دې خر چې د نورو زحمت گاله
خدایه هېڅ مور ته بچې په گېډه نه کړې
چې د پلار پټکی بدل کړي په دوشاله

ړنگه کور د پښتو هلته ړنگ و بنگ شو
چې پښتون په پردو ژبو شو پوهیاله
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل په نبض کې ساه بسمل ښکارېږي
د لمبو اوښکې زړه له تل ښکارېږي
ښکارېږي زلفې دې پرېشانه ولې
هنداره زما د بخت ول ول ښکارېږي
د شګو کور دی اسوېلو جوړ کړی
که د ارمان سپېره محل ښکارېږي
تشه پیاله وه، زړه یې پړک چاودلی
سرخي په سترګو کې څه چل ښکارېږي
د شفق ناوې په سر شال سور کړی
خروب په وینو دې، ګوګل ښکارېږي
چا ته انځور کړې ته نقاش د ازل
که د مجنون زړه له ازل ښکارېږي

ړنګه دانې د سرو یاقوتو دي که
څوک دې په خیال کې د غزل ښکارېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل او عشق (زړه)

عقل دوزخ دی، سرې لمبې دی، ډار دی
زړه د الست ساقي، منصور دی، دار دی
عقل تر عرشه ځي، د خره په مزل
زړه یو وزر تر عرش او کور د یار دی
عقل بنده دی د بنده په زنځیر
زړه د پاچا د پاچایانو پلار دی
عقل د زړه سره جوړېږي کله
عقل له خاورو، زړه له روح د یار دی
عقل شداد دی د نمرود پاچاهی
زړه ابراهیم دی، جنتي په نار دی
عقل په ځان کې ورک دی ځان نه ورک دی
زړه گلستان دی هر یو گل دی خار دی
عقل چې وایي زړه یې کله مني
چیر ته د خره غږ چیرته خوږ ستار دی
عقل او زړه شمس و حجر غوندې دی
عقل تیاره دی د رندو سهار دی
عقل کافر دی خو مؤمن نه دی زړه
زړه خپله دین دی د قرآن دستار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل سجدې کوي خدای نه پېژني
زړه د ساقي غېږه کې غاړې هار دی
زړه خپله جام دی او ساقي و مې دی
زړه میخانه ده د ایمان سینګار دی

رنګ پل په عقل بږدي د زړه سره ځي
قاب و قوسین دی زړه اسرار اسرار دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې، پښتنې ملالې!

له ازله زه مین یم
ستا په خال او ستا وصال ته
ځومره ډېر دامونه ایښي
له درشله ستا جمال ته
پښتنې ساقي اغلې
ما په دین ایمان منلې
لږ مسکۍ شه ای ملالې
سلیم، رنګ شو ستا کمال ته
را ته ووایه چې ستا یم
احرام وتړه زما خال ته
زه به خاورې په سر باد کړم
تا به هر لمانځه کې یاد کړم

ته وحشي زلفې خورې کړه
وایه ! رنګه راشه جال ته

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

باچا خان بابا رح

آسمانه که لمر نه راځي، د ستورو کاروان راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

منګی رباب حجرې ته را، یو سور ګلاب شملې ته را
مسکا مې ماتې خولې ته را، بې وېرې خوب مې شپې ته را
دې رنګ وطن، دې وران وطن ته، بېرته جانان راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

خبرې راته ښکلې کړه، له کرکو نه مو لرې کړه
نړۍ ته مو منلې کړه، د مینې مو بدلې کړه
دښمن چې ترې ځارېږي، داسې رنګه انسان راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

دا مات وزر، دا ماته پښه، دا بې سبا، دا توره شپه
له خپل لمن لمبه لمبه، ارمان مو تش یو سوله ده
ای خدایه! ته دې ترږو ته د سولې باران راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

پوره د رنګ ارمان که دا، راویښ ویده افغان که دا
دا لر او بر مو ورک نور، او لوی افغانستان که دا
ښبنتنه د سیالانو مو د سیالې دوران راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا دې تنې شته په ګرېوان کې ښکلې
کافره نه يې په ايمان کې ښکلې
مينه نازکو ښکليو کار کله دی
بلده نه يې په تاوان کې ښکلې
چې د منصور وينې نکريزې نه کړې
کله به ما دا خپل جانان کې ښکلې
قسم په شنه خال، ستا د سپينې زنې
که يې د ړنګ په عشق کې وران کې ښکلې

ستا د وفا چېرته هنر ښکارېږي
چې دې د شونډو جام پنهان کې ښکلې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وفا انگازې ډېرې وي، خو نه وي
خيال د چا په زړګي پورې وي، خو نه وي
حقيقت د مخلوقاتو واړه نېست دی
د مجاز هنداري جوړې وي، خو نه وي
د ازل او د ابد معشوق کيسه ده
معشوقي به ګڼې نورې وي، خو نه وي
عشق، مورکۍ ده د هستۍ د ښو او بدو
هسې پړ په کې مخ تورې وي، خو نه وي
فلسفه د هستۍ لويه معما ده
تخيل چې خوب کې شور يې وي، خو نه وي

ړنگ ساقي ته تاوېدو او نښېدلو
لکه باد زلفو کې ګورې وي، خو نه وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته دې ښار کې ټول تنها دي، د پردو غونډې دي
دلته د گل پاڼې تېرې دي د اغزو غونډې دي
دلته مؤمن، په سر صلیب لري، په ژبه "یس"
دلته کافر، په سر لمبې لري، ډېوو غونډې دي
مینه یهود، مینه ترسا ده، په کعبه کې نه شته
دلته هر زړه حجر حجر دی د کعبو غونډې دي
دلته سلام په چا کول له آبرو تېرېدل
دلته روغبړ د مهذبو د غویو غونډې دي
دلته ناپاک پاکو شرابو ته طعنې ورکوي
دلته پاکان د مهاجر د آبرو غونډې دي

چېرته چې هر پل نفرتونه سرخازې جوړوي
د ړنگ غزلې گل له زړه وتو وږمو غونډې دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بې مخه د ساقي بل څه انځور کړم
چې يې عشق په سجده پروت رنځور رنځور کړم
شېخه ما د ځان په تله تلې څه له
ته صالح او ساقي زه پيدا انگور کړم
که پيدا وي څوک هوښيار نو خبر خلاصه
ځکه هوش په تريخو څاڅکو باندې چور کړم
په مسجد کې که مطرب او ساقي نه وي
وايه چيرته نو خدای نه شته چې حضور کړم؟
که دې لا ليدلی نه وي خدای په ځان کې
واخله جام چې مُکدّرې سترگې نُور کړم
د دوزخ او د جنت کيسې دې پرېږده!
پياله واخله چې قطار در ته د حُور کړم

ساقي وايي ږنگه زه ښه که پې مخې؟
که مې زړه شي سوړ جنت درته تنور کړم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونډې په خوب کې دې ژړلي دي نن
چې نن له سترګو پرېوتلی ښکارم
په هيڅ بازار مشتری نه لرمه
ستا اسوېلو آزار وهلی ښکارم
زما جنازه ستا اننګو کړې ده
د زنخدان څاه کې لويدلی ښکارم
د عشق شهيد يمه مزار نه لرم
د جنتو دوزخ سيزلی ښکارم

ړنګه فلک ارزان پلورلی نه يې
د زلفو تار سره اوبدلی ښکارم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور دې دا ميخانه واخلي، د شرابو خوند يې نه شته
مړ دې دا محتسب هم شي، د حسابو خوند يې نه شته
بيګا شيخ راته په سترګو، سترګو سترګو کې څه ووې
ساقي دواړه ميلمانه کړه، د کتابو خوند يې نه شته
چې پيالې په کې نڅېږي، هغه مې هغه شراب را
د زاهد لوظونه ډېر خو، د ثوابو خوند يې نه شته
د دې ژوند په ښو او بدو کې آرامه زړګی نه شو
د ودانو زړه چاودلی، د خرابو خوند يې نه شته
چې د ژوند په سيند لاهو دی، څه قرار څه ناقراره
د شبنم کيسه ده ورانه، د ګردابو خوند يې نه شته

رنګه ډېر ساقي پيدا کړل چې دا زړه زما تسل شي
ښکلو حورو يې لمبه کړم، د ترابو خوند يې نه شته

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نه وړاندې زما سیوری آیینه ښکله وي
د مخ سحر دې چې د زلفو تیره شپه ښکله وي
د مینې ښار دې سپوږمۍ نه لري او لمر نه لري
په دې کوڅو کې اغزي تیږې مې سر پښه ښکله وي
دلته آذان له میکدې نه، له پیالو نه راځي
زما تندی د ساقي سترګو پیمانه ښکله وي
د مسلمان د لباسې ایمان د رنګ غوندې دي
د تا سلګۍ چې یې زما لمبه سینه ښکله وي
ملا مې د مینې د سپوږمۍ غوندې ماتېږي څکه
د نن سبا لوظونه مات د وخت شپنه ښکله وي

د ړنګ د ماتې څوانۍ غږ د مات رباب غوندې دی
څنګه به مسته شي چې تار یې اندیښنه ښکله وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تخيل دې نبض د مات زړه د ارمان ونيسي
هلته مې ستا د اندېښنو څپې ګرېوان ونيسي
لنډه شي ساه مې ستا د نوم د اخستنې سره
لکه بې کسه يتيم څوک په هر تاوان ونيسي
د رباب تار نه راځي داسې ستا د زلفو وږم
ګوندې کوځۍ د چا اغزي په ګلستان ونيسي
د محشرونو کيسې نور په اورېدو نه ارزي
پاتې رومال که څوک په سترګو د جانان ونيسي
په تورو شپو کې غږول شپېلۍ د تورو برخو
چې غلی عرش د تا د نوم سره افغان ونيسي

غزل د رڼګ خپه خپه کړي تخيل د پرخې
لکه سپرلي کې تانده ګل رنګ د خزان ونيسي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

تار د زلفو له سپوږۍ نه پرېوتلی و په زمکه
مستو جوړ کړو ترې ستار او زاهدانو لار کړه ورکه
رنګ اوبدل په خپل دیوان کې سیاهي د هغو زلفو
کله جوړ شو ترې غزل او کله عشق نه په کې کرکه
کله خوب و، کله هوش و، کله زهر کله نوش و
کله مې و، کله جام و، کوثر کله هغه تُرکه
کله کفر کله دین و، کله لار وه کله سِحر
میخانه وه که مسجد و، له کوم جامه تپوس وکړه

رنګ ولاړ و، د منصور او د خیام د کوڅې منځ کې
چا ویل چې مسلمان دی ما وې کفر سر یې غوڅ کړه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

له السته بهېدونکو، د لیدو باران ته لاس کړه
د وختونو سمندر کې د څپو ګرېوان ته لاس کړه
که قطره شوې په دریاب کې د اوبو سره روان شې
که کوم څاڅکی شوې په شګو د عدم مکان ته لاس کړه
د ساقي له روح جوړ شوي ته شراب او مستي ښایي
د پیالو سره روانه اوږد پیالو جانان ته لاس کړه
د جنون او لیونتوبه ډارېدل واړه جنون دی
د زړګي په وزر کښېنه کور د لامکان ته لاس کړه
په کوکار شه او په ساندو نه له عشقه نه له مینې
چې عشق وکړي غم هلته، ته هغه افغان ته لاس کړه
د څپو غوندې نیمګړی الوت نه وي د دې مینې
په "یا حیٰ" او په "یا هو" کې د آسمان ته لاس کړه

ړنګه وشلوه ګرېوان خپل زړه بهر کړه له سینې نه
اناالحق کیسه رسوا کړه، د سبحان مکان ته لاس کړه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله د تش جام غونډې سینه د چا کندړه شي
کله په غورځنګ شي او آسمان پورې هم بره شي
کله داسې کېږي، داسې نه کېږي، پوهېږم نه
هو په ما قیامت شي چې مې خیال د چا تر سره شي
غم د خلکو لاړ شي او کوترو غونډې راشي بیا
ما ته مې د غم مرغه بې لاسه او وزره شي
واچوه شراب ساقي چې ډېر دا غم زغمی نه شم
زیړ شي رنګ مې چیر ته چې د عشق کومه خبره شي
کاش چې عشق عاشق سره د غم غونډې وفا وکړي
وژاړي خندا کې هم خندا یې هم نظره شي

ای د ړنګ سپیره غزله مست شه په شرابو کې
وکړه منصوري نارې چې عشق هم در په دره شي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شه !

پښتو ويلو وخت دی
پښتو کولو وخت دی
ای لر او بر پښتنو !
د ډالېدلو وخت دی
يو شئ ! يو کېږئ که نه
د ورکېدلو وخت دی
سپوږمی ته ونه ختو
کرخو ختلو وخت دی
لاس دې مړوند کې مات شه
د څه ليکلو وخت دی
ليکل خو داسې ليکل
«د يو کېدلو وخت دی»
د مرگ په خوب ويده يو
راويښېدلو وخت دی
غلامي خوب د سحر
بلال کېدلو وخت دی
د يو پښتون په آذان
قامت کولو وخت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان په جهان ومنه
په تا ژړلو وخت دی
اغيار چې تا بېلوي
په سر ختلو وخت دی
په تېر دې اور بله وه
تاريخ اوبدلو وخت دی
د «ړنګ» يتيم اولس ته
د لار ښودلو وخت دی

د دوزخي پښتو نور
جنت ته تللو وخت دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

آدمه ! تا چې څه ګلان کرلي
هغه ګلان لا چا رېبلي نه دي
د تا ګناه او خطا پاکې شولې
زموږ سجدې لا چا منلي نه دي
ګنې دا ټوله کیسه موږ ته وله
ځوک له جنته چا شړلي نه دي
زه دې دوزخ او عذاب نه منمه
موږ د تقدیر پاڼې لیکلي نه دي
زه د آدم ګناه منلی نه شم
منم نه څه چې ما ویلي نه دي
زه دې جنت کې نه په ځنګ کې اوسم
ما بې دوزخه څه لیدلي نه دي
انکر نکیر دفتر ته اور واچوه
ځوک مو په منځ کې اوسېدلي نه دي

در نه د رنګ پښتون جنت کې غواړم!
پښتون ته چا لا ټیټ کتلي نه دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره ! راته مه وایه پخلا به شم
ووایه، د تا ومه د تا به شم
تللي که آسمان ته ومه را به شم

ورږم د گل چا له گل بېل کړی دی
چا له ستورو ځان ته امېل کړی دی
زما آسمانه ستوری دي يم ستا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

زه په تا، په مينه دي باور لرم
نه لرمه صبر دا هنر لرم
صبر صبر صبر کي فنا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

ميني تقديريونه سوزولي دي
ميني له آسمان ستوري راوړي دي
مړه به شم خو ياده په وفا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

ميني زما ميني پښتني زما
تا نه ځار شه ويني پښتني زما
مه اوړه له رنگه نيمخوا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا د ليونتوب خپې په شور شولې
ښار د تخيل ته "پرخې" اور شولې
بيا دې د هېر شويو بنګړو شور سره
سور د اسفرافيل د زړه په کور شولې
بيا دې د عزت ګرېوان را څيرې کړ
عشقه زوروره بيا په زور شولې
غبږ د بغاوت و چې پښتو سره
څنګه په کوم خال د "پرخې" تور شولې

وخت چې دې را يادې راته يادې کړې
ړنګه د زغم ډک جام وې نسکور شولې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیدو غانونه گرځوي په ژامه
د نامه گڼده يې هغسې وي خامه
استنجا کې به دعا د استنشاق کړي
لوی مفتي شي چې په سر کړي خپل عمامه
د ایمان او کفر مهر يې وي لاس کې
چې پښتون مشر پرې ښنگه کړي بدنامه
الا الله ته دې پرېږدي نه لا اله کې
بس په ښځو پسې ښتی يې امامه
سترگې پرانیځه د وخت ځنې خبر شه
اسلام نه شي په اودس باندې تمامه

د مچی ځالې ته مه وره ړنگه گوتې
گنې غوځې به کړي لاندې ستا د نامه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي وختونه ميخانې کې هم تېرېږي نه اوس
زاړه غمونه په شرابو هم هېرېږي نه اوس
دا غملړلی نازولی غم د تللي جانان
وينې د زړه غواړي پيالو باندې کمېږي نه اوس
زه او بايللې ځواني تل په ننواتو ورځو
بې پښتو سترګې زما په خون باندې مړېږي نه اوس
کاش چې وفا دې د يادونو هم د تا غوندې وه
وسوم لا نوم دې له سکرو زما ورکېږي نه اوس
لکه چې خدای او خدايي له يو بل بېله نه شي
روح مې وتلی، ستا روح، زما له زړه بېلېږي نه اوس
ساقي شراب را کوه در د ميخانې مه تړه
بې ستا اسرې نه زما بل چېرې شپه کېږي نه اوس

د مړه کېدو مې د لوېدو مې پروا ته مه کوه
څوک شته د رنګ، څوک يې په مرګ باندې ځورېږي نه اوس

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ مثال په اوسنی آسیا کې
سره غوښه سپیو د قفس په خوا کې
که شو هډوکی هم خلاصی نه لرو
سپی هم کیدی نه شو د سپو نخا کې
دا د سیاست او د قدرت جګړه ده
موږ د خرګوش په خوب ویده دنیا کې
یو نه شو، نه شو یو کېدلی، نه شو
ورک به شو ژر د پټ غلیم بقا کې
سپی مه شه خو په لاس یې غاښ لګوه
د سپو په جنګ کې د کوترې غپا کې
د سر سړی مو په سر پاتې نه شو
دله دیوث مشران شول پښتونخوا کې

بیا به تاریخ بیا به تیر وخت را نه شي
ړنګه راویښ شه نن شه نن په خوا کې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په کلي کې سر نه وي، کلی ټول پارچه پارچه وي
موده وشوه چې پښتو مې، له بچو ټوټه ټوټه وي
لوپټه مې په اغزو کې د اغیار راګیره نه ده
د دې نن له پښتنو مې ږنګه بنګه ماتیکه وي
د یثرب باده خوږه ده، د پښتو په درانه جام کې
ما دا دواړه خرڅې کړي، چې د چا لاس کې سکه وي
ای د «ږنګ» د پلرو کوره، ما ږنګ کړی یې په خپله
د پښتو د مور لمنه له پښتون لکه لکه وي

رانه تللې خپه شوې، پښتو بیا کلي ته راشه
چې شمله د پښتون هسکه، پښتنې درنه پټکه وي
*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخیل چې د مړو سترګو زما په سر شي
آوازې د مرګ مې پورته له هر در شي
لا ژوندی یم ما په مړو حساب نه کړئ
جنازې د عاشقانو هر سحر شي
هغه مې چې د ساقي له ګوتو څاځي
مرګ ته ساه ورکړي اعجاز شي او هنر شي
څو چې شپه په میخانو کې سبا نه کړم
سوزوي مې لمر د چا د مخ قمر شي
عاشقان په ژوندو چا شمېرلي نه دي
د بانو له زور که کله څوک خبر شي

رنګ د تا په عشق کې مړو کې حساب شو
فال به نیسم که دې ښکار په شوخ نظر شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات شولې پرهر شولې، لارې در په در شولې
لرې له دلبر شولې، مينې زما، نظر شولې
خاورې مې په سر شولې

ستا مسکا يې واخسته، نم يې در ته پاتې کړو
سترګونه يې پرېوتې، غم يې در ته پاتې کړو
بې اسرې، بې در شولې
خاورې مې به سر شولې

چېر ته به ته لاړه شې، ټول جهان دی زړه زما
ستورو ته که لاړه شې، ټول آسمان د زړه زما
لاړه پهٔ سفر شولې
خاورې مې په سر شولې

لاړه شه خو ياد لره، چېر ته يو مين لرې
ساه يې ته يې، ژوند ته يې، دلته يو غمجن لرې
سوی زړه ځګر شولې
خاورې مې په سر شولې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه سره مې مه ګنډه دا تار د زلفو خام وي ډېر
پام چې جام اوچت نه کړې، د مينې جام بدنام وي ډېر
دلته د بلال آذان، د چا د بنګړو شور کې وي
دلته خال کعبه شي خو طواف لره يې دام وي ډېر
پام کوه چې دلته د کوثر ساقي خپل جام سره
سر له تنه غواړي که دې تنده د دې جام وي ډېر
عشق د پتنګ سر خوړل دي، عشق د شمعې زړه سوزل
عشق کې منصوري ويل وي، هر منصور ناکام وي ډېر

عشق به دې لمبې کړي رنګه او لمبې ايرې شي بيا
باد به دې ايرې يوسي، مړو سترګو ته دې پام وي ډېر

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی ولس

د دې ولس د لیونتوب خبره پټه نه ده
د خپل وجود ذبحه کول ورته حلال ښکارېږي
هغه جنت دې د دوزخ په لمبو لولپه شي
چې زما په وینو یې په حورو کې جمال ښکاېږي
د لوی ښښتن دینه! دا چا دې ټیکه سر اخستې
چې ستا په نوم باندې وژل ورته کمال ښکارېږي

"ړنگه" د سپیو سره حشر به هغه مفتی شي
چې په مسجد کې مې سجده ورته وبال ښکارېږي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانجه په سترګو دوه لاسه مه وهه
په خامو شونډو دنداسه مه وهه
مین ظالم وي ډېر به پاتې نه شي
سره د سرو شونډو د پاسه مه وهه
چېچل په غاښ د سرکو شونډو توبه
سره مرچکي په پتاسه مه وهه
په يارانه کې خو بنګړي ماتيږي
هومره غوصه ! ديګ په کاسه مه وهه

عُشر کې رنګ غريب ته شونډې ورکه
د نيلام غږ په نخاسه مه وهه

نخاسه (عربي)= بازار

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آسیا د تاریخونو روح او ځان افغانان
د ننګ په کار کې یو آواز او یو ارمان افغانان
سترګي تاجک، ازبک لیمه
جانان جانان افغانان
وروزي بلوخ، ازره بانه
قربان قربان افغانان
کجل ترکمن، پکتي رانجه
حسن دوران افغانان
هر یو توکم، زما همدم
دین و ایمان افغانان
له اول ول، وي به تر تل
پر دې جهان افغانان

د آسیا د تاریخونو روح او ځان افغانان
د ننګ په کار کې یو آواز او یو ارمان افغانان
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو کې اوسېږي، د اشنا کیسې همدومره وي
پرېوځي په ګرېوان د چا، وفا کیسې همدومره وي
پل له کاروان پاتې شي په نرمو نرمو خاورو کې
مرګ و ژوند يادېږي خو رښتیا کیسې همدومره وي
پاتې نه شوه لاره، ما يې ډېر لمن ته وژړل
ګل سره د پرخې او سبا کیسې همدومره وي
يو بل ته چې وسوزي، د شمعې پتنګ مينه ده
عشق کې د لوظونو د بقا کیسې همدومره وي
ټولې نه شي، څومره چې د مات زړه ټوټې ټولې کړي
مينه کې د پاتو د دنيا کیسې همدومره وي
زه او تنهايي زما د اوښکو سره وژاړو
نه ووځي له زړه نه، د ژړا کیسې همدومره وي

ړنګه چا ته مه وايه چې څومره پرې مين يې ته
وسوزه په زړه کې د وفا کیسې همدومره وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د ملا نه ده صوفي منمه
منم د زړه د لیوني منمه
نه د جنت نه د دوزخ سړی یم
د جانان سترګې اننګي منمه
نه یم زاهد چې په ډار ډار اوسېږم
نه یم کافر چې سپین سترګي منمه
نه د هوس نه د بقا له پاره
تورو خالونو فلسفي منمه
څوک به خدای، دې او په هغې کې ګوري
زه یې د زړه له اسوېلي منمه
ما ته مُلا د خدای لار مه راښیه
زه بې مکان بې لاروي منمه
منم چې ته د "ابې څې" سړی یې
د عشق خبرې بې لفظي منمه
کعبې ته مه ځه ولې هومره مزل
مزل چې زړه په لور کوي منمه
کله پیالې د بغاوت پورته کړه
د مست ساقي سترګو مستي منمه
نه وایي خدای چې ته زما له روح یې ؟
ځکه ځان پورته له هستي منمه

رنګه خبرې د عشق پټې ښې وي
خو ستا په عشق کې رسوايي منمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قدرت د تږو یووالی

نه، سرونه نه ماتېږي
چې دوه خرونه سره مست شي
ملتونه خاورې کېږي
د قدرت تږي چې پست شي
بېزو خویه رهبر داسې
لکه توره چې له جست شي
د ناپوهه ولس، مشر
د شیطان له سوټې هست شي
پټې سترګې پسې درومي
د ړاندو لاس ته چې دست شي

یرغمل شي رنګه پوهه
چې جاهل جاهل همدست شي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سربدال سر وم، ښايستو پسې تلم
خپله ښايست ومه پردو پسې تلم
گمان مې دا چې د لمر پور په سر ځم
نور وم، مجازو پلوشو پسې تلم
په هر تصوير کې تصوير او مصوّر
ړانده ليده ول آيينو پسې تلم
خپله کُلال ومه کوزه او خټه
د بل نسکور، ماتو کوزو پسې تلم
د حق له "پو" نه حقيقت ومه زه
د عقل گوډ خره افسانو پسې تلم
د مينې "م" ومه "يا" "نون" ومه "ه"
د نفرتونو فلسفو پسې تلم
حسن خاموشه وي د گل په مثال
د خط و خال شور او لمبو پسې تلم
که د منصور د دعوا نبض وگورې
عرش يمه، دې خاورو سپېرو پسې تلم

ړنگه دوزخ چيرته جنت او انسان
د خالق روح وم خلقتو پسې تلم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخې زما د زلفو شپو لاس کې دي
د لمر ختل دې د کتو لاس کې دي
ته به له ناز مخ ته لاسونه نیسې
ښکلاوې ستا د پټېدو لاس کې دي
د مين زړه ماتې نسکورې پیالې
په شونډو زلفې پرېوتو لاس کې دي
د زنې خال کې دې ورک زړه لټول
چېر ته چې ستورې ورکېدو لاس کې دي
نادان هوس د زلفو دام ماتوي
عقلونه خام د شونډو سرو لاس کې دي

د رنګ د خیال هنداره، ستا ډکه ده
غزل لیکل د خاطرو لاس کې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه، د خالونو د شمېرلو په هنر پوهېږم
له شونډو جام د اخستلو په هنر پوهېږم
د اننګو د سپینو زرو نه روپۍ جوړوم
په یوه روپۍ د ځان پلورلو په هنر پوهېږم
په تېره زړه د معشوقو ورته بانه تېزوم
زه د خنجر د نازولو په هنر پوهېږم
پېزوان ته ویني ورکوم چې پښتنه سیاله شي
په خپل فتوا ځندۍ ختلو په هنر پوهېږم
اوربل ته چل د خرخشو ښیم وږمو سره زه
په پرهر زړه مالګه وهلو په هنر پوهېږم
د چا د مړو سترګو څپو ته توپانونه راوړم
په مړو ژوندیو د وژلو په هنر پوهېږم
له تار د زلفو نه رخسار ته تور کفن جوړوم
زه د رسمونو ماتولو په هنر پوهېږم
په صحیفو د سپین جبین باندې حلال لیکمه
د عشق مذهب اعلانولو په هنر پوهېږم
...سیورو کې زه د دوزخونو زخمي زړونه ساتم
د شونډو نښو د ساتلو په هنر پوهېږم
دې ځیر پښتون ته څه د مینې آیتونه راوړم
د میخانې د آذانونو په هنر پوهېږم ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله پګړۍ د عشق د زلفو سره کلکه تړم
د نفرتونو ورکولو په هنر پوهېږم
د عشق فتوا ده چې د رنګ غوندې پيالې پورته کړه
نشه نشه جنت ته تللو په هنر پوهېږم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پښتو پښتون نه هغه پنجابی ښه
چې دا دوه شلې کلونه ترې فریاد کړو
شمله جګه، غټ برېتونه په کار نه دي
د پښتو په تا کې څه دي چې یې یاد کړو
احمدزي او دراني، دا زي زي ډېر دي
دې ښاغلو ښار او کلیو کې برباد کړو
لیونتوب مې زمانې کې په هر خوله دی
چې نه خدای او نه بنده په زړګي ښاد کړو
ز موږ سترګې له ازله سرې سرې نه وې
په سرو وینو کې انځور د وخت جلاد کړو

"ړنګه"څو چې دا ویده پښتون ویښ نه شي
هر ساعت به جنازه د خپل مراد کړو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدايانو بازار

هنداره ګورم چې يوه شېبه په ځان وخاندم
په عقل مينه په مذهب کې ورک انسان وخاندم
عقل مې وتړي په يو زنځير او مينه په بل
زه په جنت کې هم شلېدلي خپل ګرېوان وخاندم
هنداره ګورم خو لوګی لوګی هر څه ښکارېږي
په سوي عقل سوې مينه او ايمان وخاندم
څوک خدايان خپله جوړوي څوک د چا خدای شي خپله
زه هومره ډېر د خدايانو په دوکان وخاندم
په يو وزر باندې رسېږي منتها پورې څوک
د چا د خط و خال د مينې په فغان وخاندم
انسان په عقل ځناور شو عجيبه نه ده دا ؟
زه په بيزو له کهول پوهانو د زمان وخاندم
که يې هنداره د پردې ښښتن ټوټه ټوټه کړه
زه به په ستر مفتی د کلي په وجدان وخاندم
هر چا په هر رنګه انسان او خدای ډال کړی ځان ته
له درده زه په دغه ګټه او تاوان وخاندم
هر چا تر وسې د دنيا او دين په نوم پلورلم
اسير مرغه وم د قفس په شنه آسمان وخاندم
لکه ملا چې جنازې باندې ياسين ووايي
"ړنګه" افغان ته دې، په چغو او افغان وخاندم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه چې نه وي بیا ایمان چېرته دی
انسان بې اُنسه نو انسان چېرته دی
په درد د چا چې دردمندېږي نه څوک
د ژوندو یون سره روان چېرته دی
کافر یې وګڼئ د زړه په فتوا
داسې مؤمن او مسلمان چېرته دی
په تار د زلفو چې ځندۍ نه شي نو
هغه منصور د خپل جانان چېرته دی
چې قرآن واړه د لیلا توري شي
داسې مجنون د دې دوران چېرته دی
مینه د لمر په سوزېدو کې ګوره
عالم سپوږمۍ پسې روان چېرته دی
مینه مظهر د لوی ښښتن د جبین
حسن هر چا ته نمایان چېرته دی
هنر د مینې خاوره نور جوړوي
فرق د بنده او د سبحان چېرته دی
مینه ذرې نه کاینات جوړوي
د عقل خره هومره توان چېرته دی
مینه کې وخت له معما نه اوځي
قاب و قوسین چېرته زمان چېرته دی ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت دوزخ هم په روپۍ نه پېري
چې د جانان نه بل څه ګران چېرته دی
مينه وزر دی عرش نه پورته تللو
مينه کې وخت او هم مکان چېرته دی
کيسه د مينې ده بل څه نه شته دی
آدم غنم او هم شيطان چېرته دی

ړنګه کيسه ده خاصه عامه نه شي
چې هر سامع دې نکته دان چيرته دی
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته دی څوک په میخانه کې؟ چې په ما باندې ثواب کړي
په شراب کې مې اخته کې بیا مې اور باندې کباب کړي
بیا مې ټوکی ټوکی سوی بدن میو باندې غوړ کا
بیا مې وارتوي لمبو ته دو چندان ثواب حساب کړي
چې زه نیست شم میکده کې، د ساقي په عشق به هست شم
په پیالو کې به اوسېږم، مست به نوم زما شراب کړي
د رندانو په محفل کې به زما پیالې جنګېږي
څوک به کفر را ته وایي څوک کوثر را ته خطاب کړي
ژوند هغه چې څوک شراب شي د ساقي په شنه پیاله کې
نه خواږه تانده انګور چې مچان خوږ پرې خپل لعاب کړي

که ساقي ته رسېدل وي د عشق ژرنده کې ځان دل کړه
څو هستي خپله رنګ نه کړې عرش ته پورته څوک تراب کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ټټار یې په ختک جوړوم
له ماتو تورو ځوان هلک جوړوم
د عشق او عقل له انګورو څخه
د رومي روح او د ختک جوړوم
د زلفو تار او د بانو په ستنه
رنګې پښتو ته غزل کلک جوړوم
چې د پښتو ناوکی سیاله کړمه
د نظم مخ ته یې نمک جوړوم
څو په سجده شي هر کافر د پښتو
په صحیفو یې ورته شرک جوړوم

که لر او بر جانان پښتو هېره کړه
رنګ ته مزار له لمبو ډک جوړوم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرڅه په شان يې سترګې په رانجو دي
د زمرو په شان درانه په تاريخو دي
هر پښتون نوی صورت د يار د حسن
يا غزلې چا چېړلي په نغمو دي
چې يې وچو وچو غرو کې ګلان نه شته
دوی غاټول، رمبېل، چمبېل د سردرو دي
ستارې د پښتنې کوچۍ لمن کې
که خالونو راغونډ شوي په جرګو دي
قصيده ده رباعي ده که غزل دی
که نالوست پښتون خبرې په پښتو دي
د بودا غوندې يې ډوب شي تخيل کې
انځورګر يې ښايستو ته په کتو دي

ړنګه! څنګه به بدرنګه شي پښتون ستا
چې "ارباب" د رنګ "باچا" د غزلو دي

ارباب= ښاغلی حمدالله ارباب
باچا= ښاغلی هارون باچا

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک د عقل پسې تلل زه د وفا پسې تلم
ځکه تړول بل خوا ته روان ول خو زه تا پسې تلم
ښکارېدم چا ته مسلمان کله کافر ښکارېدم
کله به تلمه زه مسجد کله مینا پسې تلم
په ګل اغزو په میکدو او په پیالو کې ته وې
ته په هر څه کې ښکارېدې ځکه هر چا پسې تلم
تور دې د مینې څومره خوږ و چې کوثر به نه وي
زه د منصور له نسله وم د هر رسوا پسې تلم
مزل د عقل د خره چرته او د عشق د دلدل
د تریخو میو په وزر دې منتها پسې تلم

"ږنګه" په مینه کې ودان شوې خو هوس ښکارېدو
ځکه پتنګ شوم په لمبو د درد دوا پسې تلم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتني پېغلې (ملالې)- !

غبر د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتني پېغلې ملاله يې ته!

دروند دې څادر له دغه شين آسمانه
د تورې پړک دې له دې لمر روښانه
د پښت تاريخ د زمرو ځاله يې ته!

غبر د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتني پېغلې ملاله يې ته!

لاس کې انوار لرې موسی پښتنې
د آسمانونو مسيحا پښتنې
د جهالت تيرو مشاله يې ته

غبر د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتني پېغلې ملاله يې ته!

د سر په بيه مينه مينه کوې
د خدای رسول سره له دينه کوې
زما عايشه د دين جلاله يې ته! ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

....غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

کله نازو شې زرغونه شې کله
د پت پتنګ او هم ډېوه شې کله
ثاني دې نه شته بې مثاله يې ته

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

د نورو خلکو نارينه نه نره
د ننګ مورچل هر يرغلګره لره
د "ږنګ" وطن بدر جماله يې ته

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

- د ميوند د ننګيالۍ ملالې د حماسې د ۱۳۵ مې کليزې په وياړ، ملالې رح او ټولو افغانو او پښتنو پېغلو ته ډالۍ.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني اپلتې

پیل د هستۍ د یون، آدم غنم دی
دلته کوم چل د چا په ما منم دی
کیسه ده ټوله د سپېدلي آدم
پړ په کې ټول هغه نازک صنم دی
جنت ته ځکه خوشالېږمه نه
بنسټ د ټولو عذابو او غم دی
زما بابا دی آزمویلی جنت
اول چې غم و، په آخر څه سم دی؟
بیا به کوم جام ته لاس ورپورې کړمه
بیا به مې وشړي چې کار ناسم دی
لا به مې حوره ښکلې کړې نه وي
چې کوم ملا د دې جلی همدم دی
بیا به شیطان د خدای جنت ته راشي
وایي به «دا د خوشالو اودم دی»
زه هم ساده پښتون غمو خوړلی
چې له ازله مې لیدو کې نم دی
بیا به مې وشړي له خپل جنت نه
او بیا به وایي چې انسان مې ګرم دی ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...بيا به سر ټيټې فرښتو ته شمه
څه دې اشرف مخلوق کې پاتې برم دی
بيا به لعنت اميل څښتن پيدا کړي
گوندې دا ځل انسان ته دا کرم دی
ای لېونو ! ای سر ببر پښتنو
واورئ له چا چې لاس کې جام د جم دی
نو واخلئ جام چې ټوله دا کيسه ده
اول کې غم په منځ آخر کې هم دی
ځار کړئ له يو بله دا پاتې سلگۍ
مينه ښايست لکه په گل شبنم دی
مينه د خدای نوم او د خدای هستي ده
مين دوزخ جنت له غم بې غم دی
مينه کې روح د خدای وصال ته رسي
مينه ازل مينه ابد، دا دم دی
مينه کې دوه نشته يووالی دی تش
مينه کې خدای کوم دی او کوم آدم دی

«ړنگه» د عشق رازونه مه راسپړه
چې خال خال دلته څوک د عشق محرم دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرې ګرېوان کې چې ساړه ښکاره شي
رنګ به په ړنګ کابل کې څه ښکاره شي
د تا له سترګو نه پرېوتی یمه
څه به په اوښکو کې اوبه ښکاره شي
په تور د مینې دې رسوا شوم هسې
لکه رانجه چې په لېمه ښکاره شي
معشوق که څومره کبرجنه شي خو
کله لیده په مخ درانه ښکاره شي
خندا د ناز دې اثر هومره لري
مسکا په مخ دا ستا د مړه ښکاره شي
د ګل په مخ پرخه د ګل اوښکه ده
څاڅکي کې یوه نړۍ خواله ښکاره شي

قلمه مه خېږه د "ړنګ" زخمي زړه
په کې به مات د چا بانه ښکاره شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې در ته گـــــورم تخیل زما غزل شي
شمعه شم وسوزېږم رنگ زما بدل شي
شمه هنداره، تا ته گورم، تا کې ټول شمه ورک
او هر ذره مې ستا ذرې ته غل په غل شي
خیال ته وزر د هما واغوندم چې تا ته درشي
تاو شمه، مات شمه، سکاره شمه اوربل اوربل شي
لمر شم چې پرخه دې د شونډو درنه غلا کړمه زه
خو شم شبنم ستا په گرېوان ذرې تل تل شي

لکه خالونه دې په مخ "ړنگ" ړنگ ذرې ذرې شي
چې په محفل کې دې په غلا را ته کتل کتل شي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

........پښتو ژبه مې........

اغزي خوړل د اوښې کار، لکه پښتو ژبه مې
چېرته پاسته خلک د ښار، چېرته پښتو ژبه مې
نه معشوقه شوه نه دلدار، سره پښتو ژبه مې
خپلو پردو سترګو کې خار، بده پښتور ژبه مې
نه د لیکو شوه نه ګفتار، وړه پښتو ژبه مې
پاتې بدرنګه بې سینګار، لته پښتو ژبه مې
خپه نغمه د مات ستار، خوږه پښتو ژبه مې
څپېړ په مخ، پرهار پرهار، لمبه پښتو ژبه مې
د خوشال خان د سر دستار، درنه پښتو ژبه مې
خرڅه شوه سپکو په بازار، نره پښتو ژبه مې
یتیمه لر او بر بې پلار، خپه پښتو ژبه مې
له هر درشله په کوکار، ځیږه پښتو ژبه مې
د آریایانو مور او پلار، ژبه پښتو ژبه مې
د ننګیالو تاریخ یادګار، زړه پښتو ژبه مې
د سیاستو په غشو ښکار، غرڅه پښتو ژبه مې
د سر سړو له لاسه خوار، ړنګه پښتو ژبه مې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره غرور! خو په تا ښه ښکارېږي
تا کې ايرې شوم تا ته څه ښکارېږي
را نه رخسار په پلو مه پټوه
بې له تا هيڅ نور ما ته نه ښکارېږي
دا غرځنۍ سترګې او مړه کاته دې
په سل پردو کې هم پراته ښکارېږي
په شونډو ته چې سالو و نازوې
زلفې د تورې له غم مړه ښکارېږي

ته په دروغو رنګ ته نه مه وايه
د تا صورت زما له زړه ښکارېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځې په تلو کې خپل هنر د هېروو را زده کړه
د زړه بدل کې چل د غم د ورکوو را زده کړه
د ارمانو ايرو ته څنګه طوفاني برخه شم
د شمعې ژوند د خپل ګوګل له سوزېدو را زده کړه
چې د دروغو صحيفې مې له رښتيا خوږې وي
په نن سبا را ته ژوندون په تش وعدو را زده کړه
چې ښه پرې پوه وي او بيـــا هم ورته سجدې سجدې وي
په عشق کې داسې صنم چا ته جوړېدو را زده کړه
په کومو لارو چې د کډې له دې چم تللي دي
په هغه لار پاتې کېدل دې له وږمو را زده کړه
روح يې په رګ رګ کې چې خدای به چېر ته ځای کړمه زه
چې را کې نه وې را ته خيال د بيلېدو را زده کړه

نه د ايمانه خلاصېدل نه له صنم غواړمه
رنګ يم په کفر کې ايمان د اوسېدو را زده کړه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د الست د جام مستي ده چې فنـــــــا نه لري
د "الا الله" او "لا الـــــه" هم هيڅ پروا نه لري
چا چې الست کې د ساقي جام ته لبيــک کړی وي
داسې ميخور منصور ته دين کفر مانـــــــا نه لري
په هر ذره په هر قـــــــــطره په هره ساه کې ساقي
که په هزار پردو کې پټ شي پټېدا نه لري
ساقي له چا نه به ته کــــــومې دروازې بنـدې کې
ستا در ته نه شته هسې لار چې منتها نه لري
که دې مسجد که بتخانه يا په بل ځـــــای لټوي
مقصد خو ته يې د رندو تګ څه خطا نه لري ؟
ساقي ساقي راشه دا ټول ضعيف انسان وبښـــه!
حتی فرعون او عزازيل هم څوک بې تا نه لري

د رنګ به ونه منې دا چې کيسه ختمـــه کړې ته
تا چې منې هغه احمد او مسيحا نه لري

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل مېچنه کې دَل شوی وار په وار ښه دی
د مینې کار دی یاره، عقل خوارو زار ښه دی
مزل د زلفو د ټالونو سره زړه ته پرېده*
عقل چنده، زکات او عشر ته اوزګار ښه دی
منم شمېرل یې د خالونو یوڅه عقل غواړي
نه نه خراب د مخ خالونو دغه شمار ښه دی
پرون روژه مې میخانه کې په پیالو ماته کړه
کله مفتي، زاهد، ملا سره دیدار ښه دی
عقل حرام دی ځکه لار د میخانې لټوم
ذره ذره عقل شرابو نه ځار ځار ښه دی

ساقي ویل چې «رڼګه» هسې زړګی نه در کوم
یو ارتې غاړی، سربېر لیونی یار ښه دی

*پرېده = پرېږده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تودو هم له سړو را ووځو
د تاريخو له ځولنو را ووځو
د وخت جلاد را ته ځندی جوړوي
د عزرائيل له ارادو را ووځو
هر څو که مونږه مړه کوي دا خلک
موږ به له هرو هديرو را ووځو
چې يې شړلي له ښارونو يو موږ
لکه اغزي په دښتو غرو را ووځو
د نازولو تمه نه لرو خو
په څه له خپل کليو کورو را ووځو
تا ته به موږ اغزي د سترګو ښکارو
خو موږ ښکلا يو په رانجو را ووځو
په تيټو سترګو را ته مه ګورئ چې
په يون د سترو پښتنو را ووځو
که يو خوشال او احمدشاه پيدا کړو
ساه شو له تورو تورو زړو را ووځو
غليم که پوه دی موږ کم عقله نه يو
خو څنګه موږ له خپل پښتو را ووځو

خاورې به شو خو واورئ ورک به نه شو
رڼګه په ننګ له جنازو را ووځو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به جنت ته هم پښتون په نوم ځم
دې دين، مذهب د دې قانون په نوم ځم
د تا له دين به څوارلس سوه کېږي
زه د آدم پېر مسلمون په نوم ځم
هسې به ډېر وي په جنت کې راټول
زه به د پت او ننګ د يون په نوم ځم
که غواړم هم کافرېدلی نه شم
زه د ايمان نه جوړ ژوندون په نوم ځم
خلک دې "ړنګ" ته دا دين نه راښيي
زه پيغمبر د هر زبون په نوم ځم

هغه وخت لاړ چې يې دوزخ را تپل
جنت ته، پلار کور ته ګډون په نوم ځم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وې چې ډېر سړی دا اور سوزوي
د ښکلو شونډې د زړه کور سوزوي
شیخ چې جنت وایي او شخوند تېروي
ګونډې دوزخ به تش دا نور سوزوي
تنکي شراب زما زاړه زخمونه
ساقي ما ستا دغه ټکور سوزوي
نن مې د ټول کلي په مخ کې ښکل کړه
په تش لوظو دې ما پېغور سوزوي
چې به رښتیا سرې شونډې را کړې که نه
دا نادان شیخ خو مې په تور سوزوي

پرخه د ګل یا ستا د شونډو په سر
نیمخوا رنګ دی چې هر لور سوزوي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا هم ماشوم يې، د پنځو زرو کلونو قامه
لا دې څوک نه مني تاريخ، نه دې هويت نه نامه
څوک دې ځانمرګي، دوزخي ژبې، يهود يادوي
سړي د ډېر دي خو په سلو کې يې سل نافامه*
د غليم ښځې له سپومۍ پورته تر ستورو لاړې
زموږ سړي د خرو پر سر وهي د حورو لاره
را ته دې لر او يا په بره کې رهبر وښيه؟
غلام غلام ابن غلام چې اړوې يې پاڼه
د نوم، پګړۍ او د برېتو وزن يې پيل پورته کړه
ساتي چوغکې، مړزان کوي د سپيو کاته
بس چې خبره شي خوشال او احمد شاه يادوي
پروت په پيتاوه کې اوبو وړې ترې واړه کامه

ړنګه! د دوی به د يووالې خبر چا ته کوې؟
په توره سم شي د کړو فکرو وګړو ژامه

*نافامه= نافهمه، ناپوهه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بومیاتوب

رهبري د هر سرکوزي دنده نه ده
د اوبو په زور روانه ژرنده نه ده
بصیرت بویه که غواړي بومیا شي
هره پکه ټنډه ستره ټنډه نه ده
د ملت ژغورل د وخت په حادثو کې
زلزلو نه تېښته هر خوا منډه نه ده
د شپانه کمال په غټو سپو کې نه دی
خو د سپو ونډه بېځایه ونډه نه ده

سترو سترو پښتنو تاریخ کې ړنګه
ګوډاګو کیسه اوږده ده لنډه نه ده
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله!! !

که ننګ پالې، نو همدا اوس يې وخت دی
جنت ګڼې نو همدا اوس يې وخت دی
نه دی بس! نه دی، څلوېښت کاله وژل؟
سوله کوې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
لا څو مورګانې بورې شوي نه دي
څو ناوې پېغلې کونډې شوی نه دي
څو کوره لا هديرې شوي نه دي
کورته راځې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
د کب خواږه شول ماشومان زمونږه
خواره واره شول افغانان زمونږه
له ژوو سپک شول انسانان زمونږه
ژوند رابخښې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
ټوټې ټوټې شو، زړه دې نه سړېږي؟
ژوندي لمبې شو، زړه دې نه سړېږي؟
غوښه چړې شو، زړه دې نه سړېږي؟
د خدای منې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
د ستر ملت ستر تاريخونه سپک شول
د سر سرې، شملو سرونه ورک شول
ذلت له اوښکو ګرېوانونه ډک شول

دا ننګ ګڼې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
سوله کوې، نو همدا اوس يې وخت دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش په مينه باندې خاورې گـــــــــــــهر کېږي
چې رانـــجه شي تيـــږه وړ د نــــــــظر کېږي
خـــــــــر او سپی به په څه زده کړه انسان نه شي
خو انسان په لږ غلفت باندې خــــــر کېږي
که دوزخ دوزخ لمبې غـواړې جنـــت شي
د خليـــــــل د توکـــــــــل په اثر کيـــــږي
د ساقي تر عرشـــــــــــــه لار د يوه گــــام ده
خو ترلاسه د مرشـــــــــــــد په وزر کيـــږي
که په ځان کې دې ورک خدای غواړې پيدا کړې
د **غريبـــنواز** رح د خـــاورو په در کېږي

ړنگه سپی د در د واړه اوليــــــاء شه
چې د دوی له لاســــــــه زهر کوثر کيـــږي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته بنګړي دلته پازېب غلي دي
لا داختر رارسېدل لرې دي
لا مې په لاس کې ستا د وينو بوي شته
لا د نکريزو رنګ ايستل لرې دي
يوې سلګۍ پسې مې بله راځي
اختره تا ته مې خندل لرې دي
ميني مو پيغلې راته کونډې شولې
د ښکلو مخ ته مسېدل لرې دي

ږنګه اختر په افسانو بدل شو
رباب، منګی، حجره، بدل لرې دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاڼه

کندهاسو ژامو کې چینجـــــــــــن غاښ پوښ د زر اغوندي
ځومره چې سپک وي د درنو پګړۍ په سر اغوندي
ګوډ خـــــــــــــــــرونه دلته بومیا دي د تازي آسونو
د پاچاهانو خول اکثـــــــر د کلي خـــــــــر اغوندي
په زړه داغلی غاټول تبنتي په مېـــــــــرو کې اوسي
اوبړۍ د ناز لمن د ښــــــــکلو په ګـــــودر اغوندي
د وخت په تله نن درانه خلک چې سپک را خېـــــژي
مریومي ډم جـــــولا جامو ســـــره ګـــــوهر اغوندي
د معجزو وختونه تېر دي خو دې ړوند پښتـــــون ته
ټټو مزاجـــــــــــــــه شیخ د سپین دلدل وزر اغوندي
جګړه د فکر وه پښتـــــــون په کې ډال شوی و چې
ډمان مشران شول او چپـــــــــن د پیغمبـــــر اغوندي

ړنګه راویښ نه شو ما ډېر په غوږ کـــې ووې ورته
ټول د دښــــــمن دي خو جامې دې د دلبـــــر اغوندي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادا، بابا، نیکه او خپل وطن و پېژنه
پښتونه! ورور پښتون او خپل دښمن و پېژنه
چې يو نه شې کندارہ! د خيبر سره په ننګ
پنجاب در ته ګنډلی خپل کفن و پېژنه
فتوا ده چې يهود پښتون لا ژبه دوزخي
لمبه پښتونستان له خپل لمن و پېژنه
خبره د باچا ده، د خوشال د احمد شاه
ليمه، سترګې، بانه د خپل بدن و پېژنه

ای ږنګه کاڼه شوي، ړانده شوي پښتانه
په خرو سپار ړانده به څه ګلشن و پېژنه

کندارہ = کندهاره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نظر په سپېلنو پټوه
سترګي دي ما نه په کمڅو پټوه
هومره چي ښکارم هومره نر نه یمه
مخ دي له ما په څه پلمو پټوه
دا خوني غشي داعشي بانه دي
د تورو سترګو په رانجو پټوه
د سترګو تور چي دي کعبې شرموي
دا ګناهکارې په لېمو پټوه
دا ښار د حسن نه بېزاره کړو چا
کور د پښتو په نفرتو پټوه

رنګ دي بې زړه دی ساقي پام په کوه
غلی نظر دي له پردو پټوه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق تور ته دې سلام وي
چې اعدام وي چې اعدام وي
د بې سرو په محفل کې
عقل جرم عشق انعام وي
د خوشال په میخانه کې
د حمزه د غزل جام وي
د غني لیونو میو
باندې مست سکنې ماښام وي
د حمید د خیال نازکې
ساقي، عقل د خیام وي
د رحمان د عشق لمبه او
د رومي سوی کلام وي
په سماع کې سپوږمۍ ستوري
په هر دام کې نوی دام وي
ملایکې هم راغلي
تماشې ته یې تمام وي
دلته شاه د زمانې هم
د کوثر د جام غلام وي
واړه خام هلته پاخه شي
پاخه واړه هلته خام وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (يس) په ميو محوه
سي پاره په "الم" وي
لا اله الا الله د
پښتنې ساقي کهول قام وي

هلته "ږنګ" ځندی کوي چې
هر منصور ته دا انعام وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش چې مرگ، د ساه وتل ول
سترگې اوښکې ژړېدل ول
کاش زنځیر تش حسارت و
کاش دروغ په تش ویل ول
کاش ښایست وی په رخسار کې
کاش خوښي په خندېدل ول
کاش ایمان په الا الله و
کاش جنت په لمونځ کول ول
کاش گناه وه تش مردوده
کاش کافر تنها ځپل ول
د شیطان کلی معلوم و
په صورت انسانېدل ول
کاش چې شپه تنها تیاره وه
کاش په ورځ د لمر ختل ول
کاش د خدای مکان معلوم و
تورې تیږې ماتول ول
کاش چې لارې ډېرې نه وې
کاروانونه بې منزل ول
زاهدانو ته دوزخ و
جنتوته هم سېزل ول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واړو واړو خدايانو
خوني واره رنګېدل ول
کاش او کاش چې جام حلال و
ننه باندې يو کېدل ول

کاش چې رنګ ليونی نه و
نه يې شعر نه ليکل ول
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما به نو څنګه څوک له ما جدا کړي
څوک به پښتون له پښتونخوا جلا کړي
دوی چې ډیورند باندې دیوال جوړوي
پښتون دې مړ کړي بیا دې ټول تالا کړي
دلته لا کاڼي خاورې وايي پښتو
دلته لا جام د مرګ ته، خلک "را" کړي
دلته لا خاورو کې خوشال ویده دی
دلته جنډه د احمد شاه نڅا کړي
د توري توري به حساب ورکوي
څوک چې ډیورند ته د سرحد وینا کړي

ړنګه ! تش لاس به پښتون خاوره ګټي
سوک به کړه خوله د "اتوم والا" کړي

توري = حرف

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ته دې نښې د رخسار را کړه
را کړه د زلفو نه دې تار راکړه
چې د اوربل نه دې ستار جوړ کړم
یاغي باغي زلفې په وار را کړه
نغمې د هجر زما ډېرې زده
غزل د وصل د سهار را کړه
نورې پیالې په ما اثر نه کړي
نشې د سترګو د خمار را کړه
مقطې ته ورسېد غزل د ژوند
خال، هومره ما ته تش دیدار را کړه

منم چې ور دې نه دی هیڅ څه ته رنګ
په سرکو شوندو کې مزار را کړه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای (ج) سره خواله

ساقي چې هر څه کې اوسېږي څه حرام ولې وي؟
څوک د زاهد کړو جنتي، دوزخي جام ولې وي؟
مستي مستي ده که په جام وي که په «حی» وي یا «هو»
کارونه واړه ستا په لاس دي، څوک بدنام ولې وي؟
ولې دې واخسته شیطان نه توبه او بخښنه؟
ای عادل خدایه ستا په وړاندې څوک ناکام ولې وي؟
څوک دې په یو دانه غنم له خپل جنت شړلي
څوک د ملکونو په غلاگانو هم نیک نام ولې وي؟
خدایه ازل کې د لیکلی قرآن او بختونه
دا فرعونیان به مسلمان دلته تمام ولې وي؟

خدایه د رنگ بې ادبي په خپل جلال وبخښې
دا څو پوښتنې وې د زړه دا عقل خام ولې وي؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی پښتون

چې پیدا شي لیونی وي، لیونی ستر شي او مړ شي
چې پښتون بچې څوک مړ کړي پرې په خپله پښتون پړ شي
ته یې وژنې زه یې وژنم بل یې وژني ځان هم وژني
مودې وشوې چې مړ نه شو، څو په وینو کې ککړ شي
هدیرې مو واړه ډکې په جنډو د شهیدانو
دغه خړ پښتون به کله د ساده مرګونو وړ شي
لکه ټولې سپینې حورې چې پیدا دي پښتنو ته
چې د حورو خبر راشي لیونې بیا ورته خړ شي

ړنګه زه قاتل د ځان یم، زه د چا ګریوان ته لاس کړم؟
څه به ووایم غلیم ته چې پښتون مې له تا مړ شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

باطن

د انبیاء وارث، شیطان را ووځی
چې ترهګر وینې مسلمان را ووځي
له مسجدو مو میخانې په امن
له کلیسا غږ د قرآن را ووځي
هندو، یهود، ګبر ته نه شم کتی
کفري مزاج کې مې افغان را ووځي

"ږنګه" جنت نه به ورغوی جوړ وي
چې داسې تور مخ د ایمان را ووځي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزی (پښتون)

گلان دې نور وي دا اغزی پښتون دی
چې غیرتي دی لیونی پښتون دی
دوی دې ښایست وي موږ ساتونکي د دوی
د بل په ننګ اړم لرګی پښتون دی
پاځوه مړ تاریخ او وپوښته ترې
پاڼه په پاڼه مېړنی پښتون دی
وړو خدایانو ته سجدې نه کوي
داسې کافر او نر سړی پښتون دی
چې ورکې سپک شي نو جنت نه مني
داسې بدمغزه ننګیالی پښتون دی

که ټول جنت ته ځي پښتون دوزخ ته
ړنګ دوزخي دی لومړنی پښتون دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

لکه قرآن سوچه کړه پښتو
د زردشت اور شه او لمبه کړه پښتو
سترګې رندې شه د ملا او زما
په خپله غېږه کې ویده کړه پښتو
د غزنۍ کوچۍ د شونډو په څېر
خوږه خوږه لږه سپېره کړه پښتو
په هیڅ آیت یې حرام ونه ګڼې
وطن ساقي ترخه پیاله کړه پښتو
زه دوزخي څه او پښتو دوزخي
اغیاره نر شه او لمبه کړه پښتو

رنګه دا ژبه او دا خلک نه مري
کنه پښتون خپله هم مړه کړه پښتو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي خورو ورو وېښتو سره دې څه تړلي؟
مسکۍ مسکۍ سترګو پيالو سره دې څه تړلي؟
چې په طواف کې په سجده کې توبه نه شم کوی
ترخو ترخو جامونو شنو سره دې څه تړلي
بېګاه مې شيخ له ميکدې نه په راتلو ليدلی
په جام د جام د لګېدو سره دې څه تړلي
زموږ د کلي آذانونه ميکدې نه کېږي
ماتو په لېچو سرو بنګړو سره دې څه تړلي
شيخ و زاهد صوفی او زه دې منم
دا هومره ډېرو ليونو سره دې څه تړلي
هوښيار دې ډېر کړل څوک سفر ته د حجاز کله ځي
تورو خالونو اننګو سره دې څه تړلي

چې رنګ په اور سوزېدل غواړي جنتونه پرېږدي
دې سويو سويو اسوېلو سره دې څه تړلي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر پښتون مفکر، شاعر او صوفي غني خان بابا(رح)

ته ډالۍ

غني په عشق، غني په درد، غني له شور غني دی
غني د عشق تخم، حاصل د عشق، چې عشق کړي دی
غني ساقي، غني شراب، غني نسکوره پياله
غني خيام د بغاوت، غني د وخت رومي دی
غني لمن د اسوېلو، دليونو ګران دی
غني دوزخ له لمبو ډک په څاڅکو اوبو ستي دی
غني غني دی د زاهد له سود او زيان له غمه
غني دنيا عقبا پلورلي، چې بل تار تړي دی
غني ته نه رسي چې څوک د عقل خرو سره ځي
غني دلدل، غني پرواز، غني منزل ولي دی
غني څپې د سمندر، غني لالونه دي سره
غني آواز د قيامت هغه چې صُور وهي دی
غني جانان او د جانان او له جانان جانان دی
غني يوسف دی چې په تور د زليخا بندي دی
غني نوحه د نوح، ايمان د ابراهيم د مينې
غني چاره، غني ذبيح، غني چې مرګ مني دی
غني منصور دی، خپله دار دی، د تکفير حکم دی
غني هغه چې يو نظر د يار په مرګ تلي دی

غني جنون، غني زنځير د ليونتوب د غاړې
غني د «رنګ» سره ځندی ته د منصور رهي دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانيت

خبره په پښتو او نه افغان باندې جوړېږي
اسلام دې هم پر ځای وي بس انسان باندې جوړېږي
فکرونه انساني شي نو ټولنه انساني شي
مذهب هلته انسان لره قرآن باندې جوړېږي
په اُنس باندې چې خاوره تر څو خټه د چا نه شي
داړيره سترګې زلفې هم حيوان باندې جوړېږي
ملت دی او که قام دی که دا ژبه ده که رنګ
يوکېږی خو د مينې په زبان باندې جوړېږي

ملت د عاشقانو ملتونونه جلا دی
ای ږنګه ستر انسان په عشق ايمان باندې جوړېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مرم

نه ډارېږم نر یمه پښتون یمه
نه مړ کېږم ساه یمه ژوندون یمه
هر څو که د وخت ګزار ځپلی یم
زه د آزادۍ د چغو یون یمه
څیرې ګرېوان لوڅې پښې مې مه ګوره
زور د شاهین عقل افلاطون یمه
سوبه تش په تورو غشو نه کېږي
زه زمری یم زور یمه جنون یمه
یو څه کې اغیاره در ته پاتې یم
نه لرمه مشر چې زیون یمه

خوب نه دی یو کېږي پښتانه ړنګه
زه د سکندر قاتل پښتون یمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان جانان پښتونستان

زما هر غرې اباسين وايي خيبر يادوي
اخوا د كرخې مې لېمه سترگې د سر يادوي
كه يې باغي بولې ترهگر او يا غدار يې گڼې
خو هر افغان به يو افغان په لر او بر يادوي
پنځه زره كلونه چير ته اويا كاله چيرته
د داسې ورونو بېلېدل به نو كوم خر يادوي
زه د انگريز د پنجابي نه هم گله نه لرم
د قام په ننگ مې غدار نن پښتون رهبر يادوي
خو موږ پښتو پښتونستانه تېرېدلی نه شو
دا منصوري غاړه ځندئ وايي دلبر يادوي
مونږه بچي يو د سپينغر د سليمان د غرونو
د پلار د تورې شرنگ مې هر بوټی او غر يادوي

رقيبه ږنگ مړ كړه كه غواړې دا نعره غلې شي
جانان جانان پښتونستان په شپه سحر يادوي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه مې هم پلمو سره، ورو ورو کرار کرار
ووځي ستا د تلو سره، ورو ورو کرار کرار

بې له تا څه نه لرم، ستا قسم په تا قسم
مړ به شمه مړ به شم، ستا قسم په تا قسم
ستا هغو يادو سره، ورو ورو کرار کرار

چېرته به ته لاړه شې، زړه نه مې وتی نه شي
هر سلګۍ چې اخلې ته، زه يم ما کتی نه شي
نه شي هېرېدو سره، ورو ورو کرار کرار

لاړه شه خو ما ته به، لمر د آسمانونو شې
مړ به شم په قبر مې، داغ د سرو ګلونو شې
ورک به شم وختو سره، ورو ورو کرار کرار

پرېوځي د رانجو سره، هومره سپکه مينه ده
ښکلو سره نشته دی، چېرته ورکه مينه ده
رنګ شوم د پيالو سره، ورو ورو کرار کرار

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا (ستر ټولواک احمد شاه بابا رح) خبر يې!

ولس دې څومره بې عزته دی، بابا خبر يې؟
بې پرده شوی دی بې پته دی، بابا خبر يې؟
بابا پوهېږې چې افغان دې ذليل شوی څومره
د پنجابي گونډو ته ښکته دی، بابا خبر يې؟
خبر به نه وې هغه تا چې به پرې سوبې وکړې
هغه پښتون غلام پرسته دی، بابا خبر يې؟
ستا په پښتو او پښتونواله باندې وشرمېږې
داسې سپک شوی نن په ختّه دی، بابا خبر يې؟
اميل د بل، بنگړي د بل، پازېب د بل اغوندي
داسې دښمن زموږ په لتّه دی، بابا خبر يې؟
د هر خنجر څوکې زموږ سينو ته جوړې دي نن
نه شته پرهر چې له موږ پرته دی، بابا خبر دی؟

بابا د تا په نوم ړنگ ډېر اغيار ته برگ وکتل
ايمان يې بس دې خپل تر کتّه دی، بابا خبر يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندی تروشه ما په دې ته خندوې څه
مدام وېره ما له اوره وېروې څه
که دې هومره وې ایمان په ککرۍ کې
نوې پېغلو ته سامان خپل غوړوې څه
ای له مینې سره ورانه ای کرکجنه
په دې کرکه جانان خدای ته لټوې څه
ځو هنداره کې لعنت په ځان و نه کړې
لعنتي صورت په شونډو ښکلوې څه
منافقو مسجد بند کړه محتسبه
د پاکانو میخانه ته بندوې څه

ږنګه اور په دنیا بل کړو دې چړیانو
دې چړیانو نه اوس څنګه خلاصوې څه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه نوی روح وتلی وي له چا نه
یا ځانمرګی دې په ورو تیر شي له خوا نه
داسې زړه زما ودرېږي بیا درځېږي
چې تېرېږم په کوڅه ستا زړه ستومانه
هومره خوږ وي غږ د سترو سندرغاړو
ما ته ستا د کوڅې سپیو غپا ګرانه
څومره نرمي چې د سپینو شونډو زور وي
ستا د کلي ماشومانو تیږې کاڼه

عشق که څومره هم ظالم شي ظالم نه وي
مینه خدای وي رنګ پیدا شي له فنا نه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

په میخانه کې خاورې شوی اوربل څه ځوروې
شوی په رګ رګ په شرابو بدل څه ځوروې
په میخانه کې مې رسی د زړه ساقي واخسته
ای محتسبه لیونی یم عقل څه ځوروې
که اوس مې ووې چې جنت سره دې کار نه لرم
وایې بې عقله یې، بیا ته بې عقل څه ځوروې
لاړشه زما سره حساب ته د ګناه مه کوه
برخې که شې نو کړه بدل منفعل څه ځوروې

د جام خوني سترګوته زه رنګ کله ټینګ نه شومه
زما بې چاره شهید زړګی له ازل څه ځوروې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یو کېږي، پښتانه لکه وېښته دي
د زمان په تندي داسې پرېشان ښه دي
که هر څو یې سمه ومه نه سمېږي
له آدم تر نن پېتاوې ته پراته دي
خلک پاتې شي له یون نه یو څو گامه
دوی چپه روان، کاکل غوندې خواره دي
څنگه وایې؟ د پیل زوی ته، ابن پیل ته
چې غویو مشرانو خپتو ته واښه دي
لکه وښیي ړانده سړي ته لار څوک
سترگې وباسي د تا چې، د تای څه دي؟
که د دین په نوم یې آس غوندې څوک نال* کړي
کافر کېږي چې به وایې، داسې نه دي
نه زما مني نه ستا او نه د بل دوی
نه په خپله څه خبر دي، پښتانه دي

چې خوشال په توره سم، په قلم نه شول
"ړنگه" پرېږده ژوبل ژوبل داسې ښه دي

*نال= نعل

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي ډمان

د سیاسي ډم به څوک برم، دستار، ځواني ته تېنګ شي
پاچا، خوشال يې که پښتو پښتونولي ته تېنګ شي
ځکه د ښار فاحشې ستر ستر دستارونه تړي
کوم نمازي به يې سجدو رښتینولي ته تېنګ شي
د منافقو تراويح دي ډېر کلونه وشول
خدايږو نبيان که يې روژو او پېښنمي ته تېنګ شي
که دا ملا که دا زاهد که دا صوفي وي زموږ
په والله بالله که شیطان يې هم سيالي ته تېنګ شي

ړنګه عزت د بې عزتو په بازار خرڅېږي
څوک به د دې بازار بايع او مشتري ته تېنګ شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاک که ځومره هم اوږدېږي څنار نه شي
چې پيدا نه شي هوښيار نو هوښيار نه شي
تعقل په سن و کال په عمر نه دی
ډانگی هر څومره که زوړ شي ستار نه شي
هېڅ مکتب باندې ادب چا القا نه کړو
بې ادبه با ادب په دستار نه شي
لکه رنگ د گل ازل نه جانان ورکړي
بيا بدل به په زحمت د ملیار نه شي

ړنگه وتله خلک تمه هومره ساته
تره که څومره هم زهير شي خو پلار نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د یو عرب نصیحت دی خپل زوی ته چې ما په شعر اړولی خو اوس یې د ځینو برخو سره همغږی او هم فکره نه یم، ځکه جنسیت په تعقل او شخصیت کې ونډه نه لري.

که مې اورې یوه خبر له زړه نه صافه
بې له ښځې څه ژوندون وي څه یې لافه
خو له ښځې چې د ژوند وي څومره ګټې
دا ببرۍ ښځې د سپې غوندې بیا غاپه
که دې کله د واده فکر په سر شو
کړې به نه ته انانه بله منانه
حنانه او حداقه او براقه ته
یوه بله ښځه هغه چې شدّاقه
انانه ښځه هغه چې تل شاکي وي
منانه په تا احسان کړي چې ناځوانه
حنانه به تل د مړ مېړه صفت کړي
پوره نه به فرمایش شي د حداقه
براقه به تل سینګار پسې زغلېږي
شداقي ښځې د ژبې د خدای ساته

ړنګه ښځو باندې ډېر ګوره لړېږي
یو صفت د جنت ښکلې ښځه پاکه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د روپۍ او د پیسو خبر شي
واړه په یو دین شي او یو ممبر شي
مفتي جنت له دینه وباسه لږ
ګوره زاهد به هم په کفر سر شي
وحدانیت مو د مفاد هنداره
ګنې منطق مو هغه زوړ ګوډ خر شي
شیخ او ساقي وران په شرابو نه دي
د شراب څښلو پاره باید نر شي
"
ړنګه" دوه رنګه ده رنګونو دنیا
دا یو پښتون به تل دا لر او بر شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركې!

زړه غواړي مورې ستا ليدو ته كتل
اوښكو كې اوښكې ستا لېمو ته كتل
زړه غواړي مورې رېږدېدلې لاس دې
سوال ته اوږد شوي ژړېدو ته كتل
زړه غواړي مورې چې زه څمه درنه
ته راپسې شې ستا راتلو ته كتل
زه غواړي "خير دې بچې خير دې" د تا
زما "څه وركه شه" ويوو ته كتل
زړه غواړي ستا د مايوسۍ خبرې
زما د ويده وجدان كتو ته كتل
زړه غواړي ستا تنهاكې پېښې موركې
زما حامله غنيو كولو ته كتل
زړه غواړي ستا سر تورې سر موركې
بيا بې ناموسه ستا بچو ته كتل
موركې ځار موركې مړ نه شومه
هر چا دې سويو اسوېلو ته كتل

موركې ما ړنګ كله ونه بخښې
تا سوال كوو ما دې لېچو ته كتل

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مسلمان او نه افغان پاتې شم
که قافلې نه د انسان پاتې شم
پاتې شم زه هرې سیالۍ نه ځکه
چې پښتونوالې له قرآن پاتې شم
زما پښتو او دین لېمه او سترګې
ړوند شم ښایست نه د جانان پاتې شم
مسجد ته څه ځم چې پښتو مې نه وي؟
بې پښتو څنګه په ایمان پاتې شم
پښتو پیاله او میکده سپېڅلې
څنګه له دې ساقي اذان پاتې شم

ړنګه دا خلک لېونو غوندې دي
که لېونۍ شم چې افغان پاتې شم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېخه څو چې د شرابو سره وران شوې
ډېر بې لارې شوې کم عقله شوې نادان شوې
چا په عقل د ليلا لمن نيولې
عقل خر که (کړه)، که د عشق په لار روان شوې
جام اوچت کړه د ساقي په نوم يې وڅښه
د منصور غوندې به وايې چې جانان شوې
چې جانان شوې ځان ته مه ګوره بيا هلته
اناالحق که هر ذره کې د خپل ځان شوې

رنګه راشه مه تښته له عشقه
که طالب د يس جام د لامکان شوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګوره دا زړه لیونی څه وايي
بې له مینې هر هر څه ته نه وايي
نه ویني او نه اوري بس نه اوري
لاره د اغزو ته هم دا ښه وايي
خوی د پتنګ اخلي او د شمعې خوي
سرو لمبو ته دانګو ورتوبه* وايي
سر که په بدل د تش دیدن وي نو
دار ته د منصور په دود خاته وايي
چیرته مخ د یار او چیرته دین ایمان
دین ایمان ته مخ د یار کاته وايي
سپی د یار د در له پاچاهۍ نه ښه
خاورو ته يې طور د غره رانجه وايي
عقل په لومړي قدم په مینه کې
ورک شي نور نو هر څه هر څه زړه وايي

ړنګه خدای په مینه که پیدا نه کړې
عقل د خره خېټه تش واښه وايي

ورتوبه = ورته اوبه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپک خلک

سترو نه د سترو تمه ولره
تشه کټوۍ سپک خلک به څه لره
سپک سره په خپله سړی سپک ښکاري
خروالا یادېږي څوک چې خره لره
نن سبا په جیب پورې تړلې ده
سم سړی شوده شي چې څه نه لره
ډېر یاران ساتل که څه کمال ښکاري
رنګ غوندې دې یو وي غم یې مه لره

غمی = غم یې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا نیم مخ ته!

له نیم مخ دې داسې نیم شم
لکه نیمه ساه نیم زړه...
لکه نوي ساه وتلې
نیم ساړه وي نیم تاوده
لکه نیمه نیمه شپه کې
خورې زلفې نیمه خوله
لکه اور په اوبو بل شي
نیم انګار او نیم ساړه
لکه وژاړي څوک چاته
په لیمو اوښکې پراته
لکه وسوزي په اور کې
بې ګناه په اور پاخه
لکه نوی څوک کافر شي
ایمان وي په تله را تله
لکه نوی میکدې ته
په ډار ډار راشي زاړه
لکه غواړي خوله له چانه
او په مړو سترګو کاته ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه کور د چا ویران شي
بې له څه او بې له څه
لکه وښکاري بندي ته
کلو پس د آسمان شنه
لکه غږ شي دوزخي ته
راشه ته او راشه ته
لکه ورکړي څوک یتیم ته
خپل د خوښې ښه خواږه
لکه ورکړي کربلا کې
یزید چاته سرې اوبه
لکه پرخه په غوټۍ کې
د گل زړه نه واخلي سره

لکه رنگ چې ته میلمه کا
سترگې جام کړې فرش لیمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده غږ دې تر آسمان نه رسي
دا څه له زلفو جوړ رباب خو نه دي
په زم زم کله ستا سرشت بدل شي...
دا د ساقي سترګو شراب خو نه دی
ای کبرجنه ای ډارن زاهده!
مین شه !مینه ده عذاب خو نه دي
که دې لیلا سره دوزخ ته بیایي
جنت دې ورک شي، ښکلی خواب خو نه دي
مینه دا نه چې دې په خوا کې اوسي
مینه ده، رب دی، در کلاب خو نه دي
مینه کې نه شته راکړه، ورکړه ده تول
مینه باران دی زلفو تاب خو نه دي
کله د چا له پاره اور واخله
د عشق اصول دي څه ثواب خو نه دي

رنګ چې په عشق کې ورته پاتې راغی
معشوقې زر دي څه تراب خو نه دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق د پاتو امېدونه نه وي
د ماتو زړونو آوازونه نه وي
چې مې آواز تر تا ونه رسېدو
د ځینو ځینو قسمتونه نه وي
ته دې خوشاله وې چې هر چېر ته یې
زموږ ساه خېژي چې غمونه نه وي
آه بیا به هغه پخوانی نه شې ته
چې مې په سترګوکې نمونه نه وي

د ږنګ ناکامې مینې هېره نه شې
نور لرم څه که پرهرونه نه وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هوښيار نه شي پيدا څوک په ازل کې
په قرآن که يې په وحې بيا بدل کړې...
چې پيدا شي څوک هوښيار وي يا کم عقله
سيوری لمر نه شي نه لمر به د چا ضل کړې
عقل څوان نه شي د وخت په تېرېدلو
د لېوه له ډار په منډه به څه شل کړې
که شاګرد د جبرئيل شي واړه عمر
دا د څنو به په خدای که نولس شل کړې
چې څوک نه ځي نو په غېږه کې بی بوځې
نوش دارو چې نه خوري څوک نو څه به چل کړې

ړنګه لاس د پرې کوو دی چې څوک غل شي
ټول پښتون خدايه د پوهې پسې غل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړنګ ته ستا سترګي کافرې
ړنګ ته کفر هم ملګرې
ړنګ ته کفر ایمان نه شته
چې هر څه کړي ستا خبرې...
چې هر څه کې
هر څه ته یې
بیا ته زه
او زه هم ته یې
ړنګ ته هغه سترګې ورکړه
چې له اوره خوري بخرې
ته یې اور او ته جنت یې
ته یې شهد
ته شکرې
ته لمبه د ابراهیم یې
ته یې بت او ته آذرې
ته کعبه ته کعبه نه یې
چا ته زړه کې
چا نه لرې
خوله مې بنده
خوله ماته
ته اوبه یې
ته نښترې
اور به بل شي ړنګه چوپ شه!
که پرې پوه شي وڅ ککرې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تا په خوله راشم نبات نبات شم
زهر وم تریخ ومه له تا نه شات شم
هندو صورتي ښایستو نه ډکي
هیڅ وم له تا سره خبر شم بات(۱) شم
ایت وم وِرد وم د صوفي د ذکر
نڅا شم تاسره مطرب صفات شم
د مرگ هیبت وم د بسمل پرهرو
تا سره روح د خدای، ټول کاینات شم
تا سره عرش شمه د خدای جونگړې
بې تا کعبه کې سپک شم هغه لات (۲) شم
د گل رنگ، گل رويې، گل ورېم، «پرخې»
بې تا د وخت محمود ته سومنات شم
جبرئیل غږې، قرآني وحیه یې
منسوخ وم تا سره سوره، ایات شم
په دې "ږنگ" پوه دی مسیحا نفسې!
چې ځې، په تلو به دې ښیبنه شم مات شم

بات = خبر(هندي)

لات = بت (په کعبه شریفه کې د یو بت نوم)

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرښتو سترګو حيا په شانتې
وږو وږو خولو د مسکا په شانتې
د ګل په مخ هغه نازکه ښايست
وږمو اميل نه خور هوا په شانتې
د محبت د خامو تورو په رنګ
د عاشق زړه وتې دعا په شانتې
د انځورګر له رنګ رنګينه انځور
د ګل له روح نه جوړ دوا په شانتې
نوې مين د اميدونو غوندې
د سترګو تورو معما په شانتې
د زاهدانو د جنت تخيل
د لوی څښتن د مسيحا په شانتې
د نوې پېغلې د غرور د څادر
په غوټۍ شونډو د خندا په شانتې
د سپين جبين په سر ځندۍ ماتيکه
د سپينې زنې د رڼا په شانتې
د هر ښايست ځانته را ښکلو هنر
د نجونو لاس کې لوند ديبا په شانتې
څه در ته نور ووايم خدای د مينې
د فارسي ژبو د "خدا" په شانتې

بس چې د رنګ وې کابلې جانانه
د هجران غم او د سزا په شانتې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

منکسر نور جوړوي د بوډۍ ټال
ګنې يو دی زېړو شين و تورو سپين
د انسان جوهر او ار دی الهي
انعکاس يې څوک فارسي کړو څوک پکتين
خاوره ونه ميوه ټول دي له يو اره
غوره نه دی څوک په خوند او څوک جبين
تشه مينه څوک بنده کړي څوک مولا
په جهان به پيدا نه شي ترې غټ دين

تفسير د رنګ د محمد د دين دا
مينه، عشق او محبت عين اليقين

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې نه ده چې تش زړه درپسې لوېږي
چې ته نه وې دغه ستوري هم رالوېږي
چې په کوم آسمان کې نه وې بدرئ مخې!
خدای به څنګه هلته ځان سره اوسېږي
اوس نو راشه زما جونګړه تشه ګوره
دوزخونو غوندې بې ګناه سوزېږي
ای ګل خویې! نرګس رو یې! په دې پوه شه
د بانو اغزي مې تا پسې خوږېږي
غم دې نه دی د فلک تورې تيارې دي
د تسل په رڼا لا پسې تیرېږي

هو، په مرګ باندې آرام شي د ړنګ مات زړه
دریغا، ته په کې اوسېږې نه ودرېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تار د زلفو یې ازل بل په ابد تړلی
ځکه له یو تاره تر بله رسېدلی نه شم
هغه وزر چې د مجنون ؤ هغه دښتې غواړي
زه یې تش نور ته د بدرۍ مخ هم کتلی نه شم
چې پښتنه بله شیرینه نه شوه، ګرم یمه زه
د نن فرهاد یم زنخدان په غره ختلی نه شم
د خال کعبې د زاهدانو خونې رنګې کړلې
که همدا خال وي نو سپېره جنت ګټلی نه شم
وروزې، لیمه، سترګې، بانه سره اننګي او شونډې
په ما جرګه دي محتسبه ستا منلی نه شم

معشوقه نقده ده ستا رنګ ته او جنت په شرطو
زه تل ناکام دا بل قمار هم ستا وهلی نه شم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمان چې وورې څه دلیل نه غواړي
ځینې چې ځي زړه بل بدیل نه غواړي
لاړ دې شي، څوک، څوک ودرولی نه شي
سلګۍ هم وړي او هم قتیل نه غواړي
څه څوک د ځینو سره ځنګه تړي
مه پوښته هېڅ بیا قال و قیل نه غواړي
د زړه کارونه لکه خدای چې کوي
ګریوان خړوب شي باران نیل نه غواړي

د رنګ ماشوم زړه چې به کله ځوان شي
تا غواړي تا بل هېڅ دلیل نه غواړي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې سترګې پښتنو کې پښتنې پاتې دي
هغه حجرې تشو لېمو کې پښتنې پاتې دي
يوازې هغه پښتنه سوی ګودر او کلی
سوې جنډې پاتې ايرو کې پښتنې پاتې دي
له هر لوېدلي ديوال چغه د ماتم پورته ده
بسمل تپې د مَړو خولو کې پښتنې پاتې دي
د پښتونوالې تعريفونه مو اغيار را کوي
پښتنې کړنې سرخازو کې پښتنې پاتې دي

هغه د ړنګ ورکه، يتيمه او بې وځله پښتو
د تاريخ ورکو هديرو کې پښتنې پاتې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنا

خپل ځرمن له سره بره خپله مار کړه
سړی سپک، خپل سپک عمل او سپک ګفتار کړه
کتابونه واړه جوړ دي له کاغذو
که درنښت د قرآن غواړې معنا يار کړه
تل هغه چې په سر ناست وي شمله نه وي
د ديوار په سر ځخلې هم دربار کړه
راز د زړه که دې د غره سره هم پټ کړ
همدا ستا په مخ به بيا هغه اظهار کړه
هيڅ څه نه لرو، پروا هم د څه نه شته
دا ادب چې را کې نه شته دا مو خوار کړه

ړنګه بيا دې که را تله شو دې جهان ته
ادب زده کړه بې ادب واړه سنګسار کړه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاپې

هر چانه په هر څه کې چې پاتې دي
نه اوري، کاڼه دي، خوشې ګاټې دي
دا د سترو سترو پښتنو زامن
څه چې لري هغه سترې لاپې دي
خدايږو په کې دين نه پښتونواله شته
پاتې بومياو ته تش غاپې دي
ستر تاريخ او سپک حال ته مو وګورئ
ولې ؟ نن په څه مو ملاوې ماتې دي
ويښ شئ! ای د مرګ په خوب ويده خلکو!
هر چا جنګ کې ستاسې مړي پاتې دي

ړنګه لا به نور پسې ذليل شې ته
لا خو د غليم ارادې پاکې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه سره لوبې کول ښه نه دی
مخ ګرځول بيا پټ ليدل ښه نه دی
تا سره زړه وايي چې مينه کوم
بيا ليونی زړه ته ويل ښه نه دی
له هر څه هر څه په تا تېره يمه
بيا د پښتو منځ ته راوړل ښه نه دی
لکه خبره مې په شونډو اوسې
بيا ويل شونډې ښکلول ښه نه دی
زړه د بڼو په غشو څيرې کول
پرته په زلفو تار ګنډل ښه نه دی
د زړه مرغه په مينه ووړ غټول
د خال دانو باندې وژل ښه نه دی
چې په لار لاړې د سرتېرو سره
په نيمه لار، لار بدلول ښه نه دی
څوک چې له تا د زړه خوښې ځاروي
تنها خندل تنها ژړل ښه نه دی
دا منم مينه د هرچا کار نه دی
نفرتو کې هم اوسېدل ښه نه دی
که ليلا نه شوې هومره هم پوهه شه
د ليونو دې سپکول ښه نه دی

هېڅ رنګ ته مه کوه په مينه نظر
په کبر مخ هم ګرځول ښه نه دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې په رانجو کې په وفا د سويو رنګ نه شته
ستا کعبه مردوده ده طواف ته يې پتنګ نه شته
لا ړه شه منسوخه يې د مخ کتاب د نه لولم
ستا د کافر خال سره زما د مينې جنګ نه شته
هر تار دې د زلفو سراطونه د وفا ول خو
ای بېوفا خدايه د عشق اوس يې هغه څنګ نه شته
ډېرې جنازې به دې په اور د شونډو وسولې
ای هندو مزاجې نور د هېر کافر ملنګ نه شته

زه دې په جفا باندې خپه نه يم خو هومره چې
ژاړمه زړګي ته ستا چې نور په کې ستا رنګ نه شته
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مينې کافر وم تا ايمان سره عادت کړمه
ولې رانه ځې چې دې د ځان سره عادت کړمه
مينه که دې نه ليکله ما ته د ازل ساقي
څه له، څه له، څه له دې جانان سره عادت کړمه
زه ومه او دښتې وې رمې ولې پيايلې مې
مړو سترګو پيالو زلفو زندان سره عادت کړمه
زړه به له غرور چې نه کړه خدای ته د الفت سجده
خرڅ شوم په روپۍ چا دې دوکان سره عادت کړمه
ګل د وفا مړاوې شو ستا لاس او ستا اوربل پسې
ای د زړه بهاره چا خزان سره عادت کړمه
ډېر مې يوسف مخې په روپۍ باندې اخستې ول
تا زليخا خويه کړم تاوان سره عادت کړمه
شمعه نه وم زه چې به د شپو تر پايه مړ ومه
زړه لمبو، لمبو کې د ګزران سره عادت کړمه

"پرخې"! رنګ ته نښې هېڅ ګل ستا د مخ ورنه کړلې
داسې ښکارې تا دې د هجران سره عادت کړمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پښې د ترږو نه دي
زه د عقل لیونی یم
دا کیسې د ویو نه دي
تر السته پخوانی یم
وم د نوحِ سره بېړۍ کې
په کنعان کې ځولنی یم
د یونس سره اوبو کې
د احمد سره ثوری یم
له هوښیارو یم بېزاره
زه مجنون یم صحرانی یم
زه پتنګ یم زه یم شمعه
نامراده سبانی یم
زه کافر یم زه مؤمن یم
زه هر څه کې لومړنی یم

چې ږنګ یاحی و یا هو کړي
بل منصور یم بېټنی یم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځم تا نه لرې د اغزو په څوکو
د اسوېلو سړو وږمو په څوکو
له تا جفاوړمه وفا پرېږدمه
په اوښکو ډکو د باڼو په څوکو
پتنګ وم مینې په سودا پوهېدم
دا چې به سوزم د لمبو په څوکو
ما دې په سترګو کې سبا لوستې وه
چې ورځ مې توره شه رانجو په څوکو
څنګه رایادې کړم د مینې کیسې
د لباسې ماتو لوظو په څوکو
د پاتې مینې خاطرې داسې دې
داغدر غاټول د دښتو غرو په څوکو

ړنګه له مینې یې تش دا پاتې شول
نرۍ سلګۍ د نیمو شپو په څوکو
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښځه ـ

رنګ له ورایه که مهتاب وي
حورو سپینو کې حساب وي
لکه ګل وي ښایسته مخې
لکه خار یې خوي خراب وي
سپی ساتل ورځنې ښه دی
زرزري ښځه کلاب وي
واړه ارز د انسان خلق دی
پاتې سوری وي سراب وي
لکه بوټ چې ډېر اړین دی
خو چې تنګ وي ژوند عذاب وي
کوم چې خلق لري صورت نه
خواږه تریخ لکه شراب وي
که صورت سیرت وي دواړه
هم خرما وي هم ثواب وي
خدایه ړنګ ورځنې ساته
که نبي د ستر کتاب وي

*د دې شعر سره تر ډېره اوس همفکره نه یم، یا کلیت نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د شاتو زهرو خوند دی، که دې خوښ دی که نه
بس داسې ژوند بس داسې ژوند دی، که دې خوښ دی که نه
اوس دې په غاړه پرې وتلی څه بدل نه لرې
جهل هم بحث د پسند دی، که دې خوښ دی که نه
چې د ازل ساقي ګرېوان هم رانیولی نه شې
بنده په داسې بند کې بند دی، که دې خوښ دی که نه
دلته وفا بدل جفا، دلته رټل رټل دي
دلته د هجر شپو مړوند دی، که دې خوښ دی که نه
انسان د یوې مړۍ، جامو او د سلګو له پاره
د چا د سپو خادم د ګند دی، که دې خوښ دی که نه
ځملي د زرو په تلتک کې ابو جهل د وخت
ورته درشل کې هنرمند دی، که دې خوښ دی که نه
موږ په دروغو خوشحالېږو، نه چې نه پوهېږو
پرون د نن له پاره پند دی، که دې خوښ دی که نه

ړنګه امیل د ژوند تړلی په امید کې ښه دی
ګنې بندرنګه یې هر بند دی، که دې خوښ دی که نه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شراب وي او شباب وي شېخه ته ولې سوزېږې؟
قسمتونه چا لیکلي ؟ ته په څه په دې سوزېږې؟
نه به زه کله زاهد شم نه به ته په میو مست شې
څه چې ته خښې په جنت کې، زه یې دلته که پوهېږې
د ازل ساقي له دره، بې له می غوښتل حرام دي
بې میخوره میخانه کې کوڅه ډب یې که اوسېږې
راشه راشه مسلمان شه د رندی پیاله کړه پورته
څه ډارن ډارن فکرونه، که پښتون یې څه وېرېږې

په یوه تریخ څاڅکي د میو ړنګ پلورلې دا دنیا ده
قلندر شې لیونی شې بیا په دې سودا پوهېږې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعې ته چې په سحر مرې، زه هم سم مرم
زه د تا په شان د زړه له غمه هم مرم
د خوږې مينې يادونه داسې تريخ دي
اخ، کمبخته بخته زه دې له مرهم مرم
دا زما کمبختي نه ده نو بيا څه ده
زه د عشق د محبت خدای له ستم مرم
د ليدو غاټکي سم راته انګار شي
زه له يو ځاځکي باڼو په سر له نم مرم
له يوې سلګۍ مې ټولې ورته ځار کړې
زه له دې خپلو بې قدرو سلګو غم مرم
زړه پوهيږي چې په عشق کې خوښي نه شته
خو زه هجر او وصال کې هم هر دم مرم
معشوقو ته خدای ورکړې عجب خوی دی
زر يې يو ناز باندې مرم خو لا هم کم مرم
ای زما نازکه زړه څه به مرهم شي
چې د يار د سترګو ميو په کرم مرم

ته به ړنګه له دې بڼه خنګه ښاد شې
چې دې فال وايي په عشق کې د شبنم مرم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څوک نوی نوی میو باندې راشي
بېرته ولوېږی له جام سره چې پاځي
ته چې پرخه شوې په ګل باندې پرته وې
په دې بڼ کې ګلان ځکه داسې ناځي
چې دې سرې شونډې په ګل باندې پیرزو کړې
د عاشق له زړه نه اور د حسرت ځاځي
د جنت قدر په حورو باندې ډېر دی
ګل له تا چې ستا اوربل سره په خوا ځي

نیم صورت دې ړنګ لیدلی خدایه خیر کړې
داسې نه چې بیا په عشق د چا رسوا شي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې دي په ګوګل کې، چې بيا زړه ليونی شوی
زنځيرونه يې شلولي، ښه دی ښه ليونی شوی
په سجده کې جانان نه شته په کعبه کې جانان نه شته
ځان ته وايي کور د خدای يم هوښيار که ليونی شوی
په يو خيال په يو تصوير کې، په يو سيوري په يو نور کې
د چا خال ورته ښکارېږي په نه څه ليونی شوی
حقيقت په آيينه کې مجاز ښکاري مجاز نه دی
عقله ونه دې لا لنډه ستا نه زه ليونی شوی
ځار له داسې ليوني نه چې هوښيار ورپسې مړه شي
بې له څه او بې له څه نه بې ليده ليونی شوی
نو په لار د ليونو به عقله کله قدم نه ږدې
سقراط او افلاطون هم له دې نه ليونی شوی
دلته مه پرېږدئ زاهد چې نامحرمو ته حرام دی
عقل خر او زړه سلطان دی خر ويده ليونی شوی
ته يې غواړه په جنت کې دا همدلته په حجره کې
دا له خدای سره نڅا کړي او که ته ليونی شوی

ړنګه تش ګوګل رباب کړه چې ساقي دې مېلمه کړی
د "يس" شراب کړه پورته خوږ ترخه ليونی شوی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي هغه شراب را چې ما لمبه کړي
د دنيا او عقبا غم له ما کوته کړي
چې له ځانه هم جهانه بېګانه شم
اناالحق مې د منصور د خولې نعره کړي
چې د کفرو د ايمان له حساب ووځم
لکه لمر را ته روښانه ورځ او شپه کړي
لا اله الا الله، الا الله نه کړم
په سينه کې د ساقي جوړه کعبه کړي
کاينات چې واړه مانه په طواف شي
د "يس" د ميو جام زما سينه کړي
ساقي مستو مستو حورو نه دې جار شم
ته زما شه، زاهدان يې ديوانه کړي

ړنګه کله چې په ميو باندې مست شي
ليکل مه کړه چې کاغذ به هم لمبه کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د داړلو تفسير پرېږده، يوه کرښه مينه زده کړه
په دې حورو دې ډېر مړه کړو، څه د عشق له دينه زده کړه
چې په شتون کې دې ژوندي وي، او په تلو باندې دې مړه شي
دا کمال سرې سترګی شيخه، ته له ساه له وينه زده کړه
څوک په شونډو حلال نه شو، چې پستې دي او خوږې دي
چاړه کېږي چې زړه کلک وي، دا هم له آيينه زده کړه
دوه رنګي او دوه خبرې، زموږ مرګ ښه، تا ته خوتې
هر صورت ته خپل صورت شه، دا خوي له آيينه زده کړه
هره ستونزه ټول کارونه تشدد سره ورانېږي
کله سخت شه کله نرم، دا له خپله غېنه زده کړه
خپل تاريخ او خپل پلرو ته وفا ښايي وفا وکړه
منم خوی دې د پيشو دی، وفا لږ له سپينه زده کړه
رنګ ته مه وايه چې ولې، په ادب کې بې ادب شوې
د ناروغ علاج له پاره له طبيبه سپينه زده کړه
آيينه= له وسپنې
آيينه= هنداره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو يارانو نه کړم دروند، چې ولې؟
د عشق باران نه کړمه لوند، چې ولې؟
څو ګز پګړۍ، بريت او پښتو ژبې هم
د عزت تار کې نه کړم بند، چې ولې؟
ورېښمين تلتک او دګلابو عطر
وايي لا بوي کوم د ګند، چې ولې؟
د سپينو زرو لوښي، مې او کباب
کوڅه ډب سپي يمه بې پند، چې ولې؟
چې ستر مفتي شم او ادب مې نه وي
مه پوښته، نه شوم هنرمند، چې ولې؟

مانا چې ورکه وي، ظاهر ووينې
مه وايه رنګ شي ناپېژند، چې ولې؟
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک به له څه څوک به په څه ډارېږي
ورځ د قيامت نه ډېر ښه ښه ډارېږي
خو زه په خدای که له هيڅ څه ډارېږم
زړه د مړ قام په بيا ليده ډارېږي
زه له پښتون بله ګيله نه لرم
له پښتونوالې پښتانه ډارېږي
خدايه دا څنګه خوب شو؟ څه پرې وشول؟
د غلامۍ له پېغور نه ډارېږي

رنګ چې د دوی له حجرو زړه شلولی
پښتون د پلار په پل په تله ډارېږي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نن پښتون

نن پښتون کې پاتې څه دي نور له پلاره
«نوم»، هغه هم غلط ليکي دا ناکاره
خپه نه شئ حماقت کې هومره ښه دي
ورور ورور وژني چې دا کار د دين له پاره
اتفاق په کې قرآن د هندو کور کې
گل د مينې زرغون نه شي په دې شاړه
د خوشال بچی يم زوی د احمد شاه يم
بس په دې خبرو خوښ دی ړوند بې چاره
گنې تور پنجاب ته داسې مات و گوډ دی
چې «افغان» بللی نه شي ځان له ډاره
د پښتو د پښتونوالې مزار ورک دی
اوس يې ژبه هم ده پاتې له گفتاره
په اردو په فارسي ژبه بيا گړېږي
چې قلم واخلي څه زده کړي شي هوښياره
موږ همدومره هم هوښيار يو د رب شکر
چې پښتو گڼو خيرن مخ، له نصواره
لره بره يو پښتون دی، خر پرې خاندي
کوم پښتون؟ دا دروغ مه کوه نور ياره
د خيبر دره چې لار د تلو راتلو وه
دروازه په کې پښتون نه کړه تياره ؟
اخ، د ړنگ زړه له پښتونه داسې تور دی
لکه تور د پښتون زړه له هوښيار کاره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڅه!

مه ډارېږه ای پښتونه اسرافیل شه
د خپل پت عزت دښمن ته عزرائیل شه
د دنیا په سر کوم قام نن آزاد نه دی
ته په څه یو پنجابي ته هم ذلیل شه
پاڅه پاڅه د خوشحال توره په لاس کړه
د خپلواکو قافلې سره رحیل شه
پاڅه پاڅه د دې مرگ له خوبه پاڅه
د دې عصر د ژوندو په قال و قیل شه
یا ته هغه ته لنگی ورکه لنگ واخله
یا په نره یې قاتل شه یا قتیل شه

که دې وینه د افغان وي په رگو کې
ړنگه مړ شه خو آزاده، مه ذلیل شه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلان وفا غواړي وفا نه کوي
زړه هم له مينې هېڅ حيا نه کوي
چې زړه د گل سره په ښاخ کې خوښ دی
اغزو نه تمه دې دوا نه کوي
د مليار لاس له گل نه رنگ اخستی
د تحمل دې هم دعا نه کوي
په اننگو د گل دا پرخې نه دي
مه وايه دا چې گل ژړا نه کوي
چې اسوېلو جرگې گرېوان ته ورشي
تنې يې خيرې شي بقا نه کوي
مينه دا نه ده چې وصال ته رسي
پتنگ او شمعه شپه سبا نه کوي
مينه دا هم ده چې به ته سوزېږې
چې په مسکا شي چې مسکا نه کوي

ړنگه ته خاورې شه چې زلفې گل شي
قيس چې کړي څه هغه ليلا نه کوي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګي مې سپیني شوې اورونو کې نور
له دوزخو دې خدایه نه وېرېږم
هره شېبه هره ذره مې سوزي
په کومه ورځ دې خدایه نه ژړېږم
ګوندې افغان یمه ګناه مې داده
هر یو خنجر ته به ستا زه ودرېږم
له اوښکو چغو سترړی شوی یمه
لیونۍ وریځ یمه بې څه ورېږم
زما له حورو او جنت توبه ده
که په دنیا دې شېبه وخندېږم

د رنګ ویران وطن ودان که خدایه
خدایږو جنت پسې که وژړېږم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تلې، ما مه گوره، دا زړه مې هومره زغم نه لري
چېر ته به ساتي هومره غم، غمونه کم نه لري
زما د زړه په ویرانو کې آوازې گډې دي
بیا به ویرانه، ویرانه شي للمې نم نه لري
یوسفي مخې چې ته نه وې یعقوب سترگې څه کړي
ته يې منې که نه، دا زړه وس د قسم نه لري
چې تلې زما سره يوه شمعه بله وه بالکې (۱)
چې هيڅ مزار بې سويو شمعو بل همدم نه لري
تللي چا نه دي ستانه کړي، چې د ساه غوندې وي
ساه چې ځي هېڅ طبيب د تللو ساه و دم نه لري
ړنگه وفا د ښکلو هومره وي چې وبه ژاړي
ځي د بل چا سره چې مینه څه بې غم نه لري

----

(1)بالک = هغه څوک چې په مینه نه پوهېږي، بې تعلیمه، د فقیرانو خدمتگار، بالکې = مونث مخاطب

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دا نه منمه شېخه، چې شرابو سره وران شم
دستار وتړم تسبيح كړم، د ريا په لار روان شم
گوره څومره پاک سپېڅلي، دا ترخه ترخه شراب دي
چې يې وڅښم آيينه شم، سراسر واړه ايمان شم
محتسبه څومره ته چې، زما بد وايې كړې كركه
كه شراب رندانه وڅښې، دا زه بد به دې جانان شم
محتسبه راشه گډ شه، د دې ميو په ثواب كې
ته به هم سراسر عشق شې، زه به تا ځنې قربان شم
راشه وگوره ساقي چې، د ايمان له خُم خاني نه
پيمانې جوړوي ډكې، چې ذره ذره قرآن شم
پټې سترگې پټ غوږونه، لا ترڅو له عشق بېزار يې
خدای ساقي او جام يس دی، زه به څنگه پښېمان شم
عالم واړه نن نشه دی، د ساقي طواف خانه كې
زم پيالو سره گډېږم، چې د روح د څښتن ځان شم

د پيالو نه پور ته كېږي، الا الله د خدای تر عرشه
د منصور د عشق آواز دی، رنگ يم خوښ په دې تاوان شم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې د وي داسې، كه د تا مينه همداسې ده
ما شړه بيا بيا درځم، زما مينه همداسې ده
مه لره په ما يقين چې تا پسې به خاورې شم
خاورې ځواني نه ګورې د چا مينه همداسې ده
ګل چې درته راوړمه اغزو سره مې وتلې
زه اغزي هم ښكل كړمه چې دا مينه همداسې ده
چا ويل چې مينه شه، چې مينه مينه مينه شي
مينه شوم لمبې د كړم دا ستا مينه همداسې ده
ياره دا وفا كول خو ګران هم هومره نه ول تل
يا مې برخې داسې كه رښتيا مينه همداسې ده

ړنګه دا چمن دا ګل وږمو سره نفرت كوي
ګل ويل د ښكلو دا وفا مينه همداسې ده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هېرول وي آخر چاره، خپلول ولې وي
پرېږدي چې لاس په نیمه لاره، ورکول ولې وي

ولې مین شي هومره څوک، چې ژوند کول ګران شي
ولې دردونه هومره ډېر شي، چې زغمل ګران شي
ولې ای عشقه! خدای له پاره، ژړول ولې وي

د چا ځواني وحشي نظر په یو نظر واخلي
له هر ذرې د چا خوشبیو هر اثر واخلي
چا ته چې یوه یوه سلګۍ سپاره، دردول ولې وي

اوبدل د اوښکو نه امېل دی خاطرو ته د عشق
ساه ورکول دي، لار کې پاتو حوصلو ته د عشق
عشقه د غم دې هره چاره، دا منل ولې وي

لوظونو سپک وي هومره چا ته، لکه پرخه په ګل
هېر وي د شپې خبر سبا ته، لکه پرخه په ګل
چې څومې ساه وي دا مې لاره، دا ویل ولې وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات کړه زړه مې مات کړه، په ذرو باند یې مه ګرځه
وسوځه ځواني مې په ایرو باندې یې مه ګرځه
مه وایه چې نه پرېږدم لمنه ستا دا مینه ستا
واړوه لیده خو په لیدو باندې یې مه ګرځه
تا سره دې نه وی د وفا او د لوظو قدر
یوسه خپل لوظونه هدیرو باندې یې مه ګرځه
غونډه کړه دا ګل ځواني پرېږده دا اغزن هجران
ګل باندې اوسېږه په اغزو باندې یې مه ګرځه
منی کړه سپرلی د زړه او شاړې کړه د مینې لار
ورژوه ګل د عشق وږمو باندې یې مه ګرځه
پرېږده رنګه پرېږده دا د مینې او د عشق کیسې
ژوند د شمعې ګوره په لمبو باندې یې مه ګرځه

پرخه پرخه مه وایه وفا د پرخې هومره وي
هسې بې خه لاړه شي په شپو باندې یې مه ګرځه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تا نه به حساب د لمونځ تسبو کړي
خو زما به د بېشمېره سرو پیالو کړي
ته زما په کار کې کار مه لره درومه
د هر چا حساب د هغه په اوږو کړي
زه به ووایم چې مست د تا په مې ،وم
لیوني به څه څواب ستا د گیلو کړي
ته دوزخ نه یې ډار شوی او توبې کړې
یو څه غم سړی بدل په شنو خالو کړي
قلندر دی چې دوزخ په لور یې بیایي
وروستۍ تمه د زړو میو د ښبنو کړي
چې یو ځل دې د الست په میو مست شول
د خلیل غوندې مستي په سرو لمبو کړي

هوښیارانو ته آذان باندې په یاد شي
رنگ دې جام د ترخو میو په سجدو کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف" ته يې، تر "يا" ته يې، واړه ته يې
شکر شکر زه نور نه يم ښکاره ته يې
زه نور نه يم، زه نور نه يم خدايه شکر
آييني راکوي زيرى ياره ته يې
شکر شکر په تا شکر زما ميني
قدم ته يې، مزل ته يې لاره ته يې
شکر شکر، زما رنځه زما درده
طبيب ته يې، دوا ته يې، چاره ته يې
شکر شکر، هزار شکر، چې خرڅېږم
بازار ته يې، مشتري دلداره ته يې
شکر شکر، چې د تا په صورت راغلم
ته آيت يې سوره او سي سپاره ته يې

شکر شکر، چې دا مينه آتشي ده
ړنګ چې سوزي، سوزېدو له پاره ته يې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه غم په ورکېدو و، خو لا ډېر شو
چې د شونډو جام دې ما باندې نسکور شو
که دوزخ کې د کوثر ساقي په لاس کې
دوزخي د عشق ته جام و چې سور اور شو
واړه وينه شوه خپره شوه زما ځان کې
زه پردی شومه له ځانه د تا کور شو
هر يو گوټ مې د وجود په اناالحق دی
يو آواز مې پاتې شوی جانان نور شو
ای ساقي چې څوک له "زه" او "ته" پاکېږي
څه مؤمن شو که کافر او که بل لور شو
په سماع شه رنگه ځان سره تاوېږه
ساقي شمس دی په هر لورې باندې خور شو

د ډېرو نورو شعرونو په څېر مې دا شعر د حضرت مولانا رح د لاندېني شعر له خيرات او الهام ليکلی:

عشق آمد و شد چو خونم اندر رگ و پوست
تا کرد مرا تهی و پر کرد ز دوست
اجزای وجود من همه دوست گرفت
نامیست ز من بر من و باقی همه اوست

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه دا کوم یو مقام شو محبت کې
چې هر جام د زهرو جام شو محبت کې
خپلې مینې ته له مینې نه انکار کړم
چې پښتو سره مې ګام شو محبت کې
لکه شمعه ټوله شپه ورته سوزېږو
په سحر ورته ناکام شو محبت کې
د خِرد تنُور کې زړه له ازل پوخ و
څنګه هسې په څه خام شو محبت کې
دهندوانو عبادت شوې زما مینې
څه عبث عبث انجام شو محبت کې
په شیبه د خیال له دامه وتی نه شم
جوړ له زلفو دام په دام شو محبت کې

ړنګه ټول عمر یې لوظ د وفا وکړ
په یو "نه" واړه تمام شو محبت کې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا تر څو چې مې آزار کړې زه آزار بنه
ای سلطان د مینې تا سره هر کار بنه
زما سر، د تا په در، د تا ذبیح یم
ستا چاړه زما په غاړه په وار وار بنه
ته مې مات کړه، ته مې مات کړه، ته مې مات کړه
خو زه مات شمه د زلفو په انبار بنه
سوچ کافر دې شم چې پورته به زه گورم
لاس ور واچوه گرېوان مې کړه تار تار بنه
معشوقې چې یزید خویه نه وي څنگه
په خنجر به په زړگي کوي گزار بنه

نو ای ړنگه چې په عشق کې گرفتار شوې
بیا په چغو په کوکار لکه ستار بنه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا د سترګو په لار تللی یمه
د ژوند له هرې لار وتلی یمه
ذره ذره، قطره قطره مستي یم
ډکه پیاله یمه خو غلی یمه
تریخ مې د زړه خوږه خندا پټوي
د چا تسل ته مسېدلی یمه
ساقي په خپله لاس په لاس کړمه زه
یوسف یم خپلو مې پلورلی یمه
څاڅکی د او ښکو د باڼو په څوکو
وس وس له سترګو پرېوتلی یمه
د لاس د کرښو د دروغو تفسیر
هر غم وهلي ته ښاغلی یمه
چې مې د غم کیسې خلاصی نه لري
مستو په شونډو نازولی یمه

پرخه د ګل په مخ یم ساه نه لرم
زه د هجران هوا وهلی یمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ذره که د هستۍ کې نه وې!
ته جلا، ستا هستي جلا جلا ده ؟
بيا ته مکان لرې او حد لرې ته
ته بيل او بېله خدايي دا ستا ده!
غږ شو انسانه ځان ته وپېژنه!
يو وزر عرش دی ستا بل منتها ده
نه، نه ته زه او نه زه ته شته په کې
ورک يو يو بل کې دا هم معما ده
ته زما روح يې ته له خاورو نه يې!
تشه شپېلۍ يې دا هوا زما ده
بيل يې له اره او هم بيل نه يې ته
راشه خپل ار ته چې زما اروا ده
ما ته د عقل په ټټو را نه شې
مينه دل دل ده مينه رهنما ده

تر څو په مينه د ساقي نه شې ړنګ
سمندر وچه لويه کربلا ده
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې نه بېزار مه شه، هر څو که دل آزاره وي
کوم سکاره چې نه سوځي هغه سکاره بېکاره وي
نه سوزي چې شمعې ته لمنې ته يې نه رسي
دا د عشق لمنه ده منصور کله بې داره وي
پورته کړه لاسونه آفتونه په ډلو غواړه
غواړي چې راحت زاهد هغه غريب له ډاره وي
چا وفا ليدلې ده له چانه چې حسينه وي؟
حسن ته جفا ښايه جفا دې صد هزاره وي

رنګه زړه تسل ته د پتنګ غوندې لمبې په کار
څو چې پتنګ نه سوزي له حسنه ناقراره وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې د زړه په کنډو تېره نه شوې
یوه څپه وې خو مې هېره نه شوې
څوک به دې څنګه له زړه وباسي چې
په کوم ټوټه د زړه چاپېره نه شوې
دومره دې زړه فکر نادان کړو زما
ورته څندۍ شوې خو ته وېره نه شوې
د هر یهود، هندو مؤمن مینه یې
هغه احد په شمېر کې ډېره نه شوې

د رنګ جانان یو او "خلق" بل دی
څوک د ثاني او د چا پېره نه شوې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې!

ستر‌گې او په ستر‌گو کې لېمه پرخې
ستر‌گې او په ستر‌گو کې بانړه پرخې
ستر‌گې او په ستر‌گو کې ليده پرخې
ستر‌گې او په ستر‌گو کې اوبه پرخې
پرخې! زما مينې زما زړه پرخې

گل د گل لېمو باندې شبنم پرخې
زړه د گل په روح د گل کې هم پرخې
تانده گل په ستر‌گو کې يې نم پرخې
رگ د گل په رگ کې ساه يې تم پرخې
ستر‌گې د نرگس په کې ويده پرخې
پرخې! زما مينې زما زړه پرخې

جام او په شنه زړه د جام کې سره پرخې
ستر‌گې جام کړه جام سره راځه پرخې
يوسه هوش بې هوشه کړه مېلمه پرخې
پورته کړه دا زلفې او پرده پرخې
شور په مړو گد کړه له کاته پرخې
پرخې زما مينې زما زړه پرخې

←

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې د آسمان په تندي خال پرخې
پرخې د ازل ساقي جمال پرخې
پرخې آيت پروت په کې کمال پرخې
پرخې مينه مينه کې وصال پرخې
پرخې مينه مينه مينه ته پرخې
پرخې زما مينې زما زړه پرخې

پرخې! د رنګ پرخې بس زما پرخې
سره د اننګو يې د وفا پرخې
رنګ د ملايکو د حيا پرخې
زما دعا د هر دعا دعا پرخې
پرخې څوک به ستا ثنا کړي څه پرخې
پرخې زما مينې زما زړه پرخې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

آواز مې د سلګو واوره
راځه چې ځو له دې ښاره

له دې کلي له دې چمن
له دې خلکو له دې وطن
د عشق په لور په دې لاره

په دښتو کې له ګل سره
له شور د کوم بلبل سره
اوسېږو به يو بل سره
زما شه ته زه ستا ياره

ليده به درته جام کړمه
له ستورو به ماښام کړمه
آسمان به ستا په نام کړمه
بند بند به ستا په دام کړمه
هر چاره ستا د زړه چاره

تر تل به دا دنيا نه وي
ستا حسن زما ژړا نه وي
دنيا به مې تر تا نه وي
د زړه به زور په چا نه وي
ستا رنګ به بې پروانه وي
را ! راکه راس دې په ښکاره

په د شعر کې مې داسې تجربه کړې چې په هر بند کې مې يو فرد ور اضافه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوریدلی په وفا او جفا نه یم
پرواګېږ د زهرو هم د دوا نه یم
مینه مخ د لیوني دی ښنګه پټ شه
لا تر څو چې رسوا نه یمه ستا نه یم
که مې پرېږدي په ممبر کې به آواز کړم
زه د عشق امام یم حورو ملا نه یم
هیڅ سجده مې دې منلې خدایه نه شي
که قیام د عشق رکوع اقتدا نه یم
یار د زنې خال ازل کې راښکاره کړ
شیخه زه د دې کعبې یم د تا نه یم
ته یې ولټوه هغې ختو کور کې
زه په خال کې او قسم چې خطا نه یم
که په عشق کې د یار څوک را ته پیغور کړي
رسوا شوی یم په عشق کې، په غلا نه یم
چې د شمعې لمن اوښکونه جوړېږي
لا تر څو چې لمبه نه یم رڼا نه یم
توره بخته تورو زلفو نه دې ځار شم
څو چې خیال کې یار لرم نیمخوا نه یم
کله ګل کې کله پرخه کله خار کې
ښنګه وایې به چې زه هویدا نه یم
ږنګ د ښکلو لمن ځکه پرېښوی نه شي
رنګ د عشق یمه له حسن جلا نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاره !

چې د خدای په صورت دروند در ته ولاړ وي
د ژوندون د بندو لارو په سر لار وي
هېڅ ثاني يې په بشر په ملک نه شته
خدايه څومره خوږ صورت د چا د پلار وي
چې د خدای په کور هم نه اوري ستا غږ څوک
سم له چا سره د پلار کوکار کوکار وي
يا دې پرېږدي هر يو څوک په ناخوالې کې
چې ته ګل شې هر ستم ته لکه خار وي
که په خپله، خپله پښه په چاړه پرې کړې
هر شاهين ته ټېر ايښی تريخ ستار وي

ړنګه کله که اغيار غشي ته سم شوې
همدې پلار به دې سر ايښی په هر دار وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د یادونو سیلۍ، مړي ته ژوند ورکوي
ته چې را یاده شوې زه، له قبر پاڅېدمه
سجده مې تا ته وکړه خو کافر نه شومه زه
کافر به هلته شم چې ستا له در پاڅېدمه
ستا مې حلال دي په ما، ستا میخانه کعبه ده
مؤمن له جامه شومه چې سحر پاڅېدمه
ته لکه ګل او پرخه سره شوي په دې پوهېږم
چې بیګانې شې ته بیا له نظر پاڅېمدمه
چرته تا نه لټوم نږدې شارګ نه اوسې
ستا لټوو ته مګر په مکر پاڅېدمه

زه رنګ جامونه شمېرم تسبیح ریا نه منم
چې د زاهد له لومې په هنر پاڅېدمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ نظر مې چې د مست نظر په لور شو
پښتنې ساقي د سترګو جام نسکور شو
سره شراب د اننګو په سرو خواره شول
تعصب نه يې د زنې خال رنګ تور شو
سپينه خوله يې د ښيښو په رپېدا شوه
لکه جام په جام لګېږي داسې شور شو
د باڼو غشي يې سم کړل خپل ګرېوان ته
په تندي يې زما د بخت د کرښو کور شو
په يو يو يې زلفې راغلې چې تسل کا
خپل ښايست چې ښايستې لره پېغور شو

ړنګه رنګ که نازک خيال په کاغذو کې
د حميد د غزل زړه که پرې ټکور شو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چې دې سترګې را په یادې نه شي
ستا خاطرې مې ټولې هېرې کړلې
هغه کوڅو باندې نور نه ګرځمه
چې جنازې د عشق مې تېرې کړلې
اوس مې زړګی او تسل وران دي سره
نور په پرهر مې لمبې پورې کړلې
خو بې پښتو اوښکې مې سترګو کې شي
سترګو چې ستا کوڅو ته لورې کړلې

ړنګه هیرېږي نه د تللو مینه
برخو که څه هم نورې نورې کړلې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله – PEACE – صلح

سرونه لاړل، افســـوس، موخه را ته سوله نه وه
په دين راگير ول خو مطلب يې چا ته ســـــوله نه وه

چاړې مې لاس کې د ملا د مفتي ســـرې ليدلې
په مدرسه کې په مسجد کې پا ته ســـوله نه وه

خدای وايي. خپل قرآن کې "خير دی، سوله خير دی" که نه ؟
که ته مؤمن يې، ستا نه ولې ما ته ســـوله نه وه

عجب تفسير د دين تـــور مخي راښوولی را ته
دوزخ کې سوله، د جنت و خوا ته ســوله نه وه

د دين د ننگ د ناموس ټولې تنې دوی شــــلولې
د چا چې مخ ته قرآن پټه شاته ســـوله نه وه

ړنگه مانا د اسلام ســـــولې نه تخمه اخستې
الله ته خير و، منافق ملا ته ســوله نه وه

د ټولنې په هره ډله کې ښه او بد شته هغه که ډاکټر، انجنير، ملا او يا بله وي....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپينه خوله سره، د زړګي برېاس دی
خيرې ګرېوان کې دې د زلفو لاس دی
ګوندې له سترګو دې لويدلی يمه
زړه مې ډکيږي دا د څه وسواس دی
سپو ته د در دې چې ښاغلی وايم
ناځوانې مينې ستا د مينې پاس دی
زړه مې چې چوي د تا د خال په کتو
د سپينې خولې خوا کې دې ناشناس دی

ګلان سپرلی ويني خزان ويني
د رنګ د مينې ګل خزان ته ناس دی

ناس = ناست

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسوزه شمعې لږ په ورو وسوزه
زما د ساه سره په تلو وسوزه
د وفا زمکې لا خړوبې نه دي
د زړه د وینو تر راتلو وسوزه
لا مې یو څو سلګۍ په لار پاتې دي
هغو سلګو ته په کتو وسوزه
سترګې مې لار وینې د چا د راتلو
پټې به شي تر څو شپېو وسوزه
چې جنازې د ارمانو خاورې شي
زما په مزار په جنازو وسوزه

د رنګ دا وران جهان تیارې خوښوي
پاتې رڼا هم په تیارو وسوزه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کېږي چې خال سره دې خال شمه
ستا د تورو زلفو جال کې جال شمه

سره د اننګو سره دې سور شمه
سپین جبین د وړانګو سره نور شمه
شونډو خوږو میو کې بې حال شمه

ته د شاهیني نظر په پنجو کې
تم زړګی مې مرګ لره په منډو کړې
ستا اعجازي خوی لره کمال شمه

ساه دې شم رګونو کې دې واوسم
روح شمه په زړونو کې دې واوسم
نوې مانا جوړه د وصال شمه

مینې ته دې مینه زه هینداره کړم
پل ته دې لیمه خپاره په لاره کړم
وریځ شمه سپوږمۍ مخ ته دې شال شمه

پرخه شه شبګیر وهلې تانده کړه
څوک چې مسیحا وژلې تانده کړه
خاورې رنګ یم تا سره به لال شمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته نه وې، د ساقي په پيمانه کې پاته څه دي
ستا د سترګو درناوی و، موږ وېل خواږه ترخه دي
هر پرهر مو په سينه کې ستا مسکا باندې مسکی و
اوس د سترګو باڼه غشي په ليدو راته پراته دي
دا مې اوښکو سمندر کې سره ليده که سره لالونه
يا دې خيال سترګو ته بر شو او لمبه لمبه لمبه دي

تخيل کې مې ستا کور و، ته وې ستا د ميني شور و
مرور اوس څو يادونه مې په زړه خواره واره دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سترګونه مې ولوېدې د اوښکو په کاروان کې
ای عشقه پاتې راغلې د وختونو په ګریوان کې
ارمانه خاورې خاورې شوې ځوانۍ سره مې سم
د زړه سره د عقل د جګړو په سره میدان کې
دا عمر څومره لنډ و له یو خال تر بله خاله
د شونډو له یو ګوټه تیر شو چاه زنخدان کې
لا ما یې زولنې د زلفونه نه وې ماتې کړې
لا پاتې مې دي شونډې د دوه سترګو په ارمان کې

ای رنګه بختورو ته به مینه ور رسېږي
ډېر خاورې شول په در او په کوڅه د خپل جانان کې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دښنه کې او په مينه کې برباد
څه بېوځله د آدم دغه اولاد
بسمل شوی په بانړو او هم له غشو
نه له ياره نه اغياره ځيني ښاد
هېڅ قرار يې په جنت په زمکه نه شو
نه د اور طاقت لري او نه د باد
له هېڅ چا يې ارمانونه پوره نه شول
په مسجد په ميخانه کې نامراد
چې مجنون غوندې په دښتو پسې گرځي
مينه ورکه ده له کليو او بلاد

مگر دا ذرې ذرې زما د ړنگ زړه
کومه ترکه مسيح خويه کړې آباد

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې ته!

پر اننګو د بېلتانه د تيرو لمر پرخه وي
شوګير وهلي ګل پر مخ پرته سحر پرخه وي
د ليوني د مات مات جام په هر ذره کې ښکاري
آيينه رويه په هاله کې هم قمر پرخه وي
نرګس د غم زنګون ته سترګې ټيټې ځکه ګوري
د سويو سويو اسويلو په زړه اثر پرخه وي
چې مينا تشه شي پيالې تشې شي هلته سترګې
د ساقي جام شي پيمانو ته دا هنر پرخه وي
منصوري مينه غواړي دا د موسی کلی نه دی
د طور لمبو کې د جانان سوی نظر پرخه وي

د ړنګ غزل ته غزال سترګو نه رانجه ټولوي
چې د رنځور تخيل سترګو يې پرهر پرخه وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت شيطان

دين وايو دين وايو ايمان وايو
د وخت شيطان ته مسلمان وايو
که څوک اوزي ته هم پټکی واغوندي
ورته ملا شيخ القرآن وايو
شېخه زما او ستا په دې ورانه ده
موږ مينه ناکو ته انسان وايو
قرآن نازل شو انسانانو لره
بې انسانيتو ته شيطان وايو
راشه تفسير په ميخانه کې وکړه
"يس" ته مې "طه" ته خوان وايو
سجدې کوو خو جانان زړه کې ساتو
تور حجروالو ته نادان وايو
خپل لباسي ايمان ته اور بلوه
ځان ته پتنګ د ستر سبحان وايو

ړنګه اوچت که جام د ميني په نوم
ساقي ته مونږه لامکان وايو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريغا

د ويده باز نه وخت كارغه جوړوي
له مړ زمري ټپوس خواږه جوړوي
خطا د وخت نه ده رقيب چې زموږ
ځلانده ستورو نه سكاره جوړوي
بيا بيا چې سر وهي مرغه په قفس
الوت يې هير دی نور ترې څه جوړوي
هغه چې خيل سره خپل نه الوځي
د ښكاري تور غشي ته سره جوړوي

رنګه د هغه مړي لمونځ مه كوه
چې د شخصيت مړی يې كړه جوړوي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني خواله!

کله ماغزه مې لیوني شي او رښتیا ووایي
شیخه ! ستا فکر او ستا لارې ته خطا ووایي
ډېر حقیقت په خلایق کې شته چې اور لږوي
جنت به خوږ وي څوک به تریخ د دې دنیا ووایي
که آدم گرځېده جنت کې نو شیطان څه کول؟
یا غریب جوړ و دې خطا ته څوک به دا ووایي
څه که آدم گناه گناه وه او دنیا ته راتلو
څوک به گناه د ټول انسان او دا سزا ووایي
بلا مخلوق په ضعیف فکر چې خالق ورکړی
کافر شو، څوک به د ده چا ته ادعا ووایي
قرآن ازل کې لیکل شوی، چې فرعون کافر دی
په برخه تور فرعون به څنگه ښه وینا ووایي
منم چې راغلو ټول دنیا ته، نو دا شور په څه دی
په څه گناه انسان کړېږي، دا تر چا ووایي
څوک ډوډۍ نه لري، څوک پلار او څوک وره جونگړه
څوک به دې هومره لوی آفت کې د سبا ووایي
یو خوانه وایې چې "ضعیف دی انسان"، ما جوړ کړی
بیا وایې سوزم یې که کفر ناسزا ووایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

...خدایه ! شیطان ته هم دا وس د سجدې تا ورنه کړو
څوک به نو چا ته د دا هسې رنګ وبا ووايي
خدایه موږ لوبه یو او ته په مونږه لوبې کوې
په دې شطرنج کې به څوک څه ځانته پاچا ووايي
انسانه واوره جام که پورته پاتې مه غږېږه
ګرانې د هوش کیسې دي دا را ته مینا ووايي

خدایه ! دا نه وایم چې تا سره دعوا لرمه
خو داسې "ږنګ" ته لیونی زړه نن سبا ووايي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

که قسم کوم چې هېره شوې، دروغ دی
یوه سپلۍ وې سحر تېره شوې، دروغ دی
دا دروغ دي چې ژوندو کې شمېرل کېږم
تللې ساه یې بېله نوره شوې، دروغ دی
بې له تا مې تخیل کې نور څه نه شته
لنډه غېږه وې چاپېره شوې، دروغ دی
په لومړي نظر کې مینه هر څه سوزي
د هجران په لمبو ډېره شوې، دروغ دی

که ته رنګ ته وایې صبر شوم له تا نه
پرخې ته په دې مخ توره شوې، دروغ دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده تاسره مې ورانه نه ده
خو د تا لاره په ما ګرانه نه ده
ته د جنت له پاره سر ټکوې
ما ته جنت تشه پیمانه نه ده
د تا ایمان په کلمو تړلی
ما ته ایمان کفر ځولانه نه ده
ته له شیطان ډارېږې ځان پټوې
زما سینه خامه بتخانه نه ده
دلته د "زه" او "ته" مانا یوه ده
دلته جانان څوک، څوک جانانه نه ده
دلته حساب او راکړه ورکړه نه شته
دلته څوک وران او څوک خزانه نه ده
دلته د حورو کیسې خوند نه لري
دلته بې مینې هیڅ افسانه نه ده
دلته خالق او د مخلوق خبرې
مینه ده مینه بله پانه نه ده

زاهده رنګ درسره نه شو پخلا
چې دې جرګه په کوم میخانه نه ده
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانه !

ومره ومره ومره، ته پیدا يې دې مرګو لره
څو چې ته ويده يې سر د غوځ شه دې پردو لره
ومره ومره ومره، غلامي په ژوند کې نه راځي
ننګ دی یو پښتون ته، دغه ژوند د تا پلرو لره
ومره ومره ومره، چې پردی او خپل لیدی نه شې
خپل ته کافر وايي او کافر ګڼې سجدو لره
ومره ومره ومره، چې د تا غوندې پښتون نه وي
وژني چې پښتون پنجاب ناولو ارادو لره
ومره ومره ومره ستا د ننګ تاریخ به پاتې شي
تېت به پاچا خان ګوري جناح به وي شملو لره

ومره ومره ومره ړنګه ځان په کې حساب نه کړې
کوم پښتون چې نه ګڼي خپل ځان ایمان پښتو لره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځنې خدايږو څه بلا اخستي
زمونږه دين د ځان دنيا اخستي
هلکه ! کښېنه د سرکوزي زويه
گناه د چا کله بل چا اخستي
ځان پسې خېټه حامله گرځوي
زما د کاسو سکړک هم تا اخستي
په نه خبره مې دوزخ ته لېږي
جنت گنجی واړه ملا اخستي
هلاک هلاک دې شي دا حورو پسې
د خوټو غم د خپل سبا اخستي
تور اوراغان او د کوترو جامې
تاندو فکرونو ترې وبا اخستي
بې خپلواکی دين څوک ساتلی نه شي
غسل يې نه شته استنجا اخستي
اوس د ملا نه لوی بلا جوړ شوی
د مال دولت کومې خندا اخستي
هو، عالمان بېل ملايان بيل دي
عالمان هم دوی په يغما اخستي

دا عاشقان د حورو څومره ډېر شول
ړنگه خدا هير دی ټول جما اخستي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه وم تا ته ویلېدم ته نه وې
د تا له پاره سوزېدم ته نه وې
ته نه وې ستوري ول سپوږمۍ وه شپه وه
مات مات ستار وم غږېدم ته نه وې
خاموشه زړه د شپو کې سوړ اسوېلی
لکه لوظونه ماتېدم ته نه وې
سیلۍ وهلې پاڼې، پاڼې پاڼې
د ژوند له ښاخه بېلېدم ته نه وې
ته نه وې داسې لکه ساه چې نه وي
یوه جنازه وم تېرېدم ته نه وې

د تا د مینې مړی وخت سوزوو
زه رنګ یوازې ژړېدم ته نه وې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلې ساه یو، بیا راتللی نه شو
نه یو کېدی او بېلېدلی نه شو
تېوله خبر یو د وصال هم نه ده
ساه یو بې تنه اوسېدلی نه شو
څه دي چې تا له څه ویلو ساتي
څه ما، او دا چا ته ویلی نه شو
یا زه مجنون نه شوم د تا مینه کې
یا ته لیلا، چې رسېدلی نه شو

له ساه بېل وسوو لکه کب تپانده
ړنګ قسمتونه سمېدلی نه شو
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچه چینه کې مات منګی هم ستا مین غونډې و
د ښنار لاندې پروت بنګړی هم ستا مین غونډې و
چې د بېلتون سره دې څه زموږ په کلي وشول
خزان خزان شو دا سپرلی هم ستا مین غونډې و
غاټول په زړه کې داغ د تا د تورو سترګو ساتي
که مړ په دښتو کې شپونکی هم ستا مین غونډې و
اوس دلته شپه شي بیا د شپې پسې شپه بله راځي
ګونډې چې زیړ لمر سبانی هم ستا مین غونډې و
په تا مین دلته څوک نه دي پوهېږې به نه
د شمعې زړه کې تور لوګی هم ستا مین غونډې و

چې هومره ډېر دي عاشقان ستا رنګ به څه وواییي
خو واوره یو بل لیونی هم ستا مین غونډې و

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مريه!

غلام پښتونه ! ته د دين مه وايه
بې خپلواکۍ بل ته آيين مه وايه
څو د مغل وارث پنجاب بندي يې
پښتونه ړوند شې فلسطين مه وايه
لا دې په غرو کې اوراغان اوسېږي
تپوسه ځان ته لا شاهين مه وايه
له بنګالي دې هم زده کړې نه ده
ځانته بچی د ستر پکتين مه وايه
ژبه دې مړه شوه تاريخونه مړه شول
ويښ شه ګمان ته دې يقين مه وايه

د آزادۍ څپې که نه کړې غورځنګ
خاشکی دی، ړنګ ته اباسين مه وايه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې کهول دی او رذیل دی را ته پیل دی
که پردی دی اسرافیل دی هم رذیل دی
د ښځښتن هنداري سپینې وي سپېڅلې
دا په کومو آیینو کې خدای موندل دی
حقیقت مو خپلو ګټو پورې ښکاري
پاتې هر څه تش خبرې قال و قیل دی
څو اړیکو ته مړوند او مټ مات نه کړو
د ناخوالو د هر دام مو دا دلیل دی
د دلدل وزرې نه غواړي نه وحیه
یو قدم د نفس په سپیو اېښودل دی

ړنګه څه به وایي خدای هغه مَلَکْ ته
چې ویل یې انسان ستر دی او جمیل دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون به بیا پیدا شي، بیا به ستر افغان پیدا شي
که په مسجد که مدرسه کې بیا انسان پیدا شي
جنت ملا وایي جوړ شوی مسلمان لره دی
افسوس انسان نن ځینې ځینې مسلمان پیدا شي
هغه تعبیر هغه تفسیر د دین چا کړی را ته
چې نه په عقل نه منطق نه په قرآن پیدا شي
دا ځنې ځنې هومره ځان په ږیرو ستر وګڼي
ګوندې ویښته نه فلسفه د دین ایمان پیدا شي
خدایه یو بل آدم پیدا کړه او حوا پیدا کړه
چې د قرآن وړ نوی فکر او زمان پیدا شي

مسلماني که په وژو د انسانیت خپرېږي
ړنګ دې سبا کافر اوچت شي او حیوان پیدا شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دې ښار کې کعبې ډېرې دي خو خدای نه شته
ډېر دي چې طواف کوي خو يو په کې سړی نه شته
هر چا ته چې گورمه صليب لري او بت لري
غواړي سپينې حورې خو آدم په کې بچی نه شته
ډېرې اوږدې ږيرې دلته ځان د خدای له ذات گڼي
ورک ساده انسان دی قرآن هغه پخوانی نه شته
دا کوڅې کافرې دي که زه په کې کافر يمه
ټول په کې بدل ښکاري خو يو په کې پردی نه شته
دلته زنځيرونو کې نفسونه انسانان تړي
دلته آزادی گناه د سر سړي پټکی نه شته

حال مو د بيزو دی د آدم پسې خپل کهول تړو
ړنگه سپينو سترگو کې دې کسی بېگانی نه شته

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو فلسفي فکر او بحث مې په مثنوي راغونډ کړی، هر څوک به يې د خپل فکري ژوري تر کچې درک کړي:

ستر‌گې تر ستر‌گو وي ليدل بدل وي
د چا د خره پښه، عرش د چا مزل وي
غنم چې ټول دا شر او شور له ده دی
چا ته کوثر چا ته سور اور له ده دی
چيرته يو رند يو ليونی ګرځېدو
موتی غنم ورسره ولوېدو
پېيل هغه غنم يوه يوه دانه
د بېل فکرونو په ښارو او بانډه
الله يې وپېيو عيسی او بودا
هو يو بشر خو بېلا بيل يې مولا
هر څوک د خپل خدای په سجده پرېوتل
نور خدايان يې په لمبو سوزول
غنم هغه ول پېيل شوي بيل ول
په بېل فکرونو ليدل شوي بېل ول
ګني غنم هغه چې لوږه مړه کړي
که کوم خباز ورنه ډوډی پخه کړي ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا هغه امیل شلولی ولو
اصلي معشوق په يې لیدلی ولو
سترګې پیدا شي تش په مینه باندې
مومن کافر نه شي بېل وینه باندې

ړنګه هر بند شلوو ته مینه غواړي
سترګې يې وشي څوک چې مینه پالي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپېلی زوږ/195

وطنه!

مړو ته وژاړم که ستا په پرهرو وطنه
کلی دې واړه ډک د مړو هدیرو وطنه
په وینو وینو لمبېــــــــــدلی جنازو وطنه

په هر کاله کې غم دی غم دی هره سترګه نم ده
هره مور کونډه ده هر خور ناسته د ورور په غم ده
د آه و چغو د کوکار د اسوېلو وطنه

د پلار د مړي که د خور یا ورور لیدو باندې شو
یو مو خبر نه وي چې د بل زنې ترو باندې شو
زما د سرو سترګو د بې کسو بې اسرو وطنه

په اوړني کې ماشوم ژاړي مور ته مور یې مړه ده
په یخ په لوږه په کوڅو کې چېرته خور یې مړه ده
ای د یتیمو د یسیرو بې پلرو وطنه

پلاره بیا راشه نه جامې بیا نه ډوډۍ غواړمه
نه مې شلېدلې څپلۍ جوړې نه والۍ غواړمه
ای د یو پلار لرلو مور د ارمانو وطنه ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...ګوندې ای خدایه ته مو نه اورې او نه مو وینې
له آسمانونو تا ته نه ښکارې زموږ دا وینې
سوزه په اور کې د نړۍ د دوزخو وطنه

د خدای په نوم وطنه خرڅ شوې او لمبې لمبې شوې
لیلام لیلام شوې د سیاسي دلال د پښې پښې شوې
رنګ یې په خپله شرمولی په شرمو وطنه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژاړو د مړو سر ته، ګونډې که بیا ژوندي شي
پرېږدي لمن د پردو، بېرته د قام سړي شي
بلا نومونه غټ غټ څه ابدالي څه غلځي
چې د پښتو خبره شي، نو پښتانه پردي شي
ژبه يې هېره، تاريخ، خپل په اردو زده کوي
چې له الف نه پورته زده کړي پکتين فارسي شي
جرګې مو لاړې لاړې، سړي مو مړه کړه خلکو
ژبه مو کفر شوله، جهاد په موږ صحي شي
مشران هغه چې ساتي د سر په بيه ولس
نه مو هغه مشر چې تور پنجابي ته «جي» شي
زما د کفر فتوا ورکړه چې ما مؤمن کړ
د سومنات له مکتب زما جلاد قاضي شي

ړنګه څنډی دې نه کړي، له خوب يې مه پاڅوه
آزاده فکر ته نن، ړانده، ګونګي مفتي شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څوک ځنګل کې بودا کېږي کله
هر سوړی غارې حرا کېږي کله
مظهر د خدای په هر ذره کې شته، خو
هر لیده داسې بینا کېږی کله
خواله له خدای سره مَلک نه غواړي
څوک وایی هر څوک موسی کېږی کله؟
بلا عالم له کعبې وګرځېدو
تیره کې لوی خدای پیدا کېږي کله

ړنګه د خدای کور هومره لرې نه و
خو ګمراه خپله بومیا کېږي کله

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ړوند ولس ای خدایه
خپلواکۍ سترګې بینا کړې
د افغان په نوم یې لږ څه
ټیت سرونه هم جلا کړې
چې به زغرده پښتانه شي
یو افغان ته یې ګویا کړې
د دیورند د شرم کرښه
ورکه ورکه له دنیا کړې
تفکر مو خوشال خان او
هر قائد مو خان پاچا کړې
د افغان په ننګ مو یو یا
دا غلام پښتون تبا کړې

نور که نه منې د ړنګ څه
مستجاب یې دا دعا کړې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دلته سپي يو، نو جنت کې به انسان څنګه شو؟
نه، تا انسان کړو خو ای خدايه چې شيطان څنګه شو؟
موږ د بيزو له نسله نه يو، د آدم بچي يو
د وخت هنداره کې چې ګورو نو حيوان څنګه شو؟
ما ته ملا وايي مرئ د خپل د ورور غوڅه کړه
داسې وارث د انبياء پسې روان څنګه شو؟
خدايه ! د تا پوهه يې دين او په شيطان وېشلې
کفر آسمان ته خېږي، د سنګ دوران څنګه شو؟
غليم وطن وايي لومړی دی، بيا دِ دين خبره
موږ د چړيانو د دې ورور سره اخوان څنګه شو؟

ړنګه سياسي شو، يرغمل شو دين، چړيانو سره
ايمان لرو خو چې دا هسې مسلمان څنګه شو؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښور وايي افغان ته پښتون
غدار يادېږي پاکستان ته پښتون
هو، هېڅ پښتون پاکستان نه شي منی
ژمن وي تش ستر افغانستان ته پښتون
د غلامۍ له کړۍ سترې سترې
وايي د خان په پل روان ته پښتون.........(پاچا خان بابا)
بگهتي د ماتو زولنو آواز دی .... (اکبر خان بگهتي)
غدار ويی نه شي جانان ته پښتون
چې د خوشال اذان ته کفر وايي
وايي غدار داسې انسان ته پښتون

ړنگه لمبې د آزادۍ بله وه
غواړه دې دين داسې قرآن ته پښتون

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره خوشبخته دي هغوی چې ستا په لار پراته دي
لکه سوالګر شړلي تا خو انتظار پراته دي
د تا لوظونو ته یوسف تعبیر کولی نه شي
د ګل لیدو ته د شبنم غوندې په خار پراته دي
کسوف د هجر په آسمان کې د وصال تم شوی
کلونه دې شپه کې په تمه د سهار پراته دي
هغه څنار خزان خزان شو، هغه سیند نه شته دی
ړندې شوې سترګې چې راتلو ته د ریبار پراته دي
د عاشقانو ځواني خاورې شوې ایرې پاتې شوې
هلته چې نښې دې د پل په زړه قطار پراته دي

د رنګ وفا درته غاټول په هدیرو جوړوي
که دې ګذر شو نیمه خوا یې په مزار پراته دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر زما د پښتنو د یو کېدلو نه ده
د لر او بر تر منځ دیوال د ماتولو نه ده
خبره دا ده چې خبر مو له خبر اوښتې
پښتو مې مړه ده، څه که تا ته د منلو نه ده
په نسب نه ده گنې زه هم د ابدال بچی یم
پښتو، پښتو غواړي د شعر د ویلو نه ده
نه ما کابل کې توره کړې د افغان په صفت
د پېښوري پښتون خبر هم د کولو نه ده
که پښتانه شو نو دا کرخې مرخې څه دي راته
دا کیسه ورانه ده همدلته د زغملو نه ده

زه د خوشال ارمان په زړه د اتفاق نه ساتم
کوم دی پښتون ؟ ړنگه دا لار نور د کتلو نه ده
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل دې په بشر باندې د سرو سپينو غونچه ښکاري
لږ چې ته مسکۍ شې، شونډې ستا د ګل سينه ښکاري
زلفې چې پرې ولوېږي سلګو سره په نښتو شي
زما د خيال په بڼ کې د عدن سره وږمه ښکاري
غږ د اسوېلو دې تخيل باندې ورېږي، آه
يا د کوم شپونکي د سوي زړه سوې نغمه ښکاري
ما باندې نازېږي که لېمه يې درانه شوي دي
"پرخه" په رڼه سترګه کې هم ويده ويده ښکاري
هر ګل ناوې ناوې دی که نن سپرلی ودېږي ټول
يا دې سور سالو کې اننګې سترګې لېمه ښکاري
بخته ! وه کمبخته! تا له "پرخې" نه جلا کړمه
تانده تانده ګل وم، سکاره اور سوې لمبه ښکاري

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا پسې روان شو څوک په سمه دی ؟
چا سره مسکی شو څوک بې غمه دی ؟
څوک د ځان په غم دی څوک د چا په غم
دلته گریوان نه شته چې بې نمه دی
څوک د چا د رنگ، ژبې، ایمان سره
هیڅ باندې جوړ نه دی او دښمنه دی
چا ته د چا ظلم او تېری وژاړم
خدایږو زړه د هیڅ چا نه په تمه دی
هغه ته ایمان تېروم کفر شوم
خر خو د انسان په صورت جَمعه دی

خون د ړنگ وړیا دی که یې مړ کړي څوک
خدایږو زړه مې تنگ له دې وطنه دی
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري ساقي ستا په پیمـانه کې خدای
 څوک وايي چې نه شته میخانه کې خدای

"یا حـــی" و "یا هـــــــــو" وايي بادې دلته
جام د "طه" اور د بتـــــخانه کې خدای
خونـــد د عشق هوښيارو که د مئ وليد
گـــوري به هر در هر آستانه کې خدای
عقل بانـــــــدې سور دي ليوني د عشق
شور د ليـــــــــونو په ځولانه کې خدای
بې له میو ړوند شم په مئ وینمـــــــــه
زه هره ذره هره دانه کې خـــــــــدای
چېرته جنت چېرته د ساقي لمـــــــــن
هلته حور په دغه ویرانه کې خـــــــدای

رنگ شه ړنگه مســـــــــتو ليونو په رنگ
نه ښکاري په پاتې افسانه کـــــــې خدای

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني خدای!

وږی مې عشق فکر، بې شعور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

قیس ته دی په مینه کې مجنون صفت
خاورې پرتې لارو کې زبون صفت
وسوو مې عزت د مینې طور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

عشق کې "زه" ویل "زما" ویل کفر
هجر کې ګیله سر ټکول کفر
زه د اسماعیل په وینو سور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

ستا رضا ده، ما ته کتل نه شته دی
یَو یُو او په منځ کې مو بل نه شته دی
نور یې ستا له نوره زه هم نور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...ګل دې له رخساره رویباري کوي
حسن دې هندارو کې یاري کوي
تېر دې له جنته او له حور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

اور کې سوزېدل نه دي ګران مینه کې
دار ته هم ختل نه دي ګران مینه کې
پوه شوم هلته کله چې منصور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

موږ ته جام حلال دا ستا له میو دی
ذکر کې کمال دا ستا له میو دی
رنګ وم واړه ته شوم چې مخمور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

-سترګې-

سترګو کې چې سترګې راته جوړې کړې
پورې کړې لمبې مې په زړه پـــــورې کړې
سترګو کې مسکۍ شې زه پوهېږمــــــــــه
زه چې هم مسکۍ شم کیسې نورې کړې
زه دې تش د سترګو طاقت نه لـــــــرم
ته ورته د زلفو جوړې ســــــــــیورې کړې
ستا د ځورولو ادا ښــــــــــــــــکلې ده
مړ شمه چې سترګې خپـــلې تورې کړې
ستا سترګې فتنه لرې کافـــــــــرې دې
بت شم چې زما په خوا یې لـــورې کړې

دین دنیا او هر څه د رنګ تا نه ځــــــــــار
رنځ د عشق ته سترګې که ټکورې کړې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا زلفو د يادونو آسمان جوړ کړو
ستا تصوير ته مې د اوښکو باران جوړ کړو
سمندر د خاطرو دې په څپو شو
نيم بسمله اسوېلو چې توپان جوړ کړو
زړه مې ستا په هېرولو راضي نه شو
که هر څو د وفا لارې تاوان جوړ کړو
دې پښتون مجنون ته مرګ ښه دی مېړو کې
بې وفا که پښتنې نه دوران جوړ کړو
سليم خوله چوپه ساتي چې رسوا نه شي
خو مين غوندې کوم تللي جانان جوړ کړو

ستا د زلفو خوی د رنګ له رويه نه ځي
که هر څو يې دا شلېدلی ګرېوان جوړ کړو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارواښاد عبدالرؤف قتيل خوږياڼي بابا ته!

ابدي شي چې د عشق په رنګ انځور شي
مړاوې نه شي که "قتيل" له وخت رنځور شي
د خوشحال پرهر تازه شي چې يې وينم
د بې قدره کهول "قتيل" په وينو سور شي
پښتانو نه مشران هېر وي چې ژوندي وي
پس له مرګه بيا بابا د سترګو نور شي

ږنګه چانه ګيله مه کړه مړ پښتون دی
د دې وخت پښتون زلمي نه نره لور شي
دا شعر مې هغه مهال ليکلی و چې ارواښاد قتيل بابا رح په ژوند و.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بنده وم نه مولا وم، په عدم کې اوسېدم
ځکه زه چې تا پیداکړم په خپل حال وژړېدم
نه وفا وه په دنیاکې، اشنايي وه نه بقا
په هرلاره هر محفل چې ده دنیا وگرځېدم
څوك له ځانه، څوك جانه، څوك آسمانه ژړېدل
ټول په سمه، ټول غلط ول که زه هیڅ نه پوهېدم
څنو ما باندې خندل او څنو ځان سره خندل
زه له دواړو بې پرواوم خو په دواړو څورېدم

دلاله له داغدار زړه نه زه رنگ اوښکې څڅېدم
چې پیدا د صنم غم کړم خو صنم ونه لیدم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته به وشړې ما دلته چې بل در نه شته
څه به دې وران کړم بې ګناه مې بل هنر نه شته
که تشومه زه مینا د میو ته پوهیږې
ډارن زاهد سره دې هومره لوی ځګر نه شته
وایه زاهد ته چې سجدې له شیطان ډیرې نه شي
راشه منصور شه د ساقي پروا د سر نه شته
نادانه مه کړه د سرو شونډو له جامونو توبې
ګوندې شراب جنت کې نه شته او دلبر نه شته؟

که"ږنګ"په میو ځي دوزخ ته چوپ به پاتې نه شي
چې چا پیدا کړ تاك هغه نه مو خبر نه شته؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره رخسار چې په بنګړو او په مړوند پټوې
ظالمه ياره ته زما نه ژوند پټوې
په يوه مړه سترګه، په نيمه خوله خندا مه کوه!
پرهر پرهر يمه زړګی مې په بند بند پټوې
د سرو بنګړو سره دې سپينې لېچې مه جنګوه
په دې آذان مې د ايمان د زړه پيوند پټوې
تا له به ډېرې اداګانې او نازونه درځي
د دين دنيا متاع د زلفو په کمند پټوې

ما که کافر کړې زه خو ړنګ يمه پروا نه لري
په سرکو شونډو د زاهد د ايمان خوند پټوې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ته يې! باده مينه، زه ميخور يم
له ازله په سماع ځکه په شور يم
گرېوان خيرې له السته تا شړلی
تا جوړ کړی يمه تا لره پېغور يم
تا ويل چې هومره لا ليونی نه يې
زه چې څومره ليونی ومه لا نور يم
هر يو شي لره سجده کړمه چې ته يې
زه په دې ادا اوس تا لره مخ تور يم
ما کعبې کې يې ليدلی بتخانه کې
ما ته مه وايه په دې نه هغه لور يم
ستا آواز د جرس اورمه لمبه شوم
څنگه وايې چې په در د بل کوم کور يم

گوندې نه غواړې چې «ړنگ» ودان شي کله
د الست لمبه ابد پورې به اور يم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الا الله زور مې په شپو لیدلی
عرش مې په خارو په لوېدو لیدلی
ځکه گرځېږم قلندر په شانتې
د زاهد ډار مې په تسبو لیدلی
ما د دوزخ له اوره مه ډاروه
اور مې د شونډو د سکرو لیدلی
د حورو تمو ایمان نه منمه
جنت مې سترگو پښتنو لیدلی
سر مې ټیټېږي نه محراب کې د چا
تندي مې هسک غر د پښتو لیدلی
ای پښتنې ساقي بل جام راکوه
دوزخ جنت څه لیونو لیدلی

ړنگه پښتو سره اسلام مزه کا
چا گل له بوی په بېلېدو لیدلی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی شم، ستومانه شم، رنځور شمه
خيال چې دې د مړو سترګو کې ګير شمه
ښکارم په هنداره کې وروستۍ سلګۍ
زلفې چې د پرانيځې زهير شمه
بيا چې نازوې زلفې په ګوتو ته
زه د اسويلو په دام اسير شمه
يا ګوندې خالونه ږدې په زنه ته
وسوزم سکاره شمه په وير شمه
ما ته ښکاري سترګو ته لکۍ کوې
خاورې د رانجو چې د تقدير شمه
پرېوځې څوک بسمل د عزرائيل مخ ته
تللی ياره خيال ته دې ودير شمه
رنګ شم نامراده شم شهيد شمه
خياله چې دې ښکار په خوني تير شمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه د ګلاب یې که غرڅه نظر
طعم د شراب یې که د زړه پرهر
هم ساقي هم می یې هم مینا یې ته
هوش یې بې هوشي، که جام د شنه کوثر
هر چا ته هر رنګ ښکارې عجه یې
خدای یې هم مخلوق یې زر د نور هنر
عکس یې د هندارې که هنداره یې
حق یې که مجاز عاشقان څه خبر
زړه یې د زړه کور یې او په زړه کې یې
مینې مینې مینې ته شې در بدر

ړنګه چېر ته عشق ته سلام ونه کړې
راشي په زارو نه ځي د زړه له در

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبناني زاهد او سپی

چېرته لرې په يو غره کې يو سالک و
شپه او ورځ په عبادت د لوی مالک و
استغفار او ډېر اذکار د ده عادت و
هره ورځ به يې روژه او عبادت و
د غره سر ته له آسمان ډوډۍ ورتلله
څه په شپه او څه په ورځ هغه خوړله
يوه ورځې ډوډۍ را نغلله او شپه شوه
ډېر زاهد سترګې په لار و، شپه پخه شوه
وږی ډېر شو نور طاقت ورځنې لاړو
بل څه نه ول هغه غره کې او په شاړو
عبادت يې هلته پاتې شو حيران شو
د ډوډې له پاره کلي ته روان شو
اوسېدلو نصرانی يو غريب هلته
د زاهد ګوندې مړۍ شي نصيب هلته
در يې وواهه او غږ يې کړو صاحبه!
بې اسرې يم وږی ترږی مخاطبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

....نصرانی چې زوږ سړی او یو یې سپی و
غږ یې واورېدو چې ګوندې کوم سړی و
ویل یې دا دوه ډوډۍ تا نه زما ځار شه
نور څه نه لرم او نه مې کارو بار شته
وِیل یې دا مې بس دی نه غواړمه بل څه
بې له دې نه، تا ته نه لرم ویل څه
چې زاهد ډوډۍ ترلاسه کړه وتلو
سپي غپار کړل ګوندې هغه یې خوړلو
سړی وډار شو یوه ډوډۍ یې ورکړه
خو سپي بیا هم په غپارو چغو سر کړه
بېچاره زاهد له بلې هم ورتېر شو
خو د هغه سپي لا قهر پسې ډېر شو
زاهد ووې څومره ته یې بې حیا سپی
داسې نه دی ما لیدلی بل د چا سپی
دوه ډوډۍ وې او ما دواړه بېر ته در کړې
ته لاهم په ما غپېږې او شور سر کړې
د الله له قدرتونو سپی ګویا شو
د هغه سره په نطق شو او لګیا شو
ویل یې زه بې حیا نه یم بې حیا ته
ته زاهد یې خو له ما یې ډېر خطا ته
زه په کور د نصراني کې یم لوی شوی
هم په لوږه هم په تږه یم پوی شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

....زه، د ده نصراني کور ساتم، پسونه
خو مې خېټې ته څارم نه نور کورونه
که هډوکی کله راکړي پرې کړم شکر
او که وږی مې ساتي نو وکړم صبر
خو يې هيڅ کله درګاه او کور پرېږدم نه
د پردو درشل ته کله هم ورځم نه
چې په تا شوه يوه شپه بنده روزي ستا
لاړه هرڅه عبادت او بندګي ستا
لاس دې اوږد شو، يو کافر او ريا کار ته
ستا همدا وه عقيده پرورد ګار ته ؟
اوس دا وايه بې حيا ته يې که زه يم
زه يم سپی خو لکه تا بې حيا نه يم
چې زاهد دا واړه واورېدل له سپي نه
مرګ يې رزق شو سترګې پټې زندګي نه
هو، څه کم ول د زاهد په واړه کړو کې
چې اثر يې ځکه نه و په سجدو کې
چې څښتن د چا سجدو ته محتاج نه دی
سر په خاورو لګول يې علاج نه دی
هر چې خدای سره دعوا د محبت کړي
هغه خدای يې امتحان په خپل غربت کړي
د زاهد هم په خپل زړه کې دا دعوا وه
چې د خدای سره يې مينه بې همتا وه
...او ګڼل به يې چې ما غوندې څوک نه شته
ګوندې ما کې د خوبانو واړه ښه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند او خوند نه د خالق له پاره تېر دی
په اذکارو شپه او ورځ ورته چاپېر دی
خو الله ته د احسان بدل احسان دی
بې مطلبه محبت خوښ د سبحان دی
عبادت چې څوک د حورو په مقصد کړي
سوداګر دي عبادت نه خوشې بد کړي
د خالق له پاره ښایي سجدې ځکه
چې پیدا دي دا آسمان ورځنې زمکه
د معشوق حسن کې واړه لوی ښتن دی
په ظاهره که یوسف دی رب باطن دی
چې پروا نه د دوزخ او نه جنت کړي
لوی ښتن د هغه کس سره الفت کړي
که دا واړه خلک د خدای ځنې منکر شي
او په بدو ردو سر ملحد کافر شي
هیڅ به کم د لوی ښتن له جلال نه شي
عبادت د انسانانو کمال نه شي
څو چې خدای یې هدایت او په لار نه کړي
که د نوح زوی شي ایمان ته به لار نه کړي
دا چې څوک څه او څوک څه باندې لګیا وي
دا ښتن دی چې د ټولو رهنما وي
نه غرور لري ګناه او نه هم ذکر
دا اسرار د الهی دي وکړه فکر

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپي زوی (کوتری)

له ژونده سترې یو سپي
له نورو ژویو په تنگ
بل سپي ته داسې ووې
دا څوک دي تل چې کړي جنگ؟
چارې یې موږ غوندې دي
یو یې بدل دی څه رنگ
د سپیو مشر ووې:
ای شله شټ، په خپه لنگ!
چوپ شه ستا خوله ماته شه
ای کوڅه ډبه بدرنگ!
د خدای اشرف مخلوق دي
له ژوند راغلی یې تنگ
دوی ته جنت جوړ شوی
د سپینو حورو پالنگ
دوی ته قرآن راغلی
دوی ستایل شوي هر رنگ
په کوم مجال غږېږې
ژوندی د دوی په قلنگ ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

شه حلالي د سپي زوی
د دوی د درشه ملنګ
خو سپي بیا سپکه وکړه
په ځای کې ودرېدو دنګ
...وِیْل یې جنت ته دا ځي ؟
زه یې له خیاله په ځنګ!
تله به ماته کړمه
له ظلم ډېر یم په تنګ
زه هم جنت ته ځمه
د سپینو حورو ترڅنګ
یا دې انسان انسان کړي
یا دې جنت کړي خپل رنګ

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېږه توب

مسافر يو، په يوې دښتې باندې شپه شوه
په ورو ورو تياره خپره، هوا سړه شوه
د لېوانو غږ يې غوږ ته ډار د غلو شو
د پناه ځای ته په ځير ځير په کتو شو
يوه کېږدۍ ورته له ورايه ورښکاره شوه
گوندې هلته به يې يوه شپه گزاره شوه
په شکرو شو او په لور ورته روان شو
چې مېلمه په دغه دښته د سلطان شو
د نينو بوخڅۍ يې کېښوده په زمکه
په ډبره دروازه يې کړه ټک ټکه
د سړو ښځو وړو غټو جوړ شور شو
خو د ښځې غږ را پورته له دې کور شو
وايه څوک يې په دې شپه په دې تياره کې
چې ولاړ يې زما د کور به دروازه کې
مسافر ووې سلام دا مې کلام دی
ستا جونگړې ته زما ډېر احترام دی
وه ادې ! که نارينه و ته آواز کړې
او دا نن شپه د حجرې در راته واز کړې
ځواب راغی چې په کور کې مې نر نه شته
دلته ځای د تا د شپې او سحر نه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

...پردیسي چې اورېدلی غږ د نر و
وې يې دا په پښتنو کې څه جوړ شر شو
پښتانه خو مېلمانو نه ځان قربان کړي
د مېلمه خاطر په وینه او په ځان کړي
د هغې ښځې له درده آواز دروند شو
په پښتو پېغور يې واړه ګرېوان لوند شو
زه دا نه وایم چې کور کې مې نر نه شته
غټ برېتونه او لنګی يې په سر نه شته
ستر بازو لري شهوت ورباندې زور دی
له بچو يې ډک انګړ دی زما کور دی
خو هغه سړی مې نه شته دی په خوا کې
چې مې وچلوي کور ورک وي بېدیا کې
مېړه توب نه په پښتو نه په برېتو دی
نه په توره نه لنګی او نه وېښتو دی
نر هغه چې په تلتکه کې مړ نه شي
سر يې لک شي خو سیالانو ته پړ نه شي
څوک چې پت عزت د ځان ساتلی نه شي
ړنګ ته مړ دی هغه نر منلی نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې په زړښت کې به بدل شمه
خلاص به له بانړو شونډو اوربل شمه
نه، لا چې کوم ښکلې په لار وینمه
غواړم چې خالونو ته یې غل شمه
لار ونیسم زه ورته د سپینې خولې
ژرنده د غاښونو کې یې دل شمه
جام په ریږده لاس د شونډه نه ښایي
زه په سپینه ږیره په کې حل شمه
غږ چې د پازیب د ښکلو پورته شي
سر له سجدې پورته په کتل شمه

رنګ ته دعا ښکاري بد ویل د دوی
خوږ شم چې د ښکلې خولې ښکنځل شمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په ټولوو کې خو ناکـــــــــــــــام شو
آخرت چې رانه هېر دی خدای دې خیر کړي
میراثي مسلمانان یو نور څه نه شته
له اسلام مو کفر ډېر دی خدای دې خیر کړي
دعواګیر یو چې غیرت مو تاتره ده
په محرم مو فلان تیر دی خدای دې خیر کړي
لا تر څو به په تاریخ او تېرو ویاړو
نن چې سپک له ټولو زېر دی خدای دې خیر کړي
خدایه چاته کلمه کړم دلته تېره
د مذهب تلقین ګنډېر دی خدای دې خیر کړي

ړنګ ته بېر ته هغه تللی ایمان ورکړه
د ملا له دینه سېر دی خدای دې خیر کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه ستر بلخي مولانا رح د قلم شهکار دی چې په خپل بې سیاله هنر یې موزون کړې او ما د بلخي مولانا رح د مینې له امله په خپل ناتوانه قلم په لنډ ډول لیکلې

موسی (ع) او شپون

د یوه شپون شوې د موسی تر غوږ اپلتې
چې ای خدایه ای څښتن زما د ختې
چېرته ته یې وږی تږی په کوم لا ره
له تا ځار شه زما مېږې هزار واره
چېرته ته یې چې د زه خدمتگزار شم
د تڼاکو او زخمي پښو نه دې ځار شم
که له بخته دې جونگړه کې مېلمه کړم
په خپل لاس به د پرېشان وېښته شانه کړم
د بانړو په تار به وگنډم جامې ستا
په لېمو به خپل کړم پاکې البسې ستا
ستا د ناستې ځای به پاک کړمه په لاس زه
او هر رنگ به د خدمت کړم په اخلاص ښه
دا چې ډېرې شوې اپلتې موسی ووې
ای پلانکیه ! دا د چا ته او دې څه وې؟ ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې يې چا ته چې يې زه يم پيدا کړی
لاندې زمکه او په سر يې سما کړی
موسی ووې، ای بدبخته ! په څه سر شوې
له دې وړاندې چې مؤمن شې ته کافر شوې
دين دنيا دې په دې کفر تا تباه کړه
خوله دې بنده کړه، څه ستره دې ګناه کړه
که مرداره خوله دې بنده نه کړې ژر ته
دا عالم به کړې نابوده سراسر ته
وای موسی ! دا زما خوله دې کړله بنده
پښېمانه شومه زه له دې خپل ژونده
په فرياد او واويلاو باندې سر شو
د مېرو په لور روان زېرو زبر شو
د الله له لور موسی ته وحې راغله
چې بنده دې زما بېل کړلو له مانه
رسالت د يو کول دي ! يو کول دي !
نه بنده له خپله خدايه بېول دي
د هغه وينا له هغې خوله صفت دی
همهغه وينا و تا لره شقت دی
د هغه له خولې نه شهد دي مرجان دي
خو د تا له خولې نه زهر دي عصان دي
له پاکۍ او نا پاکۍ يم مبرا زه
له سستۍ او چالاکۍ يم مبرا زه ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...نه مې خلق کړل دا مخلوق چې وکړم گټه
مگر دا چې پرې احسان کړم، ورکړم گټه
په ظاهر او ژبه نه يمه د چا زه
خو باطن وينم او حال د مدعا زه
د شهيد وينې دې غوره له اوبو نه
دې خطا کې دی ثواب ډېرو ذکرو نه
لعل مُهر د اثبات نه بې نياز دی
کله عشق ته سمندر د غم، گداز دی
ډېر رازونه يې موسی وته عيان کړل
څه يې وښودل او څه ورته بيان کړل
و موسی ته چې تمام د رب بيان شو
د شپونکي پسې روان په بيابان شو
له ډېر وخت وروسته يې وموندلو هغه
وې يې زېری را ته راکه راغله وحيه
چې هر څه د زړگی غواړې هغه وايه
ليونو د عشق ته کله آداب ښايه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښ ګيله

دا ګيله د يوه اوښ وه له انسانه
چې روان و په سفر له دې جهانه
لکه جام يې سترګې سرې وې غړېدلې
په بسمل ځان يې شپونکي ته ورکتلې
د شپونکي له زړه نه هم الله خبر و
د هجران له غمه سوی زړه ځګر و
په تندي يې ښکلولو او ژړل يې
سر يې کېښودو په غېږ ورته کتل يې
چې تېر عمر يې د اوښ سره په ياد شو
لکه ښځو بيا په کوکو او فرياد شو
دا منم چې ډېر ته ماسره موړ نه وې
نه، دې نه ول که صورت باندې جوړ نه وې
مزلونه مې په دښتو په تا کړي
انبارونه د مالو مې په تا وړي
ښه خواږه د تا اغزي ول زما ځانه
تا به بره راته نه کتل ای ګرانه
د زړه سره ډېر مې کړې په تا ظلم
راته وبخښه په سختو کې که نه وم ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قدرت له کرشمونه اوښ ګويا شو
په بسمل ځان په ويو باندې لګيا شو
ای شپونکيه لوږه تنده در بخښمه
په مېرو کې هغه منډه در بخښمه
دا بخښم چې به مالونه په ما ډېر ول
ته به موړ وې زموږ نسونه له تا هېر ول
يوه نه وه له ما ډېرې ګټې ستا وې
زما غوښې زما وينه هم وريا وې
دا مې هر څه در بخښلي دي له زړه نه
تېر به نه شمه زه تا ته له يو څه نه
دا ګيله مې ده ساتلې له ډېر وخته
دا له تا وه نه زما له کم بخت بخته
چې به کله قافلې شولې تيارې
را په مخ به وې دښتو لويې لارې
زما رسۍ به دې د خر په لاس کې ورکړه
موږ به شاته قافله به مو خرو سر کړه
دا حديث دی چې آخر ته زمان راشي
د کم ظرفو بدعملو دوران راشي

ناپوهان د قام او کلي رهبران شي
پوهان ټيټې سترګې شا وته روان شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستر مفکر، شاعر او لیکوال ارواښاد الفت بابا رح لاندېنی نثر مې له (غوره نثرونه) کتاب څخه په خپل ړنګ شعري توان په نظم بدل کړی، هیله ده ویې منئ او ماتې ګوډې راوبخښئ.

یو ماشوم ته پلار یې ووې چې خدمت کړه
انسان هلته چې انسان سره الفت کړه
ګنې هسې دا وګړي په هزار دي
خدمتګار په کې یو څو ګوندې په شمار دی
د دادا په ژبه پوه نه شو ما شوم و
وې مثال د خدمتګار ووایه کوم و
په وړه ژبه یې هم دادا ګویا شو
د ملت د خدمتګارو په ثنا شو
د ړاندو لاسونه ونیسي بومیا شي
ړوند په څه پېژنی دا چې لار له چا شي
په درانه خوب کې ویده وي منګري ته
څوک یې مړ کي ویده ویښ شي سحري ته
د ناروغ درمل کوي چې مسافر وي
که هر څوک وي مسلمان او یا کافر وي
په سهار که هغه مړ شي پوه به نه شي
چې غمخوارو باندې پوه کله دا مړه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قافلو ته لارې جوړې کړي په دښتو
په ځان تېرې کړي ناخوالې د بدبختو
...ملتونه په رڼو سترګو ړانده وي
که يې هېر د خدمتګارو واړه کړه وي
کوم ملت ته چې بادار خدمتګار يو شي
د تاريخ له بڼ بوساړو غوندې لو شي

ړنګه کار د بومياو صرف خدمت وي
خدمتګار د انبياءو په صفت وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه د تېره شي، سحر دې نه شي
شمعه دې وسوزي خو لمر دې نه شي
ساقي دې ټولې پيالې خلاصې کړي، خو
زموږ په لوېدو باندې اوتر دې نه شي
چې موږ خمار و، په سر هوش نه لرو
ښه، چې يوسف مخې نظر دې نه شي
موږ به له تشو پيالو هوش اخلو بيا
خدای مه کړه دا هسې لوی شر دې نه شي
موږ د ساقي له ميخانې نه ځار شه
مسجد دې بند وي هېڅ اختر دې نه شي
ساقي ستا جام له کوثرونو خوږ دی
ستا ليوني له هوش خبر دې نه شی

ړنگ ته دعا وکړئ چې نه شي ودان
د ليونو له در بې در دې نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه ودرېږي ځکه ته يې په کې
ساه چې مې نه شته ساه مې نه شته دی نو
چا ته ژوندی چاته به مړی ښکارم
دا هم زما له رنگه بخته دی نو....
زړه دې ژوندی وي جنازه مې وکړئ
د تا له زړه وتل هم سخته دی نو
گوره چې څه کاني دې مينې وکړې
بې سره لوی دی بې له لښته دی نو
رنگه رسوا کړې مينې خوله وتړه
د مجنون لار آخر تر دښته دی نو

موږ د سپکېږو درنه مينه ساتو
لا نيلام نه يې لا هم وخته دی نو
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان بهلول نیاو

بهلول ته چا ووې چا غلا کړې ده
توبه، مؤمن دا ناروا کړې ده
هسې خو لاس یې غوڅول شرعه ده
او ټول ولس ته دا ښودل شرعه ده
خو ته د شاه او د پاچا ورور یې
د خدای د سیورې، د انګړ او کور یې
اوس پرې څه وکړو راته ته ووایه
سر ورته غوڅ کړو، لاس یا پښه ووایه
بهلول ویل چې زما به ونه منئ
زما فیصله به سمه ونه ګڼې
د هر قاتل هر ګنهکار له پاره
د هر یو غله او هر بدکار له پاره
بس ولسمشر او پاچا مو پړ دی
پړ دی پاچا که هر میړی مو مړ دی
باید مو لاس د بومیا غوڅ شي نن
لاس د ناکاره ستر پاچا غوڅ شي نن
سیوری د خدای او بې خبره هومره
سیوری د خدا او بې نظره هومره
هرې ګناه لره علل موجود وي
هر ښه عمل ته هم لامل موجود وي ⟵

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا هی تش په تخت و تاج نه کیږي
په عیش و نوش او په تاراج نه کیږي
لومړی دې پوه شي په مرض د ولس
بیا دې دوا کړي هر عرض د ولس
کنه خدای شته سیوری یې څه په کار دی
بومیا هغه چې بلد په لار دی

د بومیا قحطی راغلې ده نن
ړنگه چې خره له آس گټلې ده نن
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه غواړم د غني او د خیام سره جام واخلم
د فلک سره په جنگ شم، خپل د بخت انتقام واخلم
نن شپه غواړم تر سهاره د جنت عاشقان مړه کړم
د دوزخ نوم دا دنیا کړم د بې دینو سلام واخلم
نن شپه زما خوا ته را نه شي ای له حورو نازولې
نن شپه غواړم نفرتو نه پاکې مینې انعام واخلم
د منصور روح ته آواز کړم چې دې لاره ورکه شوې
هر زاهد هر محتسب نه نیم ایمان یا تمام واخلم
نن شپه غواړم مسجدو نه میخانې، د ساقي کور کړم
نن شپه غواړم فلسفو نه د ظاهر عقل خام واخلم
دغه شپه نه ده قیامت دی ژوندي کیږي مړي بېرته
نن شپه غواړم چې حساب او ستا کتاب په نیلام واخلم
نن شپه زه او ساقي دواړه د شرابو خُم خانې یو
آسمان زمکه خمار شوي ځنگه هوش ته کلام واخلم
نن شپه وخت کله ودرېږي کله تیز لکه اوسی شي
نن شپه ځکه گناه نه شته چا نه کفر اسلام واخلم

نن شپه څه له، نن شپه څه له لیونی رنگ ژوندی شوی
لیونو ته زنځیرونه تورو زلفو له دام واخلم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله هستي، دنيا، جنت مينه ده
د معشوقو رټېل نفرت مينه ده
که مينه نه وي جنت هم کابل شه
په مينه اور، دوزخ، قيامت مينه ده
مينه کې کفر څه ايمان، وه ساقي
د تا تور زهر او شربت مينه ده
مينه اخ مينه، مينه مينه ده بس
د تا غنا زما غربت مينه ده
مينه کيميا ده خاوره زر جوړوي
د تا په خيال کې زما صورت مينه ده

د رنګ مزار کې چې اغزي وګورې
ساقي د ګل زړه کې الفت مينه ده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شپه مې شمېرل ستوري ته ويده وې
پرې پراته وو زلفو سيوري ته ويده وې
تور رانجه مې تورو سترګو نه راغونډ کړل
جوړل مې د عشق توري ته ويده وې
د باڼو غشي دې ښار د حسن ساتي
ستا منصور قاتل ته ګوري ته ويده وې
اننګي ول که هنداره د زخمي زړه
ساه د بل له زړه نه پلوري ته ويده وې
په سپوږمۍ مخ دې سيمينې ګوتې بر شوې
که د حسن کوم عرش ښوري ته ويده وې
سرکو شونډو کې دې پټ ساتلي څه ول؟
پتنګان ول په هر لوري ته ويده وې
لکه ټول حسن راغونډ شي له جهانه
ستا د مخ له آسمان ووري ته ويده وې
لکه ورکړي کوم کافر ته خدای جنت خپل
تور خالونه په مخ پوري ته ويده وې
سپين صدف د ګل په څاه کې پيدا شوی
غاښ دې سپينه خوله کې برېښي ته ويده وې
د ګل اوښکه مليار ګډه کړه په پرخو
ستا مين ته به څوک ګوري ته وېده وې

رنګ له تورو نه انځور د «پرخې» باسي
سپېلني يې په تا پلوري ته ويده وې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې خو ډېرې دي، کوم يو داسې وي
چې ورته ګورې عبادت دې وشي
دا حسن خدای دی، که خدای حسن دی ټول
د خال په لورې عبادت دې وشي
زاهده عيب رندو کې څه لټوې
ياد کړې چې حورې عبادت دې وشي
هره سجده مسجد کې نه وي غوره
پيالې کړې پورې عبادت دې وشي
ساقي يوازې په کعبه کې نه وي
سترګې کړه تورې عبادت دې وشي
ږنګه چې څومره وې ځښتن هومره وي
مه وايه نورې عبادت دې وشي

★★★

دشعرونو ليکل پرته
مو، بل هېڅ يو کمال نه زده
خدايه! داسې کمال راکړې
چې ښاريانو ته مو ګران کړي
يا مو وشړې له ښاره
چې مو پاتې عمر پاره
بې کماله کليواله
سرکو شونډو سر پيزوان کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د اوښکو قطار زما په گریوان راغی
یعقوبي سترگو ته خیال د هجران راغی
قافلې د صبر مه را پرېږدئ دلته
د ځگر له آسمان وینو باران راغی
ای یوسفه دغه ښار په تا ښایسته و
کوم قاصد له بدرنگ ښار د کنعان راغی
ته به قدر د یعقوب د سترگو څه کړې
درد د مینې معشوقو ته آسان راغی
زلیخا نه شوې چې پرېږدې تخت و تاج خپل
عشق کې خدای د محمد، له آسمان راغی
ړنگه مینه یې زده نه شي، چې زده نه وي
د عشق غشی تش په لور د جانان راغی

بس د تللي یار انگړ په لور سجدې کړه
ړوند یعقوب ته له ازله هجران راغی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې پټ دی په هزار هزار پردو کې
دا څه عشق دی پښتونواله په پښتو کې
زه به څه کړم د سپوږمۍ مخ چې اختر شي
ته چې نه وې اور دې واخلم اخترو کې
هو دروغ دي چې دې یاد یم تللې یاره
تا به چېرته لټوم خپلو پردو کې
عشقه ما ته دې حلاله ژوند حرام کړو
د رباب غوندې ژړېږمه نغمو کې

رنګه خلک به اختر لره هوس کړي
ته به سوزې لکه شمعه تورو شپو کې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې يوه ساه بې ستا راتله، را نه شي
چېر ته دې نوم زما په خوله را نه شي
اخلم د خدای سره ستا نوم چې کله
ايمان ته وايم خدای پاله را نه شي
ايمان دې لاړ شی خو جانان دې نه ځي
توبه راځي د ښکلو تله را نه شي
حسن بې نيازه دی د عشق له غمه
پرخې د ګل سره خواله را نه شي

"ړنګ" دې رسوا دی، تا څوک نه پېژني
د عشق پېغور ستا تر کاله را نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ته قطره کې ټول عالم ښکارېږي
چا ته د ګل په سر شبنم ښکارېږي
د "رنګ" له سترګو آیینې شرمېدې
چا ته به تش د سترګو نم ښکارېږي
د تللو غم دې، زړه له زغم بهر دی
چې در ته خیال کې هم زړه تم ښکارېږي
د غاټول زړه داغونه چا شمېرلي
د ښکلو زلفو کې چې سم ښکارېږی
د تا د مینې کیسې لنډې نه دي
په هر پرهر کې چې صنم ښکارېږي

ای د رنګ اوښکو خپل حد و پېژنئ
خیرات د عشق کې هم څوک کم ښکارېږي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د گل اروا دې شونډو واخسته، گلاب گلاب شوې
لېمو دې راوړې دوه پیالې، سترگې شراب شراب شوې
له سپینو گوتو دې ساقي چې څاڅي می په گلو
زنگېږي پاڼې، میخانې واړه خراب تراب شوې
پرېوتو سیوری د اورمېږ دې محرابونو باندې
صراحی خوېې زاهدانو ته عذاب شوې
چې د جنت قدر دې کم کړو ملاگی وډار شو
خوږو شرابو گوندې څکه ته خراب خطاب شوې
چې چېرته پل ږدې هلته شنه شي د شرابو چینه
مسجد ته راغلې میخانه شوله ثواب ثواب شوې

ړنگه لمونځونه گرځوه چې دې مسجد کې کړې
له لباسي عبادتونو نه مجاز سراب شوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه مې تا ته سپېلني څنګه کړم
د نيمې خولې دې ليوني څنګه کړم
اوګۍ د تاو راتاو کوه مه ښکلې
د اوښکو څاڅکو ته منګي څنګه کړم
ږلۍ ګلاب کې دې ښاغونه ښکاري
ما ته خو خير دی دا پردي څنګه کړم
غزل د خدای يې صحيفه که قرآن
تا سره مينه دښمني څنګه کړم

ړنګه! د «پرخې» صفت نه شې کوی
خو سوي سوي اسوېلي څنګه کړم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دوزخي ژوند دی، چې يې ډار له دوزخو وړی
راشه! ساه دم* واخله، چې دې توان د ساه اېستو وړی
مات او گوډ، پرهر پرهر دوزخ نه چې جنت ته ځم
خوند هغه جنت نه شرمېدل او شرمېدو وړی
وژني مې سجدو کې، کلمو کې ژبه پرې کړي زما
نوم د مسلمان دلته قاتل په سرو چړو وړی
مه وژنه بچی مې! که کافر يمه، انسان خو يم
حق د خدايي له خدای مفتي په سترگو سرو وړی
هر چا ته چې گورمه د غم پېټی په سر لري
عيش د دوه جهانو ځناور خويه سړو وړی

هر قاتل رهبر دی، دلته هر غل نازولی دی
ړنگه! د انسان قدر حباب غوندې اوبو وړی

*ساه دم = ساه دې هم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتونه ستا کومه ژړا، کومه نعره ولیکم
پرهر دې ولیکم، که ټوله هدیره ولیکم
ای پښتنې ساقي لیکل درته غزل غواړمه
څنگه په وینو کې دې پټه سره څېره ولیکم
زما قلم منافق شوی، یا خبره څه ده؟
د هر طبیب سره مې پټه سره چاره ولیکم
داغدار غاټول یمه په دښتو بې ملیاره اوسم
د آسمان هیلې ته لمن په وینو سره ولیکم
آسمانه زړه دې په یتیم په کوندو، زما نه سوزي!
د تا له لاسه چا ته زړه ذره ذره ولیکم
مونږه څوک نه لرو او غږ مو په مرۍ کې نښتی
کابل کې مړ شومه هلمند کې که باړه ولیکم
کابل ته ژاړي پېښور، او پېښور ته کابل
یو بل ته غوښه او چاړه، څه یې چاره ولیکم

ړنگه دا وخت د بېننگۍ شو که بې ننگه شو موږ
دوست ته دښمن وایو، دښمن ته زړه کتره ولیکم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ولس

تر څو ویده، څه وخت وېښېږي دا خلک؟
د دین په نوم څو لاس خرڅېږي دا خلک!
د چا پسې چې اقتدا کوي دوی
د جهل خره باندې سورېږي دا خلک
هر څه کوه پرې خو تسبیح اړوه
د مړي سپي نه دم جارېږي دا خلک
که خېټه غوړه، ښځه، نوم غواړي څوک
ږیده پګړۍ باندې غولېږي دا خلک

ړنګه! د مړو هدیره ده مګر
په پښتنو باندې يادېږي دا خلک

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي وختونه ميخانې کې هم تېرېږي نه اوس
زاړه غمونه په شرابو هم هېرېږي نه اوس
دا غملړلی ناوزولی غم د تللي جانان
وينې د زړه غواړي پيالو باندې کمېږي نه اوس
زه او بايللې ځواني تل په ننواتو ورځو
بې پښتو سترګې، زما په خون باندې مړېږي نه اوس
کاش چې وفا دې د يادونو هم د تا غوندې وه
وسوم لا نوم دې له سکرو زما ورکېږي نه اوس
لکه چې خدای او خدايي له يو بل بېله نه شي
روح مې وتلی ستا روح زما له زړه بېلېږي نه اوس
ساقي شراب راکوه در د ميخانې مه تړه
دا يوه اسره ده زما بل چېرته شپه کېږي نه اوس

د مړه کېدو مې د لوېدو مې پروا ته مه کوه
څوک شته د ړنګ په مرګ مې نور هيڅ څوک ځورېږي نه اوس

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای زما تللې پرخې
زما نه لرې پرخې
زړگی مې چوي در پسې
زړگیه ښاد نه شوې!
هیڅ د چا یاد نه شوې
غم بل غم وړي در پسې
زړگی مې چوي در پسې
وفا کولای نه شم
پاتې کېدلای نه شم
په شېبه مري در پسې
زړگی مې چوي درپسې
د هېرېدلو نه یې
وخت ته سپارلو نه یې
خیال مې درځي درپسې
زړگی مې چوي درپسې
رنگ نامراده ښه دی
داسې برباده ښه دی
چغې وهي درپسې
زړگی مې چوي درپسې
ای زما تللې پرخې! زړگی مې چوي درپسې
زما نه لرې پرخې ! زړگی مې چوي درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اگر چه به اصول شعر نویسی زبان فارسی نمی فهمم اما کوشش کردم، به بزرگواری تان ببخشید؛

در آسیاب عشق باید آرد شد
هر که زلفش واست باید باد شد
تا ترا از عشق ترس است ماه رو
حسن تو از سایه ها برباد شد
سوخت باید آفتاب اسمان
تا کلام مولوی آباد شد
عشق چون در خون ها امیختند
آدمی از قید وقت آزاد شد
ساقی تا در پیاله ها عشق ریخته
ناله های یعقوب ما شاد شد
عشق را با باده ها پیوند داد
تا که منصور از انا الحق زاد شد
عشق آغازو سرانجام هاست عشق
ما بقی از جهل ها آباد شد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دا شعر له دواړو خواو، پورته خوا (⬇) او ښی خوا (⬅)، لوستل کيږي

د نن ورځي	نا اشنا دی	که	اشنا
نا اشنا دی	هر اشنا	په دي	دنيا
که	په دي	دنيا دي وليده	وفا
اشنا	دنيا	وفا	له چا سره کا؟

د نن ورځي نا اشنا دی که اشنا
نا اشنا دی هر اشنا په دي دنيا
که په دي دنيا دي وليده وفا!
اشنا دنيا وفا له چا سره کا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه گلبڼ کې را ته ښه د دلبر کومه ده
په یو پښتون کې کلمه د لر او بر کومه ده
مجنون ته ښې د لیلا اعلی ادنا نه لري
د غرڅه سترگو کې ښه کومه او بهتر کومه ده

★★★

د ټیټو سترگو لېمه هم سپک وي
سپک په ورغوي کې لا هم ورک وي
ړنگه د ژبې عزت ستا گانه ده
سپک سپک وي هغه که پرویز ختک وي

★★★

ژبه د مور وي، خرخول یې خرخول د مور دي
پرویز خټکه ! یو پښتون ته داکول پېغور دي
پرویز خټکه ! خپله خټه خپله مټه پاله
دا پنجابیان هغه مغل دي خو مخونۍ تور دي

★★★

په ځان کې ورک، ولس کې ورک بېل دی
پرویز خټک، خوشال خټک بېل دی
پښتو ویل، پښتو کول بېل دي
نرښځی بېل، د قام ملک بېل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقمر له زويه څه غواړې ته
ای محتسبه زه له ار داسې يم
پلار مې په دوه غنمو خرڅ کړو جنت
زئ په يو خال خرڅوم نر داسې يم

★★★

تللې د سترګو اوبه لاسته نه شي
د سپک سړي به درنه ناسته نه شي
له بې ادبو نه کوڅه بدلوه
د سپي لکئ به کله راسته نه شي

★★★

زه ستا د مينې د ستار غږ په سماع راوستم
د تا تر دره دعشق بې حدې ګناه راوستم
رنګ منصوري غاړه د تا مينې ته کېښودله
دار ته د وصل د اغيار رانده سپاه راوستم

★★★

کله زړه د هاتي تنګ شي لکه سترګه د ميږي
کله لوی سمندر ځای شي په لېمه کې د سړي
داسې ما سره هم کېږي د فراق په تورو شپو
چې مې ياد شي هغه خال ستا سپينو ليچو شنه بنګړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پښو خاورې به بت کړم، کافر نه یم
څوک چې نه کړي سجده یار ته سوچ کافر دی
که تفسیر د خط و خال د ساقي زده کړې
شیخ، ملا او زاهد واړه پوچ کافر دی

★★★

چې دې ونه وینم هره خوا تیـــــــاره شــي
سوچ کافر شم لااله په ما خـــــــوره شي
چې پیدا شې مسلمان شمه مؤمن شـــم
رنګ نه لمر شم کاینات مې هر ذره شي

★★★

په خوږو خوږو خوږو پسې مچان وي
چې معنا لري هغه په تله ګران وي
خزانې په رنګو زړونو کې موندی شي
د کمر په سر ټپوس سره چینجیان وي

★★★

څه وشول، ولې، څنګه آر د پښت لمبې شو رانه
پښتو مو هېره کړه، پښتون ټوټې ټوټې شو رانه
د روند لمنه مو نیوله د ګونګ غږ ته غوږ و
چې پښتونواله افغانیت زرې زرې شو رانه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا دعا د جنازې د پښتو ژبې کړې
پلار مې وصيت د مړې پښتو څه نا څه پلې کړې
له ما يې هېره هديره او هغه ځلی دی، چې
فارسي ما تا اردو نمسو لره ښاغلې کړې

★★★

خر دی چې د عشق په لار روان نه وي
مړ دی چې د چا، څوک يې جانان نه وي
کوم زړه کې چې خدای وي مينه هم لري
نه وی چې مين هغه انسان نه وي

★★★

لکه چې خدای شته خو مکان نه لري
لکه خوره رڼا خو ځان نه لري
مينه کې "زه" او "ته" ورکېږي ځکه
چې مينه خدای دی شرک امکان نه لري

★★★

ښکلي چې تېرېږي په رمباړ شي خره
غټې زلزلې شي په ټټار شي خره
داسې فتواګانې داسې ګل کړي
ژېړ سري چې کله په ګفتار شي خره
*د فضل الرحمان د فتوا په هکله مې ليکلی و

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو مې پلار او نیکو پرې نه ښوده
تر ژبې راغله شونډو پرې نه ښوده
ګنې مې شونډو ویل ستا شونډو ته
په تا مین یم ! پښتو پرې نه ښوده

★★★

څو پرې نه ږدو شرق او غرب ځپلی فکر
یو ښاروی او کوم ستر خر به مو وي مشر
تو لعنت په داسې مشر داسې کشر
چې دنیا عقبا یې جوړه وي په عُشر

★★★

زه درنه زړه، نه درنه خوله غواړمه
نه زلفو سیورې مړه کاته غواړمه
یوازې هومره رنګ ته پټ ووایه
مړ دې په خال د زنې زه غواړمه

★★★

دوه اویا حورې چې د سل افغان په بیه اخلي
دا خره بیا خپل هوس ته زما د دین نوم څه له اخلي
دوی چې د کوم غلمان له پاره زموږ سر غوڅوي
هغوی دا تور ټټوان د پچو وړو ته کله اخلي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ښکلې در ته سترګو کې خوږه شي
ګوندې رنګه نظر نه لرې ليدو کې
کنه خدايږو دا څنار څنار ځوانی يې
لکه پاڼه د خزان به شي لوېدو کې

★★★

بېګا شيـــــخ يوې فاحشې ته وې نخرې کړې
په هره شېبه څوک دام کې ځولنې کـــــــړې
فاحشې ووې ای شيـــــــــخه! دا رښتيا ده
خو چې ته څنګه ښکارېږې هغه کړې، کړې؟
*د فيلسوف، شاعر او وخت ستر پوه خيام رباعي مې پښتو کړې.

★★★

توره د خوشال وي او روش د باچا خان
عقل د جمال وي او احساس د ملنګ جان
داسې که پيدا شي نو پيدا کې بل افغان
يا وبا کړې ګډه چې بيا مړ شي مړ پټان

★★★

زه د پښتو او د مذهب په نوم مرم
له بې ادبو د ادب په نوم مرم
زه يم افغانه بېچاره مورکۍ
د حوا لور يم د نسب په نوم مرم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مرشد او استاد ښاغلي حيدري وجودي ته !

رنگې وداني له تا، رندې روښاني له تا
سماع کړي زانې له تا، پيره زما وجودي
د رنگ سلام ومنه، ډېر احترام ومنه
ملنگان ستا دي غني، پيره زما وجودي

★★★

لکه جام له ميو ډک وي، ستا هم خوله له خندا ډکه
خاورې نه شو خوار نصيب زما چې ملا يم له تلتکه
د طواف په نوم به ورشم ستا د زنې په سر خال ته
ځکه هسې هم خوږې دي د کوثر له څک او څکه

★★★

سمندر نه دی چې په شور شي په څپو شي زړگی
کهکشان نه دی چې رنگېږي په لوېدو شي زړگی
لکه کوم غره کې کوم غرڅه يوازې ساه ورکوي
پوهېږي يو پرې خپله زړه په ماتېدو شي زړگی

★★★

د ليونې پښتون پښتو سره به لوبې نه کړې
په رسی وتړي ماشوم چې لا به سوبې نه کړې
موږ که زمرو غوندې درانده يو ته غېږېږې گوره
دښتې به سر په جنگوو باندې خړوبې نه کړې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر صور د اسرافیل یې تر غوږو شي
د ناصح نصیحت هیڅ پرې اثر نه کا
له ویده پښتنونه هغه خر دی غوره
چې په هوش باندې بې هوشه نظر نه کا

★★★

لا ړمه زوړ شومه بیا ځوان به نه شم
له سترگو ولوېدم جانان به نه شم
اوس مو له ښکلو لارې بیلې شولې
نتکی، والی د تا پیزوان به نه شم

★★★

ځواني مو سترگو باندې ونه لیده
چې په لیمو کې اوسېدلي نه یو
خاني، ځواني او پښتونواله چېرته
چې تاسې ښکلو موږ منلي نه یو

★★★

هغه پښتون چې په پښتو شرمېږي
نه پښتو لیکي نه پښتو غږېږي
د هغې ډمې د پازیب غوندې دی
چې د پردو محفل کې وشرنگېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس يې ونيسي د خيال تر کور يې راوړي
وړانګه وړانګه شي، له هرې لور يې راوړي
نه پوهېږم، څه حکمت دی دې باران کې
د مړې مينې له جرسه شور يې راوړي

★★★

پښتون نن دا دی، پښتون هغه، پښتون ښه دی که بد
پښتون، د مينې، د وفا، عزت، غيرت لوی معبد
دلته به اوسي، دلته اوسي له پېړيو څخه
مړه به شي نوي هېوادونه، دا به وي تر ابد

★★★

زړه چې هوښيار شي او له مينې تښتي
په هغه سُور زړه نفرت تور واچوه
چې هر څه نه کړي خپل له مينې نه ځار
لمبه کړه هغه زړه پرې اور واچوه

★★★

له قيامته يوه ورځ وروسته راويښېږي
پښتانه په خوب له ټولو دي غښتلي
که چا ووې چې پښتون يې برېت دې تاو کړه
چې لا اوس هم د حجر دوان کې اوسي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شوم منصور چې مې ځندۍ کړي خلک
نه شوم وقار چې مې پګړۍ کړي خلک
چېرته ګمنامه بې نښانه اوسم
خدایه! وخت څنګه په روپۍ کړي خلک

★★★

لکه ستار نغمه کېدمه وچ لرګی دې ومه
لکه هندو لمبه کېدمه خو سړی دې ومه
په نوم مؤمن په نوم افغان په نوم انسان یمه زه
مینه بس مینه دې کېدمه مصلی دې ومه

★★★

ایره یم اور نه پاتې کېږم، هسې مه مې وژنه
په مړینه کله خاورې کېږم، هسې مه مې وژنه
له خوني سترګو د تاریخ نه د افغان وپوښته
مشال د ننګ د لارې کېږم، هسې مه مې وژنه

★★★

په زړښت د ځوانۍ چارې له چا نه شي
ورږم خپور په مړاوي ګل او سبا نه شي
د معشوق زهر کیمیا ده په ځوانۍ کې
په زړښت یې د خولګۍ څوک دوا نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی چې نه پېژني خدای، فتوا د کفر ورکړي
په هر هغه کې چې د دوی هغه دغه نه لري
او په دې ملک کې زه پیدا یم لویه ربه ولې؟
چې خر په خوټو پېژني نوره کیسه نه لري

★★★

د زمکې سر باندې یوه مور وي د چا
وطن، یوه مینه او، یو گور وي د چا
د رنگ کډواله مروره راشه
که هر څه رنگ وي کور خو کور وی د چا

★★★

د سرکوزي د خنځیر او خوگ په هکله
ویل کېږي چې ناولي دي بېعقله
نازولی او اشرف مخلوق مې ولید
ډېر ناولی، ځناور او لا بد شکله

★★★

یوازې هومره ملتپال یمه، تبعیض لرمه
چې د پښتون په ماته خوله کې مې پښتو غواړمه
لوږه، بې کوره، او بې واکه خیر خو
لیکچه، قلم، لیکی په لاس د پښتنو غواړمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ټګ، ټګمار، چلمار او چل دې پښتنو ته جوړ دی
ځندی، باروت دا ډز ټوپک دې لیونو ته جوړ دی
لاهوره ډمې ګډوه، روژه پټان ته سپاره
د مرتد، کفر دا آیت، دوزخ پښتو ته جوړ دی

★★★

شمله می هسکه ده افغان یمه هیڅ سیال نه منم
په ناورینونو کې را ګیر یم، خو زوال نه منم
دښمن ته ووایه چه سر می ټیټېدلای نه شي
بې پښتونواله، ننګ او پت ځان ته کمال نه منم

★★★

بې له خدایه که څه شته نو خدای محدود دی؟!
خدای احد دی، خدای واحد دی، یو وجود دی
خپله ختـه کوزه ګر او کوزه خر خدای
تفکر که دې آسمان شي ورته دود دی

★★★

ای چې انسان په سیارو لټوې
مانا هم غواړې که دوه پښو لټوې
دې ښار اخستی شر له داسې مخلوق
نور شر په څه، په آسمانو لټوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتې که دا د خاموشۍ زولنې
د بې پتۍ د بې ننګۍ زولنې
بس دی نور بس دی افغانه پاڅې
وشلوه دا د بندګۍ زولنې

★★★

غزل غزل، رباب رباب ده مینه
د مست ساقي ترخه شراب ده مینه
د باڼو غشو کې کترې کترې زړه
د اننګو په اور کباب ده مینه

★★★

خدایه! پوهېږم هېرېدای د نه شي
یوه وعده چې تا پخوا کړې وه
تا وې په زمکه به انسان خلقوم
دې ځناور نه یاده تا کړې وه؟
ستا ملایکو ته به څه وایو موږ
همدا دی؟ خدای چې یې ثنا کړې وه
د سپینو حورو دې تور مخو سپیو
مومن کافر ته، یوه غپا کړې وه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د هېرولو لارې ډېرې دي
زړه نه د ایستلو لارې ډېرې دي»
ما ویل په دې د باور نه کوم
تا ویل «منلو لارې ډېرې دي
وڅاڅي سحر شبنم له ګل څنې
سترګو نه د تللو لارې ډېرې دي»

ما ویل په زړه باندې یې نه ګورې
سترګو نه تر سترګو لارې ډېرې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لامې لاسونه ستا په وينو رنګ دي
لا ور نه بوی د تا د وينو راځي
لا دې په غېږه کې بسمل وينمه
لا مې په ياد دي، ساه دې نه راوته
لا مې په ياد دي، ستا ساړه اننګي
لا مې په ياد دي، چې تا نه اورېدل،
پلاره ه ه ه! !!
ورور جانه ه ه ه! !!
وه خورکې ې ې ې! !!
مورې ې ې ې! !!
بچی ی ی ی! !!
... قربان دې شمه، ساه وباسه
ای ! زړه يې غږ نه لري
نبض ته يې وګورئ، ما ته آواز نه راځي...
هله ای مرسته وکړئ
ګورئ
ای
څوک شته
وه خدايه ه ه ه...
زړه مې چاودي
سر مې چوي
څوک شته، ای مرسته مرسته... ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...هو، ټول په خپل وير راګيره
په ماتمونو خپلو، د خپل دادا، لالا ، ادې،...
ټول بې اسرې وو
د تسل نه وو ځوک
هر چا د خپله جنازه په اوږو
د انسانيت
د
دين،
د مينې
تش مسېدو هغه چې ويې ويل
الله اکبر...بل مرتد او بل کافر مې مړ کړو
زه مسلمان نه شوم، خو ولې خدايه؟

★★★

د ړنګ غونډال* غونډې د ستورو يو کېدلای نه شول
د پښتونوالې په محور کې ګرځېدلای نه شول
په ننواتو په جرګو او پوهېدو ونه شوه
دوی ورکېدل ړنګ لکه ځان غونډې ليدلای نه شول

*غونډال = نظام، سيستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلې کېږي لارې دلته،... پاتې کېږي څو يادونه
لکه پاتې په خزان کې،
خاوره شوې،
مړاوې شوې،
تانده پاڼې
...پاتې کېږي څو يادونه
لکه اوښکې په ګرېوان کې
د مات شوي منګي خاورې
له توپان خاورې کورونه
ماتې ماتې څو کړکۍ او ړنګ لوېدلي ديوالون
پاتې کېږي څو يادونه...
څو سرې څاڅکې خولې د اوس مړ شوي په تندي کې
سور د وينو رنګ شفق کې،
پاتې کېږي تش يادونه...
څو يادونه، بيا ژړا ته
خپل تقدير باندې خندا ته
تنهايۍ ته څو ملګري
بې صورته، بې زبانه...
هغه شپه چې ته تنها شې
نه وي شمعه، نه سپوږمۍ وي
دا دې غېږه کې خپل ټينګ کا ⟵

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وژاړې په چغه
نه دې واورې غبږ ښتن ستا
نه هغه چې درنه تللې
ستا آواز ته غرونه غوږ شي
سم د تا غوندې په چغه
په آواز شي په کوکار شي...
پاتې کېږي څو يادونه...ځوروو ته، ژړوو ته
دا ژوندون به داسې تېر شي
تېر زخمونه به دې هېر شي، نه نه نه ...
يادونه پاتې کېږي
زړه زخمونه پاتې کېږي
ځوروو ته، ژړوو ته
بېلې کېږي لارې دلته
پاتې کېږي څو يادونه...

★★★

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library